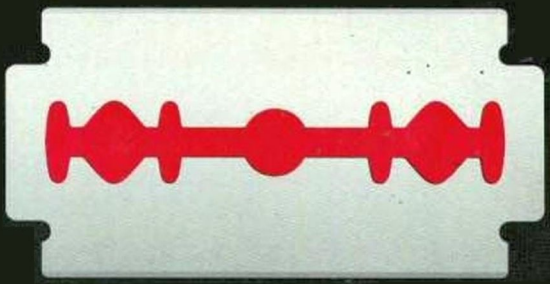
YILIN EN İDDİALI GERİLİMİ

KESKİN ŞEYLER

ARTEMİS gerilim

GILLIAN FLYNN

"SON OTUZ SAYFAYI OKUMAKTAN ÇOK KORKSAM DA, KENDİMİ SAYFALARI ÇEVİRMEKTEN ALIKOYAMADIM. SONRA, IŞIKLAR SÖNDÜĞÜNDE HİKAYE, BİR MAĞARADAKİ YILAN GİBİ KAFAMDA KIVRILIP DÖNMEYE BAŞLADI. KESKİN BİR KALEM VE DAHA DA KESKİN BİR SEZGİYLE YAZILMIŞ, HAYRANLIK DUYULACAK BİR ROMAN *KESKİN ŞEYLER*."

- STEPHEN KING

KESKİN ŞEYLER

GILLIAN FLYNN

İngilizce'den Çeviren
Uğur Mehter

ARTEMİS

AB/275
ABG/103
AÇ/20
A/55

KESKİN ŞEYLER

GILLIAN FLYNN

Orijinal Adı: *Sharp Objects*
Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir
İngilizce Aslından Çeviren: Uğur Mehter
Türkçe Düzenleme: Yeliz Üslü
Son Denetim: Alp Özalp
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Karen Yardımlı

1. Basım: Şubat 2011
ISBN: 978 - 605 - 4377 - 86 - 2
Sertifika No: 10905

Gillian Flynn © 2006

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

KESKİN ŞEYLER

GILLIAN FLYNN

ARTEMİS

Babam, annem,
Matt ve Judith Flynn için

Birinci Bölüm

Kazağımı yeni almıştım, göz acıtacak kadar kırmızı ve çirkindi. Mayısın on ikinci gününde olmamıza rağmen hava sıcaklığı dört derece civarındaydı ve dört gün boyunca gömleğimin içinde titredikten sonra, kutulara tıktığım kışlık kıyafetlerimi ortaya çıkarmaktansa ucuzluktan bir şey satın almak işime gelmişti. Chicago'da bahar.

Çuha kaplı kabinimde oturmuş bilgisayar ekranıma bakıyordum. Günün yazısı, kötülüğün sarsak bir çeşitlemesiydi. Güney yakasında, yaşları ikiyle altı arasında değişen dört çocuk, birkaç tonbalıklı sandviç ve bir kutu sütle bir odada kilitli bulunmuştu. Üç gün boyunca halının üzerindeki yemek artıkları ve dışkıları üzerinde tavuklar gibi çırpınmışlardı. Anneleri biraz kafa yapmak için gezmeye çıkmış ve çocuklarını evde unutmuştu. Bazen olup biten bundan ibarettir işte. Ne sigara yanıkları ne de kırık kemikler.

Sadece geri dönüşü olmayan bir hata yapılmıştı. Tutuklanan anneyi görmüştüm. Sarışın, şişman, yanaklarındaki pembe rujdan mükemmel yuvarlaklıktaki allıklarıyla, yirmi iki yaşındaki Tammy Davis. Onu, bacaklarını sallanan kanepesine yaymış, dudaklarıyla metal çubuktan keskin bir nefes çekerken hayal edebiliyordum. Sonra her şey hızla bulanıklaşmaya başlar, lise yıllarına döndüğünde çocukları çok uzaklarda kalır; o yıllarda okulun en güzel kızıdır ve bütün oğlanlar, yaladığı tarçın şekerlemesiyle parlayan dudaklarının peşindedir.

Bir homurdanma. Bir koku. Sigara ve bayat kahve. Editörüm, saygın ve bezgin Frank Curry, altı delik Hush Puppies ayakkabılarıyla sallana sallana masama geliyordu. Dişleri tütünden sararmıştı.

"Haber nasıl gidiyor, çocuk?" Masamın üzerinde, iğnesi yukarı bakan gümüş bir raptiye duruyordu. Yavaşça sarı tırnağıyla çekerek eline aldı.

"Neredeyse bitti." Yazının ancak üçte birini tamamlamıştım.

"İyi. İşini bitir, dosyala, sonra odama gel."

"Şimdi de gelebilirim."

"İşini bitir, dosyala, sonra odama gel."

"Tamam. On dakika." Raptiyemi geri istiyordum.

Kabinimden çıkmak üzere hareketlendi. Kravatı neredeyse apışından sarkıyordu.

"Preaker?"

"Efendim, Curry?"

"İşini bitir."

Frank Curry, benim fazla yumuşak olduğumu düşünüyordu. Belki kadın olduğumdandır. Belki de gerçekten yumuşak olduğumdan.

Curry'nin ofisi üçüncü kattaydı. Eminim camdan aşağı bakıp ağaçların tepesini her gördüğünde ödü bokuna karışıyordur. İşinde iyi olan editörler ağaçların kabuklu gövdelerini görmezler; onlar yaprakları görürler – tabii on ikinci ya da on üçüncü katlardan ağaçları seçebilirlerse. Ama banliyö ligine düşse de Chicago'nun en büyük dördüncü gazetesi *Daily Post*'ta yeterince yerimiz vardı. Halıcıların ve lamba dükkanlarının arasında, farkedilmeden sürekli dışa doğru yayılan üç kat yeterliydi. Bir müteahhit, kasabamızı düzenli bir *çalışmayla üç yıl sonunda -1961 ile* 1964 arasında- kurmuş, işini bitirmeye bir ay kala kasabaya attan düşüp ciddi şekilde yaralanan kızının adını vermeye karar vermişti. *Aurora Springs*, diye buyurmuştu yepyeni kasaba tabelasının önünde poz verirken. Sonra ailesini alıp gitmişti. Şimdilerde Florida'da yaşayan ellili yaşlarındaki kızının tek derdi, arada sırada kollarını sızlatan romatizmaydı ve iki-üç yılda bir gelip kendi adını taşıyan tabelanın önünde tıpkı babası gibi fotoğraf çektirirdi.

Kasabaya son gelişinde haberini yapmıştım. Curry yazıdan nefret etmişti, zaten genelde yaşamdan-bir-kesit haberlerinden nefret ederdi. Yazıyı okurken, elindeki eski Chambord şişesini duvara çalmış, bütün ofisin ahududu kokusuna boğulmasına neden olmuştu. Curry uslu uslu ama çok sık sarhoş olurdu. Gerçi fırsat buldukça kıçını rahat bir yere yaymak is-

temesinin sebebi sarhoşluğu değildi. Daha çok kötü şansından dolayı yoldan çıkmıştı.

"Editör odası" hayaline asla uymayan ofisine girdim ve kapıyı ardımdan kapattım. Ofiste büyük, meşe paneller ve çaylak muhabirlerin, anayasal haklarla ilgili birbirimize bağırışırken bizi seyredebileceği camlı, üzerinde Şef yazan bir kapı olsun isterdim. Curry'nin ofisiyse, binanın geri kalanı gibi tatsız ve gelenekseldi. Gazetecilik tartışmanız ya da *smear* testi yaptırmanız aynı şeydi; kimsenin umrunda değildi.

"Şu Wind Gap meselesini anlat." Curry dolma kaleminin ucunu gri çenesine dayadı. Kirli sakalının arasındaki küçük, mavi noktayı gözümde canlandırabiliyordum.

"Missouri'nin dibinde, hemen topuğunda. Tennessee ve Arkansas'a tükürme mesafesinde," dedim bildiklerimi hatırlamaya çalışırken. Curry belirlediği konu başlıklarıyla ilgili muhabirlerini deşmeye bayılırdı. Geçen yıl Chicago'da işlenen cinayet sayısı, Cook Country'nin demografik bilgileri ya da her nedense büyüdüğüm yerle ilgili -ki bu konuyu es geçmeyi tercih ederdim- abuk sabuk sorular sorardı. "İçsavaştan beri var," diye devam ettim. "Mississippi'ye yakın olduğu için bir zamanlar limanlardan barıymış. Şimdilerde en büyük ticaret sahası domuz mezbahası. Yaklaşık iki bin kişi yaşıyor. Köklü sermaye ve ayak takımı."

"Sen hangisisin?"

"Ayak takımı. Köklü sermayeden." Gülümsediğimde kaşlarını çattı.

"E, peki neler oluyor?"

Wind Gap'in başına gelmiş olabilecek türlü türlü felaketi tahmin etmeye çalışırken sessizce oturdum. Wind Gap, şu mutsuzluğa mahkum köhne kasabalardan biriydi. Ya otobüs çarpışmıştı ya da hortum çıkmıştı. Belki bir tahıl ambarı yanmıştı ya da bir bebek kuyuya düşmüştü. Bir taraftan hafifçe somurtuyordum. Curry'nin ofisine her gelişimde olduğu gibi, yazdığım son yazıyla ilgili güzel sözler duymayı, terfi almayı, üzerine yüzde birlik bir zammın çiziktirildiği lanet olasıca bir kağıdın önüme konmasını umut etmiştim, ama öte yandan Wind Gap hakkında sohbet etmeye de hazırlıklı gelmemiştim.

"Annen hala orada yaşıyor, değil mi Preaker?"

"Annem. Üvey babam." Üniversitedeyken bir üvey kızkardeşim olmuştu ama varlığı benim için o kadar gerçek dışıydı ki adını bile aklımda tutamıyordum. Hah, Amma. Tabii bir de Marian vardı, uzun süre önce aramızdan ayrılmış olan Marian.

"E kahrolasıca, onlarla hiç konuşmuyor musun?" Noel'den beri konuşmamıştım, üç viski götürdükten sonra cesaret edebildiğim soğuk ve resmi bir telefon görüşmesiydi o da. Annem, telefonun öbür ucundan viski kokusunu alacak diye ödüm kopmuştu.

"Son zamanlarda konuşmadım."

"Aman Tanrım, Preaker, arada sırada gazete okusan diyorum. Sanırım geçen ağustosta orada bir cinayet işlenmiş? Küçük bir kız boğazlanmış?"

Biliyormuş gibi başımı salladım. Yalan söylüyordum. Wind Gap'ten sadece annemle, o da çok kısıtlı bir iletişimim vardı

ve annem konuyla ilgili hiçbir şey söylememişti. Meraklanmadım değil hani.

"Şimdi küçük bir kız daha kaybolmuş. Bana seri cinayet gibi geliyor. Oraya git ve bana bir hikayeyle geri dön. Hemen yola koyul. Yarın sabah orada ol."

Olamaz. "Burada da ürkütücü hikayelerimiz var, Curry."

"Tabii tabii, üstüne üstlük daha geniş kadro ve bütçelerle çalışan üç rakip gazetemiz de var." Elini saçlarından geçirdiğinde, hepsi elektrik çarpmış gibi dikildi. "Atlatılmaktan sıkıldım artık. Oradan getireceğin bir haberle bombayı patlatabiliriz. Hem de büyük bir bomba."

Curry, doğru hikayeyi bulduğumuzda, bir gecede Chicago'nun en çok satan gazetesi olacağımıza, ulusal itibar kazanacağımıza inanırdı. Geçtiğimiz yıl gazetelerden biri, bir çalışanını Texas civarındaki memleketine, sele kapılan bir grup gencin haberini yapmaya göndermişti. Gazeteci bütün hikayeyi, üç sporcusunu yerel cenaze evine -ki şişmiş cesetleri temizlemekten bile acizlerdi- kaptıran basketbol takımı üzerine kurmuş, suyun doğası ve üzüntüye odaklanan melankolik ama iyi kotarılmış bir yazı yazmıştı. Yazı, *Pulitzer*'e layık görülmüştü.

Yine de gitmek istemiyordum. O kadar istemiyordum ki sanki Curry beni zorla söküp alacakmış gibi kollarımı koltuğa dolamıştım. Karşımda oturup birkaç kere ıslak, ela gözleriyle bana baktı. Boğazını temizledi, karısının fotoğrafına baktı, sonra kötü haber vermeye hazırlanan bir doktor gibi gülümsedi. Curry bağırıp çağırmaya bayılırdı -editörlükten anladığı buydu- ama aynı zamanda tanıdığım en düzgün insanlardan biriydi.

"Bak çocuk, yapamam dersen anlarım. Ama senin için iyi olacağını düşünüyorum. Kendinden bir şeyler çıkarabileceğini. Yeniden ayaklanabileceğini. Bu çok iyi bir hikaye, buna ihtiyacımız var. Senin de ihtiyacın var."

Curry her zaman beni desteklerdi. En iyi muhabiri olacağımı düşünür, sürprizlerle dolu bir düşünce tarzım olduğunu söylerdi. İki yıllık gazeteciliğim boyunca, beklentilerim sürekli boşa çıkmıştı. Hem de bazen fena halde bozguna uğrayarak. Şimdi karşımdaki masanın arkasından, ona biraz olsun inanmam için beni zorladığını hissediyordum. Kendime güvendiğimi belli ettiğimi umarak başımla onayladım.

"Gidip çantamı hazırlayayım." Koltukta ellerimin terli izi kaldı.

Ne endişeleneceğim bir evcil hayvanım, ne de komşuya bırakmam gereken bitkilerim vardı. Spor çantama, Wind Gap'ten haftasonu olmadan döneceğimi düşünerek beş gün yetecek kadar kıyafet tıktım. Çıkmadan evime bir göz attığımda endişelenecek pek bir şey olmadığını tekrar anladım. Dairem, öğrenci evi gibi görünüyordu; ucuz, geçici ve fena halde zevksiz. Deşmek zorunda olduğum müthiş bir hikayenin şerefine, döndüğümde düzgün bir kanepe almak üzere kendime söz verdim.

Kapının yanındaki sehpada, yedi yaşındaki Marian'e sarıldığım ergenlik fotoğrafım vardı. İkimiz de gülüyorduk. Onun gözleri, sürprizle karşılaşmış gibi sonuna kadar açık, benimkiler sımsıkı kapalıydı. Kısa ve cılız bacakları kucağımdan sarkarken ona sımsıkı sarılıyordum. O günün ne olduğunu ya da neye

güldüğümüzü hatırlamıyordum bile. Fotoğraftaki gülüşümüz, yıllardan sonra keyifli bir gizem halini almıştı. Sanırım bilmemek hoşuma gidiyordu.

Banyo yaparım. Duş almam. Sanki biri elektrik düğmesini çevirmiş gibi tüylerimi diken diken ederek püsküren suya katlanamıyordum. O yüzden duşakabinin içine yıpranmış otel havlusunu serdim, duş başlığını duvara çevirdim ve teknenin içinde biriken on santim yüksekliğindeki suyun içine oturdum. Başka birinin kasık kılı suda yüzüyordu. Hemen sudan çıktım. İkinci bir havlu olmadığından yatağıma koşup vücudumu süngerimsi ucuz battaniyeyle kuruladım. Sonra buz makinesine küfrederek ılık viski içtim.

Wind Gap, Chicago'nun güneyinde, on bir saatlik mesafedeydi. Curry sağolsun, bir gecelik otel konaklaması ve benzin istasyonunda yapmam şartıyla sabah kahvaltısı masrafımı cömertçe karşılamıştı. Ama kasabaya vardığımda annemlerde kalacaktım. Beyefendi öyle karar vermişti. Kapıya dikildiğimde nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı biliyordum. Annemin telaşlı, şokla titreyen eli saçlarına gidecek, ters yöne eğilmeme neden olacak beceriksiz bir kucaklaşma sahnelenecekti. Öyle olmasa da evin dağınıklığından konuşulacaktı. Nazikçe kotarılmış bir soruyla ne kadar kalacağım öğrenilecekti.

"Bizimle ne kadar kalacaksın, tatlım?" diyecekti. Yani ne zaman gidecektim.

Beni asıl bu nezaket hali daha beter sinirlendiriyordu.

Notlarımı düzenleyip sorularımı hazırlamam gerektiğini biliyordum. Onun yerine biraz daha viski içtim, sonra birkaç

aspirin yutup ışığı söndürdüm. Ninni niyetine klimanın nemli hırıltısı ve yan odadaki bilgisayar oyununun sesleri eşliğinde uyuyakalmışım. Eve sadece elli kilometre uzaktaydım ama bir gece daha uzak kalmaya ihtiyacım vardı.

Sabahleyin bayat marmelatlı bir çöreği mideye indirip güneye doğru yola koyuldum. İki yanı gür ormanlarla kaplı yol, sıcaktan kavruluyordu. Missouri'nin bu bölgesi, tekinsiz bir düzlüktü. Kilometrelerce uzanan ormanlık alan, sadece üzerinde olduğum otoyolla bölünüyordu. Her iki dakikada bir sahne kendisini tekrarlıyordu.

Wind Gap'i uzaktan seçmeniz mümkün değildir; en yüksek binası üç katlıdır. Ama otuz kilometre sonra yaklaştığımı biliyordum. Önce bir benzin istasyonu beliriverdi. Önünde bağırları açık ve sıkıntıdan patladıkları belli olan bir grup oğlan oturuyordu. Eski bir pikabın yanında altı bağlı bir bebek, annesi benzin tankını doldururken avuç dolusu çakılları savuruyordu. Kadın, saçlarını altın rengine boyamıştı ama kahverengi dipleri neredeyse kulaklarındaydı. Yanlarından geçerken oğlanlara bir şeyler söyledi, ne söylediğini anlayamadım. Hemen sonrasında orman seyrelmeye başladı. Sıra sıra dizilmiş şezlong, silah ve manifatura dükkanlarının yanından geçtim. Sonra geliştirilmesi planlanmış fakat asla geliştirelememiş çıkmaz sokaklarda, tek başlarına duran eski, müstakil evler görünmeye başladı. En sonunda da kasabanın kendisi.

Hiç sebep yokken, mezarlığın yanından geçerken Wind Gap tabelasını gördüğümde çocuklar gibi nefesimi tuttum. Sekiz yıldır buraya gelmemiştim ama manzara aynıydı. Cad-

deden aşağı indiğimde, nefesi yumurta kokan ve eski bir rahibe olan lisedeki piyano öğretmenimin evine varacaktım. Sonrasında terden sırılsıklam olduğum bir yaz günü, ilk sigaramı içtiğim küçük park görünecekti. Bulvardan gidersem hastaneye ve Woodberry yoluna girecektim.

Doğrudan polis karakoluna gitmeye karar verdim. Karakol gerçekten de Wind Gap'in tek ana caddesi olan Ana Cadde'nin sonundaydı. Ana Cadde'de bir güzellik salonu, bir nalbur, adı da Ucuzluk Dükkanı olan bir ucuzluk dükkanı ve 12 kitap rafından ibaret bir kütüphane vardı. Bir de Candy's Casuals adında bir giyim mağazası vardı ki tüm kıyafetlerin üzerinde ördek ya da okul resimleri olan süveterleri, balıkçı yaka kazakları ve bluzları burada bulabilirdiniz. Kasabadaki birçok hoş kadın, ya öğretmendi ya anneydi ya da Candy's Casuals gibi mağazalarda çalışıyorlardı. Bir yıla kalmaz, kasabanın ihtiyaç duyduğu, anında hizmet modasının temsilcisi Starbucks'ın bir dükkan açmasını beklemek yanlış olmazdı. Gerçi şimdilik adını hatırlayamadığım bir aile tarafından işletilen, ucuz ve pis bir restoranla idare etmek zorundaydılar.

Ana Cadde tenhaydı. Ne araba ne de insanlar vardı. Sahipsiz bir köpek kaldırıma kıvrılmış yatıyordu. Tüm elektrik direklerine sarı kağıttan kurdeleler ve küçük bir kızın kirli fotokopileri yapıştırılmıştı. Arabayı park ettikten sonra çocuk boyundaki bir dur tabelasına yapıştırılmış duyurulardan birini söktüm. Duyuru elde hazırlanmıştı, *kayıp* kelimesi kalın harflerle en tepeye yazılmıştı ve harflerin içi muhtemelen keçeli kalemle boyanmıştı. Fotoğraftaki koyu renk gözlü kız, yabani

bir şekilde sırıtıyordu. Kafasına oranla çok fazla saçı vardı. Öğretmenlerin "ele avuca sığmıyor" diye tarif edeceği kızlardan biriydi. Hoşuma gitti.

Natalie Jane Keene
Yaş: 10
5/11'den beri kayıp
En son üzerinde mavi kot şortu ve kırmızı çizgili tişörtüyle Jacob J. Garrett Parkı'nda görüldü
Bilgi için: 555-7377

Karakola girdiğimde Natalie Jane'in bulunmuş olmasını umut ettim. Hiç zarar görmemiş halde. Keşke ormanda dolaşırken bileğini burkmuş ya da kaçmış olsa da aklı başına gelince geri dönseydi. Hemen arabama biner, kimseyle konuşmadan Chicago'ya doğru yol alırdım.

Belli ki kasaba sakinlerinin yarısı, Kuzey Ormanı'nda kızı aramaya çıktığı için kasaba tenhaydı. Karakoldaki resepsiyonist bekleyebileceğimi söyledi – Şerif Bill Vickery öğle yemeği için yakında karakola dönmüş olurdu. Bekleme odası, bir dişçinin sahte ev ruhuna sahipti. Turuncu sandalyelerden birisine oturup elime geçen bir derginin sayfalarını karıştırdım. Yakınlarda bir oda spreyi fısladığında kır yellerinin plastik kokusunu aldım. Otuz dakika sonra üç dergiyi devirmiştim ve kokudan bayılmak üzereydim. Sonunda Vickery içeri girdiğinde resepsiyonist bana bakıp başını salladı ve hevesli bir küçümsemeyle fısıldadı. "Basın."

Ellilerinde sıska bir adam olan Vickery, üniformasının içinde terlemişti. Gömleği göğsüne yapışmıştı ve olmayan kıçı sırılsıklam görünüyordu.

"Basın mı?" Çift odaklı gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Ne basını?"

"Şerif Vickery, ben *Chicago Daily Post*'tan Camille Preaker."

"Chicago mu? Chicago'dan buraya niçin geldin?"

"Sizinle şu küçük kızlar hakkında konuşmak istiyordum. Natalie Keene ve geçen yıl öldürülen diğer küçük kız hakkında."

"Vay be. Ta oralardan nasıl duydun bütün bunları? Hayret bir şey!"

Resepsiyoniste baktıktan sonra tekrar bana baktı, sanki beraber tezgah kurmuşuz da ona oyun oynuyormuşuz gibi.

Sonra başıyla işaret edip kendisini takip etmemi istedi. "Arayanları beklet, Ruth."

Resepsiyonist gözlerini devirdi.

Bill Vickery önümden, duvarlarına ucuz çerçeveli alabalık ve at resimlerinin asılı olduğu ahşap kaplı bir koridorda ilerledi. Metal raflarla çevrili odası küçücüktü ve penceresi yoktu. Oturup bir sigara yaktı ama bana teklif etmedi.

"Bunun haber olmasını istemiyorum, küçük hanım. Böyle bir şeye hiç niyetim yok."

"Açıkçası, Şerif Vickery, konu hassas olduğu için yapılacak fazla bir şey yok. Çocuklar hedef alınıyor. Halkın bilmesi gerekir." Yol boyunca bu repliği tekrarlayıp durmuştum. Tüm suçu tanrılara atan bir replikti.

"Sana ne ki? Chicago'nun değil, Wind Gap'in çocukları bunlar." Ayağa kalktı, geri oturdu, önündeki kağıtları düzeltti.

"Chicago daha önce ne zaman Wind Gap çocukları için endişelenmiş ki?" Sözlerinin sonuna doğru sesi çatlamıştı. Vickery sigarasından bir nefes çekip pembeye çalan tombul, altın yüzüğüyle oynadı, gözlerini kırpıştırmaya başladı. Bir anda ağlamaya başlayacağını sandım.

"Haklısınız. Muhtemelen öyledir. Bakın, durumdan faydalanmaya çalıştığımızı düşünmeyin. Bu önemli bir konu. Eğer sizi rahatlatacaksa, ben de Wind Gap'liyim." *Gör işte, Curry. Elimden geleni ardıma koymuyorum.*

Tekrar bana baktı. Yüzümü inceledi.

"Adın ne?"

"Camille Preaker."

"Ben seni niye tanımıyorum?"

"Başımı hiç derde sokmadım, efendim." Sevimli bir şekilde gülümsedim.

"Soyadın Preaker mı?"

"Annem yirmi beş yıl önce yeniden evlendi. Adora ve Alan Crellin."

"Ah. İşte onları tanıyorum." Onları herkes tanırdı. Para, yani gerçek para Wind Gap'te kolay rastlanan bir şey değildi. "Yine de burada olmanızı istemiyorum, Bayan Preaker. Haberi yaparsanız insanlar bizi sadece... bu olayla tanımaya başlarlar."

"Belki biraz reklam işe yarar," diye önerdim. "Başka vakalarda işe yaramıştı."

Vickery birkaç saniye sessizce oturup masasının kenarına iliştirilmiş kesekağıdındaki, sucuk kokan öğle yemeğine bakarak düşündü. JonBenet ve pislikle ilgili bir şeyler hakkında bir süre söylendi.

"Hayır, teşekkürler, Bayan Preaker. Ve yorum yok. Şu anda yürütülen araştırmalarla ilgili hiçbir yorumum yok. Böyle yazabilirsin."

"Bakın, burada olmak benim hakkım. İşi kolaylaştıralım. Bana biraz bilgi verin. Herhangi bir bilgi. Ben de bir süre yolunuzdan çekileyim. İşinizi zorlaştırmak istemem ama benim de işimi yapmam gerekiyor." Bu da yolda hazırladığım diğer takaslardan biriydi.

Karakoldan ayrılırken elimde kasaba haritasının bir fotokopisi vardı. Şerif Vickery geçen yıl öldürülen kızın cesedinin bulunduğu yeri X ile işaretlemişti. Dokuz yaşındaki Ann Nash, 27 Ağustos'ta Kuzey Ormanları'nda gürültülüyle akan derenin kenarında, Falls Creek'te bulunmuştu. Bir önceki akşam, güneş batarken küçük kız kaybolduğu andan itibaren bir arama ekibi ormanı taramıştı. Ama sabaha karşı beşte kızı bulanlar avcılardı. Kız, boğazına iki kere dolanmış, sıradan bir kumaşla boğulmuştu. Sonra uzun yazın sonunda sığlaşmış dereye atılmıştı. Boğazındaki kumaş parçası büyük bir kayaya takılınca, bütün gece tembel tembel akıntıda salınmıştı. Cenaze töreninde kapalı tabut kullanılmıştı. Vickery'nin bütün söyleyecekleri bu kadardı. Bu kadarını almak bile, onu bir saatlik soru yağmuruna tutmamı gerektirmişti.

Kütüphanedeki telefondan kayıp posterindeki numarayı aradım. Yaşlıca bir kadın Natalie Keene Acil Hattını aradığımı bildirdi, arka fonda bir bulaşık makinesinin çalkalandığını duyabiliyordum. Kadın, bilebildiği kadarıyla Kuzey Ormanları'nda aramanın hala sürdüğünü söylüyordu. Yardım

etmek isteyenler anayola çıkmalı ve yanlarına kendi sularını almalıydı. Yılın en sıcak günleri bekleniyordu.

Arama bölgesinde dört sarışın kız, bir piknik havlusunun üzerine dizilmiş, güneşin altında oturuyordu. İleriyi işaret edip birilerini bulana kadar yürümemi söylediler.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu en güzeli. Güneşten kızarmış yuvarlak yüzü, henüz ergenliğe ulaşmamış bir kızın yüzüydü ve saçlarını kurdeleyle bağlamıştı. Belli ki hacimleriyle gurur duyduğu memeleriyse, göğsünü şişirdikçe yetişkin bir kadınınkileri andırıyordu. Şanslı bir yetişkin kadın hem de. Sanki beni tanıyormuş gibi gülümsedi. Oysa Wind Gap'ten ayrıldığımda henüz okul çağında olamayacağından beni tanıması imkansızdı. Gerçi o da bana tanıdık geliyordu. Belki eski okul arkadaşlarımdan birinin kızıydı. Liseden hemen sonra hamile kaldıysa olabilirdi. Duyulmamış şey değildi.

"Yardım etmeye geldim," dedim.

"Anladım," diyerek yapmacık bir şekilde gülümsedi ve dikkatini ayak tırnağındaki kalkmış ojeye çevirerek beni azat etti.

Güneşten kavrulan çakılların üzerinden ayrılıp ormana girdim, burası daha sıcaktı. Hava sırılsıklamdı. Altınbaşaklar ve vahşi sumak çalıları bileklerimi sıyırıyordu ve tüylü beyaz kavak tohumları havada süzülüp ağzıma kaçıyor, kollarıma yapışıyordu. Birden küçükken bunlara peri elbisesi dediğimizi hatırladım.

İleride bir yerlerde insanlar Natalie'ye sesleniyordu, kızın ismindeki üç hece, notalara dönüşerek bir şarkı gibi yükselip alçalıyordu. On dakikalık zorlu yürüyüşten sonra

onları buldum. Yaklaşık dört düzine insan uzun sıralar halinde yürüyor, ellerindeki sopalarla önlerindeki çalılıkları aralıyordu.

"Merhaba! Yeni bir şey var mı?" diye seslendi yakınımdaki bira göbekli adam. Patikadan çıkıp ağaçların arasından ona doğru ilerledim.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Not defterimi çıkarmaya henüz hazır değildim.

"Benimle yürüyebilirsin," dedi adam. "Ne kadar çok insan, o kadar iyi. Daha fazla yer taranmış olur." Birkaç dakika sessizce yürüdük, sadece yol arkadaşım arada bir ıslak ve sert bir öksürükle boğazını temizlemek için duruyordu.

"Bazen bu ormanları yaksak daha iyi olacak diye düşünüyorum," dedi ansızın. "Buralarda iyi bir şeyler olduğu görülmemiştir. Sen Keene'lerin yakını mısın?"

"Aslında gazeteciyim. *Chicago Daily Post*."

"Mmm... Şu işe bak. Bütün bunları yazacak mısın?"

Birden bir kızın feryadı ağaçların arasından çınladı. "Natalie!"

Çığlığa doğru koşarken ellerim terlemeye başlamıştı. Bir siluetin sendeleyerek bize doğru koştuğunu gördüm. Beyaza yakın sarı saçlarıyla ergenlik çağlarında bir kız, yanımızdan geçip patikaya yöneldi. Yüzü kıpkırmızıydı ve altüst olmuş görünüyordu. Natalie'nin adını göklere haykırarak çılgın bir ayyaş gibi yalpalıyordu. Yaşlıca bir adam, belki babası, ona yetişip kızı kollarıyla sardı, sonra ormandan çıkmak üzere yürümeye başladılar.

"Bulmuşlar mı?" diye seslendi yol arkadaşım.

Herkes başını iki yana salladı. "Biraz korktu sanırım," diye seslendi başka bir adam. "Ona göre değildi zaten. Bütün bunlar olup biterken kızların buralarda dolaşmaması gerekirdi." Adam doğrudan bana baktı, beyzbol şapkasını çıkarıp kaşlarının üzerindeki teri sildi, sonra çimleri araştırmaya devam etti.

"Zor iş," dedi yol arkadaşım. "Zor zamanlar." Yavaşça ilerledik. Yoluma çıkan paslanmış bira kutusuna tekme attım. Sonra bir başkasına. Bir kuş göz hizasında havalanıp ağacın tepesine uçtu. Bir çekirge aniden bileğime kondu. Tüylerim ürperdi.

"Olayla ilgili bir şeyler sorabilir miyim?" Not defterimi çıkarıp salladım.

"Anlatabileceğim fazla şey yok."

"Sadece ne düşündüğünüzü anlatabilirsiniz. Yani küçük bir kasabada iki küçük kız..."

"Eh, henüz kimse bu iki olayın ilişkili olduğunu bilmiyor, öyle değil mi? Tabii benim bilmediğim bir şey biliyorsan, ayrı. Tek bildiğimiz, Natalie'nin sağlıklı ve neşeli bir şekilde geri döneceği. Daha iki gün bile olmadı."

"Ann'le ilgili hiç teori var mı?" diye sordum.

"Kafayı sıyırmış, deli bir adamın işi olmalı. Çatlağın biri kasabadan geçerken ilaçlarını almayı unutur, sesler duymaya başlar. Onun gibi bir şey herhalde."

"Niye böyle söylediniz?"

Durup arka cebinden bir tütün paketi çıkardı, dişlerinin arasına yerleştirdiği iri bir parça tütünü iyice çiğnedi. Dudaklarım empatiyle karıncalandı.

"Birisi neden ölü bir küçük kızın dişlerini söksün ki?"

"Dişlerini mi sökmüş?"

"Süt dişinden küçük bir parça haricinde hepsini."

Daha fazla bilgi alamadığım bir saatin sonunda, yol arkadaşım Ronald Kamens'ten -istersem göbek adının ilk harfini de yazabilirmişim: *J.*- ayrıldım ve geçen yıl Ann'in cesedinin bulunduğu güneye yürüdüm. Natalie haykırışlarının iyice duyulmaz olması için on beş dakika yürümem gerekti. On dakika sonraysa Falls Creek'in berrak sularının şırıltısını duyabiliyordum.

Bu ağaçların arasından bir çocuğu taşımak zor olmalıydı. Dallar ve yapraklar her yeri kaplamıştı ve yerden kökler fışkırıyordu. Eğer Ann gerçek bir Wind Gap kızıysa, kasabanın feminen dayatmalarıyla uzun saçlarını salmış olmalıydı. Muhtemelen bu çalıların arasından geçerken de saçları dallara takılmıştı. Bu yüzden gördüğüm her örümcek ağını, parıldayan bir saç teli sanmaya başlamıştım.

Cesedin bulunduğu ve ipuçlarının arandığı olay yerinde çimler hala düzleşmiş görünüyordu. Meraklı seyircilerin attığı birkaç izmarit vardı. Sıkıntıdan patlayan çocuklar, "kanlı dişlerin peşindeki deli adamın" hikayesiyle birbirlerini korkutmaya çalışmış olmalıydı.

Deredeki bir dizi taş, Ann'in boynundaki kumaşı yakalamış, kızın gece boyunca suda salınmasına neden olmuştu. Şimdiyse, sakin su kumun üzerinden süzülüyordu. Bay Ronald J. Kamens olayı anlatırken pek gururluydu. Kasaba halkı bütün kayaları sökmüş, bir pikabın arkasına yüklemiş ve kasabanın dışında bir yerlerde parçalamıştı. Bunu yaparak gele-

cekteki kötülükleri engelleyeceklerine inanmaları dokunaklıydı. Ama ne yazık ki işe yaramamıştı.

Derenin kenarına oturup elimi taşlı topraktan geçirdim. Isınmış düz bir taşı alıp yanağıma bastırdım. Yaşarken Ann'in buraya gelip gelmediğini merak ettim. Belki de Wind Gap çocukları, yaz tatilini geçirmenin başka yollarını bulmuştu. Küçük bir kızken, devasa kayaların oluşturduğu sığ havuzlarda yüzmeye gelirdik. Tatlısu ıstakozları ayaklarımızın dibinde kıpraşır, üzerlerine atladığımızda, es kaza onlara değdiğimizde çığlık çığlığa bağırırdık. Kimse mayo giymezdi, çünkü plan yapmayı sevmezdik. Bunun yerine ıslak şortlarımız ve atletlerimizle bisiklete biner, evin yolunda başımızı ıslak köpekler gibi sallardık.

Zaman zaman yaşı daha büyük oğlanlar, tüfekleri ve çalıntı biralarıyla daldan dala uçan sincapları ya da çalılar arasında koşuşturan tavşanları vurmak için ormanda dolaşırdı. Kemerlerinden kanlı et parçaları sarkardı. O dikbaşlı, öfke dolu ve ter kokan çocukların etraftaki varlığımızı hırçın bir şekilde reddetmeleri beni hep rahatsız ederdi. Bugün artık avlanmanın başka çeşitleri olduğunu biliyorum. Kasabada birlikte büyüdüğüm avcılar, günün yorgunluğunu cin tonikle üzerlerinden atan, Teddy Roosevelt'in "büyük oyun" vizyonuna sahip olan avcılardan değildi. Benim tanıdığım oğlanlar, küçük yaşlardan itibaren kan peşinde koştururdu. Kurşun sesiyle ölümüne sıçrayıp bir an su gibi akarken, bir yanlarına çarpan kurşunla parçalanan hayvanların peşindeydiler.

Henüz ortaokuldayken, olsa olsa on iki yaşındaydım, komşu oğlanlardan birinin av sığınağına girmiştim. Ahşap duvar-

lı kulübede asılı hayvanların derileri soyulmuş ve karınları yarılmıştı. Çivilerden sarkan nemli fiyonk benzeri bağırsaklar ve pembe etler kurumaya bırakılmıştı. Toprak zemin kanla paslanmıştı. Duvarlar, çıplak kadın resimleriyle kaplıydı. Bazı kızlar bacaklarını sonuna kadar açmıştı, diğerleriyse domaltılmış, düzülüyorlardı. Donuk gözlü ve göğüsleri üzüm salkımları gibi sarkan bir kadın bağlanmıştı ve adamın biri onu arkadan beceriyordu. Bütün resimleri, yoğun ve ürpertici havada koklayabiliyordum.

O gece evdeyken bir parmağımı külotumdan içeri kaydırıp ilk defa ıslanarak nefes nefese mastürbasyon yapmıştım.

İkinci Bölüm

Happy Hour. Arama çalışmalarından umudum kesilince, 12 yaşındaki Ashleigh, 11 yaşındaki Tiffanie, hep 9 yaşında kalacak merhum Ann ile 6 yaşındaki Bobby Jr.'ın anne babası Betsy ve Robert Nash'in 1665 Grove Caddesindeki evlerine uğradım; ardından kendimi kasabanın salaş barı Footh's'a attım.

Oğlan çocuk hayali gerçekleşene kadar arka arkaya üç kız. Viskimi yudumlayıp fıstıklarımı atıştırırken, bir taraftan da penisi olmayan bebekler dünyaya fırladığında Nash'lerin yaşamış olabileceği büyük çaresizliği hayal etmeye çalıştım. Önce Ashleigh gelmişti, erkek değildi ama çok tatlıydı ve her şeyden önemlisi sağlıklıydı. Zaten hep iki çocuk istemişlerdi. Ashleigh, abartılı ve şık ismine uyan bir gardırop dolusu dondurmalı pasta benzeri kıyafete sahip olmuştu. Büyük umutlarla tekrar denediklerindeyse Tiffanie dünyaya gelmişti. Tiffanie'nin

gelmesiyle birlikte hafiften gerilmeye başlamış olmalıydılar; eve dönüş yolunda zafer duygusu hala eksikti çünkü. Bayan Nash tekrar hamile kaldığında, kocası küçük bir beyzbol eldiveni alıp kadının karnını dürterek bebeği doğru yola sokmaya çalışmıştı. Ann doğduğunda yaşadıkları isyanı gözümde canlandırabiliyordum. Kızcağıza aileden birinin adını vermekle yetinmişlerdi. Küçük bir farklılık yaratmak adına, kızın ismine bir *e* harfini eklemeyi bile çok görmüşlerdi.

Neyse ki sonunda Bobby olmuştu. Hayalkırıklığını temsil eden Ann'den üç yıl sonra -bir kaza mıydı, yoksa son bir heves miydi?- Bobby'ye babasının adı verilmiş, üzerine titrenmiş ve küçük kızlar bir anda fazlalık olduklarını kavramışlardı. Özellikle Ann. Kimse üçüncü bir kız istemezdi. Neyse ki bugün artık biraz olsun ilgi çekebilmişti.

İkinci viskimi acele etmeden içtim, omuzlarımı gevşettim, kendime gelmek için yanaklarıma hafifçe vurup mavi renkli, koca Buick'ime bindim ve keşke üçüncü viskiyi de içseydim diye hayıflandım. İnsanların mahremiyetini didikleyen gazetecilerden değilim. Muhtemelen ikinci sınıf bir gazeteci olduğum içindir. En azından onlardan biriydim.

Grove Caddesi'ne giden yolu hala hatırlıyordum. Yüz kilometrelik bir alanda bütün çocukların yazıldığı okulumun iki sokak arkasındaydı. Millard Calhoon Lisesi, Wind Gap'in Büyük Buhran'a düşmeden önceki son aksırışı olarak, 1930 yılında kurulmuştu. Okula, kasabanın içsavaş kahramanı da olan ilk belediye başkanının adı verilmişti. Güney müttefiki bir kahramandı gerçi ama kimsenin takıldığı yoktu, çünkü her halükarda kahramandı işte. Bay Calhoon, savaşın daha

ilk yılında Lexington'daki koca bir kuzeyli bölüğünü altetmiş, Missouri'deki küçük kasabayı hiç zorlanmadan kurtarmıştı (ya da en azından okulun girişindeki tabelada öyle iddia ediliyordu). Tarlalara dalmış, çitlerle çevrili evlerin etrafında turlamış, yoluna çıkan hanımları nazikçe kışkışlayarak kuzeylilerin yarattığı olası tehlikelerden korumuştu. Bugün bile Lexington'a gidip Calhoon'ların evini görmek isteseniz, dönem mimarisinin güzel bir örneği olan evin üzerindeki kuzeyli kurşun izlerini çıplak gözle görebilirdiniz ve Bay Calhoon'un attığı kurşunların, öldürdüğü adamlarla gömüldüğünü varsaymak zorunda kalırdınız.

Calhoon, 1929 yılında, yüzüncü doğum gününde ölmüştü. Şimdinin kaldırımlı kasaba meydanında, bugün artık yıkılmış olan terasta oturmuş, şerefine çalan bandoyu dinliyormuş, sonra bir anda elli iki yaşındaki karısına eğilip "Çok gürültü yapıyorlar,' demiş. Ardından ağır bir kalp krizi geçirip koltuğunda öne kaykılıp şatafatlı içsavaş üniformasını kendisi için Amerikan bayrağı şeklinde hazırlanmış pastasına bulamış.

Calhoon'a karşı özel bir sempatim vardı. Bazen bandolar gerçekten de gürültülü olabiliyordu.

Nash'lerin evi tam beklediğim gibiydi. Yetmişlerin sonlarından kalma klasik Batı Yakası tarzı kasaba evlerinden biriydi. Merkezine garajını almış çiftlik evlerine benziyordu. Arabamı evin önüne sürerken pasaklı, sarışın bir oğlan yolda kendisinden kat kat küçük plastik bir bisikletin pedallarını çevirmek için çaba sarf ediyordu. Çocuğun ağırlığından, bisikletin tekerlekleri olduğu yerde dönüyordu.

"İtmemi ister misin?" dedim arabadan çıkınca. Çocuklarla aram pek iyi olmasa da biraz yardım etmekten zarar gelmezdi. Bir an sessizce bana bakıp parmağını ağzına soktu. Kolsuz tişörtü sıyrıldığında yuvarlak göbeği dışarı çıkıp selam çaktı. Bobby Jr. oldukça şapşal ve ürkek görünüyordu. Nash'ler sonunda hayallerindeki oğlan çocuğuna kavuşmuştu kavuşmasına ama oğlanın biraz hayalkırıklığı yarattığı kesindi.

Ona doğru ilerledim. Ayağa fırladığında bisikleti, attığı birkaç adımda ona eşlik etti, bacaklarının arasına sıkışan bisiklet bir süre sonra yana devrildi.

"Baba!" Sanki çimdik atmışım gibi ağlayarak eve koştu.

Kapıya ulaştığımda karşıma bir adam çıktı. Gözüm, adamın arkasındaki holde fokurdayan minyatür fıskiyeye takıldı. Midye şeklinde üç katın tepesine küçük bir oğlan heykelciği dikilmişti. Sinekliğin arkasından bile suyun bayat kokusunu alabiliyordum.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Robert Nash misiniz?"

Bir anda temkinli bir havaya büründü. Muhtemelen kızlarının öldüğünü haber vermek için gelen polislerin de ilk sorusu buydu.

"Bob Nash."

"Sizi evinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Camille Preaker. Wind Gap'tenim."

"Mmhmmm."

"Ama artık Chicago'da *Daily Post* için çalışıyorum. Olayı araştırıyoruz... Natalie Keene ve kızınızın cinayetleri ile ilgileniyoruz."

Kendimi haykırışlara, çarpılan kapılara, küfürlere ve yumruğa hazırladım. Bob Nash iki elini birden ceplerinde daha derinlere iterek topuklarının üzerinde arkasına yaslandı.

"Yatakodasında konuşabiliriz."

Kapıyı, geçmem için açık tuttuktan sonra buruşuk çarşaf ve minik tişörtlerle dolu çamaşır selelerinin ortalığa yayıldığı oturma odasına yürüdüm. Sonra yerde sadece bir tuvalet kağıdı rulosunun olduğu banyonun yanından geçip loş ışıkta soluk görünen fotoğrafların asılı olduğu bir koridordan ilerledim. Erkek bebeğin etrafına toplanmış küçük sarışınlar, ikisi de birer pasta bıçağını tutarken kolunu rahatsız bir şekilde gelinin beline sarmış genç Nash... Yatakodasına girdiğimde görüşme için Nash'in neden burayı seçtiğini -birbiriyle uyumlu perdeler ve nevresimler, düzenli görünen bir şifonyer- anladım. Evin bir dereceye kadar medeni kalmış tek bölgesiydi, umutsuzluk yayan vahşi bir ormanın kıyısındaki ferah bir düzlük hissi yaratıyordu.

Nash yatağın bir kıyısına oturunca ben de diğer kıyısına oturdum. Sandalye yoktu. Dışarıdan bakan biri, ikimizi amatör porno filmlerde gündelik iş yapan aktörlere benzetebilirdi. Farklı olarak ikimizin de elinde birer bardak vişneli kola vardı. Nash bakımlı bir adamdı – şekillendirilmiş bir bıyık, açılan bir alın, jöleyle yatırılmış sarı saçlar, kotunun içine soktuğu parlak yeşil bir polo. Sanırım odayı düzenli tutan kendisiydi. Odanın süslü düzgünlüğünden hevesli bir bekarın ruhu yansıyordu.

Lafı dolaştırmaya niyeti yok gibi görünüyordu ki benim de işime gelirdi. Bu tür durumlarda ilk cümleleri ön sevişmeye

benzetirdim; düzüşeceğini bile bile, sevgiliyle yapılan gereksiz tatlı konuşmalar.

"Ann bütün yaz boyunca bisiklete bindi," diye başladı duygusuzca. "Bütün yaz boyunca sadece evin etrafında ve sokakta bisiklet sürdü. Karımla daha fazla ileri gitmesine izin vermezdik. Daha dokuz yaşındaydı. Çocuklarımızın üzerine titreriz. Ama sonunda, okul başlamadan hemen önce, bir gün karım uzaklaşmasına izin verdi. Ann sürekli ağlıyordu, karım da dayanamayıp tamam dedi. Ann'in, arkadaşı Emily'nin evine bisikletle gitmesine izin verdi. Oraya hiç ulaşamamış. Farkına vardığımızda saat sekiz olmuştu."

"Evden kaçta ayrılmıştı?"

"Yedi gibi. Yolu üzerinde, on sokaklık bir mesafede onu kaçırmışlar. Karım kendisini asla affetmeyecek. Asla."

"*Kaçırmışlar* derken ne demek istiyorsunuz?"

"Onlar, o, her kimse. Alçak herif. İğrenç bebek katili. Ben ailemle birlikte uyurken, siz etrafta dolanıp haber peşinde koştururken, birisi dışarıda bir yerlerde öldürebileceği bebecikleri arıyor. Benim kadar siz de biliyorsunuz ki Keene'lerin kızı sadece kayıp değil."

Bir nefeste kolasını başına dikip ağzını sildi. Üzerinde biraz uğraşırsam, söylediklerini haberde kullanabilirdim. Bunları normal karşılıyor ve ancak televizyon seyreden birinin ilgisiyle izliyordum. Kısa bir süre önce, yirmi iki yaşındaki kızı, erkek arkadaşı tarafından öldürülen bir kadınla röportaj yapmıştım ve daha bir gece öncesinde seyrettiğim polisiye programa yakışır bir cümle sarf etmişti: *Ona acıdığımı söylemek isterdim ama korkarım artık hiçbir şeye acıyamayacağım.*

"Ann'in canını yakarak size veya ailenize zarar vermek isteyen birisi olduğuna dair bir kuşkunuz yok anladığım kadarıyla?"

"Bayan, ben telefonla *koltuk* satıyorum, oturma odaları için ergonomik koltuklar. *İki arkadaşımla birlik*te Hayti'de bir ofiste çalışıyorum. Kimseyle buluşmam. Karım ilkokulda yarı zamanlı ofis işi yapıyor. Hayatımızda heyecan verici hiçbir şey yok. Sadece birisi küçük kızımızı öldürmeye karar verdi." Son sözleri sanki aklına yeni bir şey getirmiş gibi sıkıldı.

Bob Nash, duvardaki kayan cam kapıya yürüdü. Kapı küçük bir alana açılıyordu. İçeride bir kapağı açtı ama olduğu yerde kaldı. "Bir homonun işi olabilir," dedi. Kelime seçimi, sanki daha beterini söylememeye çalıştığı izlenimi veriyordu.

"Ne dediniz?"

"Tecavüz edilmemiş. Herkes böylesi bir cinayette, bunun sıradışı olduğunu söylüyor. Bense tanrının bize tek hediyesi olarak görüyorum. Tecavüz etmesindense, öldürmesini tercih ederim."

"Tecavüze dair hiç ipucu yok muymuş?" diye sordum nazik olduğunu sandığım bir mırıltıyla.

"Hiç. Ne bir çürük, ne kesik, ne de... işkence. Onu sadece boğazlamış. Dişlerini sökmüş. Bu arada, az önce söylediklerim yanlıştı, yani tecavüzdense öldürülmesini tercih edeceğim meselesi. Bu çok aptalcaydı. Ama ne demek istediğimi anladınız zaten."

Kayıt cihazım nefes alış verişimi, Nash'in bardağındaki buz tıkırtılarını, batan günışığında komşu çocukların voleybol gürültülerini kaydederken bir şey söylemedim.

"Baba?" Atkuyruğu saçları beline kadar uzanan, sarışın, tatlı bir kız, yatakodasının aralık kapısından içeri baktı.

"Şimdi olmaz, tatlım."

"Acıktım."

"Kendine bir şeyler hazırlayabilirsin," dedi Nash. "Buzlukta gözleme var. Bobby de yesin."

Kız önündeki halıya gözlerini dikerek birkaç saniye oyalandı, sonra sessizce kapıyı kapattı. Annelerinin nerede olduğunu merak ettim.

"Ann evden ayrılırken siz de evde miydiniz?"

Başını iki yana sallarken dişlerini sıktı. "Hayır. Hayti'den eve doğru yola çıkmıştım. Bir saatlik yoldur. Ben kızıma bir şey yapmadım."

"Öyle bir şey ima etmedim," diye yalan söyledim. "Sadece o akşam kızınızı görme şansınızın olup olmadığını merak etmiştim."

"Onu o sabah görmüştüm," dedi. "Konuşup konuşmadığımızı hatırlamıyorum. Muhtemelen konuşmamışızdır. Sabahları dört çocuk birden bazen fazla gelebiliyor, bilirsiniz."

Nash, iyice küçülmüş buz parçasını ağzında dolaştırdı. Parmaklarını sert bıyığının altından geçirdi. "Şimdiye kadar kimse yardımcı olamadı," dedi. "Vickery boğazına kadar işe gömülmüş durumda. Kansas City'den gönderilen kasıntı bir dedektif var. Hala çocuk sayılır, üstelik fazlasıyla kendini beğenmiş. Geri dönmek için gün sayıyor. Ann'in bir resmini ister misiniz?" Cüzdanından çıkardığı bir okul fotoğrafında, soluk kahve saçları çenesinde biten, kocaman çarpık gülümsemesiyle bir kız görünüyordu.

"Karım okul fotoğrafı çekilmeden önceki gece, saçlarını bigudiyle sarmak istemişti. Ann ise saçlarını kırpmayı tercih etmişti. Dikbaşlı bir kızdı. Tam bir fırlamaydı. Aslında onu kaçırmış olmalarına şaşırıyorum. Ashleigh her zaman en cici görünenidir, bilirsiniz. İnsanların dönüp dönüp baktığı cinsten." Fotoğrafa bir kez daha baktı. "Ann, adamın işini fena halde zorlaştırmış olmalı."

Ayrılırken Nash'ten, Ann'in kaçırıldığı akşam gitmek üzere yola çıktığı arkadaşının adresini aldım. Tam bir kare oluşturan birkaç sokak boyunca arabamı yavaşça sürdüm. Kasabanın batı yakası daha yeni olan bölümüydü. Yeniliği, en fazla otuz yıl önce bahçelere serilmiş tabaka çimlerin parlak yeşilliğinden anlaşılıyordu. Annemin evinin önündekiler gibi koyu, baygın ve düzensiz değillerdi. O çimlerden iyi düdük yapılırdı. Bir çim yaprağını ortasından ikiye ayırıp üflediğinizde, dudaklarınız karıncalanana kadar tiz bir ses çıkarabilirdiniz.

Ann Nash, arkadaşının evine bisikletle en fazla beş dakikada gitmiş olmalıydı. O yaz ilk defa bacaklarını çalıştıracak kadar ileri gitme şansını elde etmişken etrafta dolaşarak gitmeyi tercih ettiyse, süreye bir on dakika daha eklenebilirdi. Dokuz yaş, bir kızın evin etrafında pedal çevirmesi için fazlasıyla büyük bir yaş sayılabilirdi. Peki, bisiklete ne olmuştu?

Emily Stone'un evinin önünden geçerken yavaşladım. Akşam havası koyu bir maviye bürünürken pencerenin arkasından koşarak geçen bir kız gördüm. Eminim anne babası arkadaşlarına, "Onu her gece biraz daha sıkı kucaklıyoruz," gibi şeyler söylüyordu. Eminim, Emily, Ann'in nerede kaçırıldığını merak ediyordu.

Ben ediyordum. Ne kadar küçük olursa olsun, cansız bir bedenden yirmi kadar dişi sökmek kolay iş değildi. Bu işlem özel bir yerde, birinin arada sırada durup nefeslenebileceği bir yerde gerçekleşmiş olmalıydı.

Ann'in, sanki onu korumaya çalışırcasına içe doğru kıvrılmış fotoğrafına baktım. Cüretkar saç kesimi ve sırıtışı, bana Natalie'yi hatırlatıyordu. Bu kızdan da hoşlanmıştım. Fotoğrafı torpidoya tepiştirdim. Sonra gömleğimin kolunu sıyırıp parlak tükenmez bir kalemle, kolumun iç tarafına onun tam adını yazdım – Ann Marie Nash.

Geri dönmek için kimsenin garaj yoluna girmedim. Etrafta dolaşan yabancı arabalar konusunda kasaba halkı yeterince diken üstünde olmalıydı. Bunun yerine sokağın sonundan sola dönüp annemin evine yollandım. Başta onu aramak konusunda çelişkide kalsam da ev üç sokak ötede olduğu için aramaktan vazgeçtim. Nezaketen aramak için fazlasıyla geç kalmıştım. Eyalet sınırını geçtikten sonra arayıp yolda olduğunu söylemek yanlış olurdu.

Annemin devasa evi Wind Gap'in en güneydeki zengin semtindeydi; tabii üç sokaklık bir alanı semtten sayabilirseniz. Annemin evi, geniş terası, bütün evi kuşatan verandası, arkaya doğru çıkıntı yapan yazlık sundurması ve tepesindeki kubbesiyle viktoryen dönemin tüm detaylarını taklit ediyordu. Küçük odalar ve kuytularla doluydu, merak uyandıran dolambaçlı bir yapısı vardı. Viktoryenlerin, özellikle güneyli olanların tüberküloz ve nezleyi uzak tutmak, zorba şehveti duymazdan gelmek, vıcık vıcık duygularla aralarına duvar

örebilmek için odaları birbirinden mümkün olduğunca ayıran büyük alanlara ihtiyaçları vardı. Mesafe, her zaman daha iyiydi.

Ev, dik bir yokuşun tepesindeydi. Tepeye giden çatlak yokuşu birinci viteste çıkabilir, arabaların ıslanmasını önleyen sundurmaya kadar varabilirdiniz. Ya da yokuşun dibinde park edip sigara kalınlığında tırabzana tutunarak altmış üç basamağı tırmanabilirdiniz. Çocukken her zaman merdivenleri tırmanır, yoldan aşağı koşardım. Solaklığımdan dolayı tırabzanın sadece benim için sol tarafa yapıldığını düşünürdüm. Şimdi böyle bir şey düşünebilmiş olmam bile tuhafıma gidiyordu.

Ani gelişimin etkisini hafifletmek için arabamı aşağıda park ettim. Yukarı çıkana kadar ter basmıştı, saçlarımı havalandırıp elimle ensemi yelledim ve gömleğimi birkaç kez silkeledim. Mavi, Fransız gömleğimin koltukaltları kötü bir şekilde terle lekelenmişti. Annem hep *pişmiş* gibi koktuğumu söylerdi.

Zili çaldım, çocukluğumda kapı zili kedi ciyaklamasını andırırdı, şimdiyse alçak ve mesafeli bir *bing!* sesiydi, tıpkı çocuk masal kitaplarında sayfa çevirme zamanı geldiğini belirten sinyaller gibi. Saat dokuzu çeyrek geçiyordu, şimdiye çoktan yatağa girmiş bile olabilirlerdi.

"Kim o?" Kapının ardından annemin tiz sesi geldi.

"Selam, Anne. Benim, Camille." Sesimin titremesine engel olmaya çalıştım.

"Camille." Kapıyı açtığında şaşırmış görünmüyordu, beklediğim sakar kucaklaşmayı bile aklına getirmediği kesindi. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır, anne, hiçbir şey olmadı. İş için geldim."

"İş. İş mi? İyi, ah tanrım, kusura bakma tatlım, içeri gir, içeri gir. Korkarım ev misafir karşılamaya pek müsait değil."

Holdeki özenle kesilmiş lalelere kadar, ev mükemmel görünüyordu. Havadaki polen miktarı gözlerimi sulandırdı. Tabii annem kasabaya nasıl bir iş için gelmiş olabileceğimi sormadı. Erkek egemen dünyaya ait meselelerle ilgili çok nadir soru sorardı. Ya başkalarının mahremiyetine haddinden fazla özen gösteriyordu ya da sadece umrunda değildi. Hangisini tercih ettiğimi hayal gücünüze bırakıyorum artık.

"Bir şey içmek ister misin, Camille? Biz de Alan'la birlikte soğuk Amaretto içiyorduk." Elindeki bardağı gösterdi. "İçine biraz Sprite koyunca daha tatlı oluyor. Ama mango suyu, şarap, tatlı çay ya da soğuk su da var. İstersen soda verebilirim. Nerede kalıyorsun?"

"İyi ki sordun. Aslında birkaç günlüğüne burada kalmayı umuyordum."

Kısa bir an için duraksadığında, şeffaf pembe ojeli uzun tırnaklarıyla bardağında ritim tuttu. "Eh, sanırım sorun olmaz. Keşke gelmeden önce telefon etseydin. Hiç olmazsa beni haberdar etseydin. Yemek hazırlardım. Gel de Alan'a merhaba de. Arka sundurmadayız."

Koridorda önümden yürürken -ve aydınlık oturma odaları, salonlar, okuma odalarının yanından geçerken- onu inceledim. Neredeyse bir yıldır ilk defa karşılaşıyorduk. Saçımın rengi değişmişti -kahverengiden kızıla- ama farketmiş gibi görünmüyordu. O ise hala aynıydı, ellilerine merdiven dayamasına rağmen benden daha yaşlı görünmüyordu. Parıldayan so-

luk bir cildi, uzun, sarı saçları ve soluk mavi gözleriyle, bir kızın, en sevdiği bebeği olduğu için oynamaya kıyamayıp bir kenarda tuttuğu bir taş bebeğe benziyordu. Uzun, pembe keten elbisesinin altına minik, beyaz terliklerini giymişti. Elindeki Amaretto bardağını yere tek bir damla dökmeden çeviriyordu.

"Alan, Camille geldi." Arka mutfakta (iki mutfaktan küçük olanında) kaybolduğunda metal bir buz kalıbını çatırdattığını duydum.

"Kim?"

Köşeden başımı uzatıp bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Camille. Böyle aniden baskın yaptığım için özür dilerim."

Annem kadar hoş bir hatunun, iriyarı eski spor yıldızlarından biriyle birlikte olacağını sanırdınız. Sağlam yapılı, bıyıklı bir devin yanında tuhaf kaçmazdı. Alan ise yanaklarından fırlayan sert kemikli yüz yapısıyla annemden daha zayıftı. Onu her gördüğümde koluna serum takasım gelirdi. Annemle akşam içkisi alırken bile fazlasıyla özenli giyinirdi. Şimdi de çırpı bacaklarını gösteren beyaz safari şortu ve ütülü Oxford gömleğinin üzerine attığı bebek mavisi süveteriyle oturuyordu. Alan asla terlemezdi. O, nemin tam zıttıydı.

"Camille. Bu ne güzel sürpriz. Gerçekten bir sürpriz," diye mırıldandı monoton ses tonuyla. "Ta nerelerden Wind Gap'a... Illinois'nin güneyindeki her şeyden uzak durduğunu sanırdım."

"İş meselesi, aslında."

"İş." Gülümsedi. Soru sorsam alabileceğim en iyi yanıt buna benzer olacaktı. Saçlarını soluk mavi bir taçla iyice geriye çekmiş annem tekrar ortaya çıktığında, Peter Pan'daki Wendy

Darling'in büyümüş haline benziyordu. Köpüklü buz gibi bir Amaretto bardağını elime verip omzuma iki kere hafifçe vurduktan sonra benden uzağa, Alan'ın yanına oturdu.

"Şu iki kız, Ann Nash ve Natalie Keene," diye başladım. "Gazetem için haber yapıyorum."

"Ah, Camille." Annem beni susturmak istercesine uzaklara baktı. Annem can sıkıntısını çok özel bir şekilde gösterir – kirpiklerini çekiştirerek. Bazen kirpikler kopardı. Özellikle çocukluğumda geçirdiğimiz birkaç zor yıl süresince annemin hiç kirpiği yoktu ve gözleri sürekli savunmasız bir laboratuvar tavşanı gibi yapış yapış ve pembe görünürdü. Kışın ne zaman dışarı çıksa gözleri sürekli akardı. Neyse ki çok fazla dışarı çıkmazdı.

"Görev icabı."

"Aman yarabbi, ne biçim bir görevse," dedi parmaklarıyla göz kenarlarını ovalarken. Gözünün tam altını tırnağıyla çizip ellerini kucağına koydu. "Zavallı insanlar yeterince zor zaman geçirmiyormuş gibi, bir de her şeyi öğrenip bütün dünyaya yayman mı gerekiyor? *Wind Gap, Çocuklarını Katlediyor!* İnsanların böyle düşünmesini mi istiyorsun?"

"Küçük bir kız öldürüldü ve bir diğeri kayıp. Böyle şeyleri insanlara duyurmak görevim benim."

"O çocukları tanırdım, Camille. Tahmin edersin ki çok üzülüyorum. Ölü minik kızcağızlar. Böyle bir şeyi kim yapar?"

İçeceğimden bir yudum aldım. Şeker taneleri dilime yapıştı. Annemle konuşmaya henüz hazır değildim. Bütün cildim gerildi.

"Uzun kalmayacağım. Gerçekten."

Alan, süveterinin kollarını tekrar katlayıp eliyle şortundaki kırışıklıkları düzeltti. Annemle sohbetimize katkısı genellikle bir şeyleri düzeltmek şeklinde oluyordu. Düzeltilen bir yaka, yeri değişen bacaklar.

"Sadece bunları duymaya katlanamıyorum," dedi annem. "Canı yakılan çocuklar... Bana ne yaptığını, ne bildiğini söyleme yeter. Ben de yaz tatili için buradaymışsın gibi davranırım." Parmağının ucunu Alan'ın oturduğu koltuğun hasır kolunda gezdirdi.

"Amma nasıl?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Amma?" Annem sanki çocuğu bir yerlerde unutmuş gibi alarma geçti. "O iyi, yukarıda uyuyor. Neden sordun?"

İkinci kattan aşağıyı dinlemek için en iyi kulak misafirliği noktasını arayan, oyun odasından dikiş odasına, oradan da koridor penceresine gidip gelen ayak seslerinden Amma'nın uyumadığından gayet emindim. Yine de annemin beni aptal yerine koymasına içerlemedim.

"Öylesine sordum, Anne. Kuzeyde de nezaketen sorular sorarız."

Onunla dalga geçtiğimi göstermek için gülümsedim. Annem yüzünü bardağına gömdü. Başını kaldırdığında suratı pespembe ve kararlıydı.

"İstediğin kadar kalabilirsin, Camille, gerçekten," dedi. "Ama kızkardeşine nazik olmanı istiyorum. O kızlar Amma'nın okul arkadaşıydı."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandım. "Başı sağ olsun." Son sözlerime engel olamamıştım ama annem dokundurmamı anlamamış gibi görünüyordu.

"Oturma odasının yanındaki yatakodasında kalırsın. Eski yatakodanda. Küveti de var. Yarın taze meyve ve diş macunu alırım. Ve tabii ki bonfile. Bonfile yiyor musun?"

Dört saatlik tavşan uykusundan sonra, kendimi kulaklarım yarıya kadar suyun içinde küvette yatıyormuşum gibi hissediyordum. Her yirmi dakikada bir uykudan fırlıyordum. Kalbim öyle deli gibi atıyordu ki beni uyandıranın kalp atışlarım olup olmadığını merak ediyordum. Rüyamda bir yolculuğa hazırlanıyordum, sonra bavula koymak üzere yanlış kıyafetleri çıkardığımı farkediyordum. Yaz tatili için bir sürü kazak çıkarmıştım. Rüyamda, yola çıkmadan önce Curry için yanlış bir yazı bıraktığımı farkediyordum. Bedbaht Tammy Davis ve kilit altındaki dört çocuğunun haberi yerine, gazetede cilt bakımıyla ilgili uyduruk bir yazı çıkıyordu.

Rüyamda annem kalın et parçaları üzerine elma dilimliyordu ve ölmek üzere olduğum için tatlı sözlerle, yavaş yavaş bana yediriyordu.

Saat beşi gösterdiğinde üzerimdeki örtüleri attım. Kolumu yıkayarak Ann'in adını sildim, ama giyinme, saç fırçalama ve dudak boyama arasında, bir şekilde onun yerine Natalie Keene'in adını yazdığımı farkettim. Şans getirsin diye olduğu gibi bırakmaya karar verdim. Dışarıda güneş henüz doğsa da arabamın kapı kolu kor gibiydi. Uykusuzluktan yüzüm şişmişti, o yüzden ucuz korku filmlerindeki çığlık kraliçeleri gibi gözlerimi ve ağzımı sonuna kadar açarak kan dolaşımını hızlandırmayı denedim. Ormandaki arama, saat altıda yeniden başlayacaktı. Gün başlamadan Vickery'nin ağzından bir şeyler

koparmak istiyordum. Hem karakolda tanıdık bir yüz olmak, kötü bir fikir sayılmazdı.

Ana Cadde ilk başta tenha görünüyordu. Arabamdan çıktığımda birkaç bina ötede iki kişi gördüm. Tuhaf bir sahneydi. Yaşlı bir kadın kaldırımın ortasına bacaklarını yaymış, yanındaki binaya bakarken bir adam tepesine dikilmişti. Kadın yemek yemeyi reddeden bir çocuk gibi delice başını sallıyordu. Bacaklarının açısına bakılırsa canı yanıyor olmalıydı. Kötü bir şekilde düşmüş müydü? Ya da kalp krizi miydi? Hızla onlara yaklaşırken kesik kesik mırıldanmalarını duyabiliyordum.

Beyaz saçlı, kırışık yüzlü adam uysal gözlerle bana baktı. "Polis çağırın," dedi. Sesi çatlak çıkıyordu.

"Ve bir ambulans çağırın."

"Ne oldu?" diye başlamıştım ki olan biteni anladım.

Nalburiye dükkanıyla güzellik salonu arasındaki bir metreden az aralıktan, küçük bir beden kaldırıma uzanmıştı. Kocaman açtığı kahverengi gözleriyle, sanki orada oturmuş, gelmemizi bekliyordu. Vahşi dalgalı saçları hemen tanıdım. Ama dudaklardaki sırıtış kaybolmuştu. Natalie Keene'in dudakları, diş etlerinin etrafında küçük bir yuvarlak oluşturmuştu. Ağzında biberonla besleme deliği olan plastik bebeklere benziyordu. Natalie'nin hiç dişi kalmamıştı.

Yüzümü ateş basarken bütün vücudumdan ter boşandı. Bacaklarımın ve kollarımın çözüldüğünü hissediyordum ve bir an yerde sessizce dua eden kadının yanına düşeceğimi sandım. Gerileyip arkamda park edilmiş bir arabaya yaslandım, deli gibi atan nabzımı yavaşlatabilmek için parmaklarımı enseme bastırdım. Gözümün önünde anlamsız görüntüler patlı-

yordu. Yaşlı adamın bastonunun ucundaki kirli lastik, kadının ensesindeki pembe ben, Natalie Keene'in dizindeki yara bandı. Gömleğimin altında yazılı isminin ateş gibi yandığını hissedebiliyordum.

Sonra sesler duymaya başladım. Şerif Vickery yanında bir adamla bize doğru koşuyordu.

"Lanet olsun," diye söylenmeye başladı Vickery, kızı gördüğünde. "Kahretsin. Tanrım." Yüzünü güzellik salonunun tuğla duvarına gömüp derin bir nefes aldı. Benim yaşlarımda olduğunu sandığım ikinci adam, Natalie'nin yanında durdu. Kızın boynunu dolaşan mor bir iz vardı. Adam hemen bu çizginin üzerinde bir noktaya parmaklarını bastırarak kızın nabzını kontrol etti. Birkaç saniye bekledikten sonra toparlandı – çocuğun ölü olduğu belliydi. İkinci adamın Kansas City'den gelen kasıntı dedektif, şu kendini beğenmiş çocuk olduğunu tahmin ettim.

Aslına bakılırsa, dehşet içinde dua eden yaşlı kadını ikna edip sakince kızı nasıl bulduğunu anlatmasını sağlarken gayet iyi iş çıkarıyordu. Yaşlı çift, adını o ana kadar hatırlayamadığım restoranın sahipleriydi: Broussard'lar. Kahvaltı için restoranlarını açmak üzere kaldırımda yürürken, ben gelmeden en fazla beş dakika önce kızı bulmuşlardı.

Üniformalı bir polis gelip ne için çağırıldığını görünce elleriyle yüzünü sıvazladı.

"İfadelerinizi alabilmek için memur beyle birlikte karakola gitmeniz gerekecek," dedi Kansas City'li.

"Bill." Sesinde bir babanın emrivakiliği vardı. Vickery cesedin yanında hareketsiz bir şekilde diz çökmüştü. Dudakları

sanki dua ediyormuş gibi kıpırdıyordu. Kendisine seslenildiğini ancak ikinci seferinde anlayıp arkasına baktı.

"Seni duyuyorum, Richard. Bir saniyeliğine olsun, insan olmayı dene." Bill Vickery, Bayan Broussard'a sarılıp bir şeyler mırıldandı, kadın da onun elini okşadı.

Memur ifademi alana kadar yumurta sarısı bir odada iki saat geçirdim. Bütün bu süre boyunca Natalie'nin otopsiye gideceğini düşündüm ve içeri sızıp dizine yeni bir yara bandını nasıl yapıştırabileceğimi merak ettim.

Üçüncü Bölüm

Annem cenaze için mavi bir elbise giymişti. Siyah fazlasıyla umutsuzdu, diğer renklerse uygun düşmezdi. Cesedine mavi bir elbise giydirdiği Marian'in cenazesinde de mavi giyinmişti. Bunu hatırlayamadığımda çok şaşırdı. Ben Marian'in soluk pembe bir elbiseyle gömüldüğünü hatırlıyordum ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Kızkardeşimin ölümüyle ilgili her konuda annemle farklı düşünürdük.

Cenaze sabahı Adora, parfüm sürünüp küpesini takarken odalara girip çıktı. Bense dilimi yakan sade kahvemi içerek onu seyrediyordum.

"Onları pek iyi tanımıyorum," diyordu. "Gerçekten çok kendi halinde insanlardı, kimseye bulaşmazlardı. Hepimizin desteğine ihtiyaçları var. Natalie çok tatlı bir kızdı. Zamanında insanlar bana da çok anlayışlı..." Hüzünle bakışlarımı yere indirdim. Sanırım yeterince içten görünmüştü.

Wind Gap'e geleli beş gün olmasına rağmen Amma hala ortalıkta görünmemişti. Annem de adını anmıyordu. Üstelik Keene'lerin ağzından da daha fazlasını alamamıştım. Cenazeye katılmama izin vermemişlerdi. Öte yandan Curry daha önce hiç tanık olmadığım bir ısrarla bu haberi istiyordu, ben de bunu yapabileceğimi ona kanıtlamak istiyordum. Her halükarda Keene'lerin yazdıklarımı öğrenmeyeceğini düşündüm. Nasıl olsa gazetemizi kimse okumuyordu.

Our Lady of Sorrows Kilisesi'nde mırıltılı selamlaşmalar ve parfüm kokulu kucaklaşmalar eşliğinde birkaç kadın, nazik bir şekilde başlarını sallayıp anneme tatlı sözler söyledi (Adora'nın orada olması ne kadar *cesur* bir davranıştı) ve yerlerinde hafifçe kayarak ona yer açtı. Our Lady of Sorrows, pırıltılı yetmişlerden kalma Katolik bir kiliseydi. Koyu, altın renkleri ve ışıltılı taşlarıyla ucuz takı dükkanlarına benziyordu. Güneyli Baptistlerin patlama yaşadığı bölgede, bir avuç İrlandalının kurduğu Wind Gap, Katoliklerin son kalesi gibiydi. Büyük Kıtlık zamanında tüm McMahon'lar ve Malone'lar New York'a kaçmış, fena halde mağdur edilmiş, biraz aklı olanlar daha da batıya göçmüştü. Fransızlar zaten St. Louis'de hüküm sürüyordu, o yüzden Güneyin derinliklerine dönerek kendi şehirlerini kurmaya başlamışlardı. Ancak sivil savaş sonrası yeniden yapılanma sürecinde, gözlerinin yaşına bakılmadan yurtlarından sürülmüşlerdi. Her zaman çatışmaların merkezinde olan Missouri, güneyli köklerini yok etmeye, kölelik sisteminden kurtulmuş, düzgün bir eyalet olmaya çalışıyordu ve utanç veren İrlandalılar, diğer tüm

istenmeyenlerin arasındaydı. Arkalarında dinlerini bırakarak gitmişlerdi.

Cenazeye on dakika kala, kilise girişinde bir kuyruk oluşmaya başlamıştı bile. İçerideki kalabalık sıraları taradım. Tuhaftı. Kilisede hiç çocuk yoktu. Ne annelerinin dizinde oyuncak kamyonlarını sürmeye çalışan koyu renk pantolonlu oğlanlar, ne de bez bebeklerini kucaklarında sallayan kızlar. On beş yaşından genç, tek bir yüz yoktu. Bunun kızlarını kaybeden aileye saygıdan mı, yoksa korkuyla gelişen bir savunma ihtiyacından mı kaynaklandığını kestiremiyordum. Belki de çocuklarının bir sonraki av olmasını engellemek için sergilenen, anne babasal bir içgüdüydü. Wind Gap'teki yüzlerce oğul ve kızın karanlık küçük odalara kapatıldığını, peşlerinde bir avcı olmadığından emin bir şekilde ellerinin arkasını ısırarak televizyon seyrettiklerini gözümde canlandırabiliyordum.

Etrafta ilgilenecekleri çocuklar olmadığından kilisedeki kalabalık, kağıttan maketler kadar hareketsiz görünüyordu. Arka tarafta koyu renk takım elbisesiyle Bob Nash'i görebiliyordum. Karısı hala ortalıkta yoktu. Beni başıyla selamladıktan sonra suratını astı.

Orgdan "Korkma" ilahisinin boğuk notaları kiliseye yayılırken o ana kadar ağlayıp birbirini kucaklayan Keene ailesi, kapının yanında koca bir kırık kalp misali, birbirlerine daha da sıkı sarıldılar. Parlak beyaz tabutu taşımak için iki adam yetiyordu. Yanlarına bir adam daha gelse birbirlerine çarparlardı.

Natalie'nin annesiyle babası, tören alayının önündeydi. Kadın, adamdan on santim daha uzundu, bir bantla arkaya top-

ladığı kum rengi saçlarıyla rahat ve sıcakkanlı birine benziyordu. Yolda yürürken durdurup saati ya da bir adresi rahatlıkla sorabileceğiniz, temiz bir yüz ifadesi vardı. Bay Keene daha kısa ve zayıftı, iki altın bisiklet tekerine benzeyen tel gözlükleri ve yuvarlak yüzüyle bir çocuğu andırıyordu. Hemen arkalarında on sekiz, bilemedin on dokuz yaşlarında, güzel yüzlü bir genç yürüyordu. Kumral kafasını göğsüne eğmiş, iç çekerek sessizce ağlıyordu. Arkamdan bir kadın, Natalie'nin ağabeyi olduğunu fısıldadı.

Annemin gözyaşları, yanaklarından akıp gürültülü bir şekilde kucağındaki deri çantasına damlıyordu. Yanındaki kadın eliyle pışpışlayarak onu teselli etti. Ceketimin cebinden not defterimi çıkarıp not almaya başladım ki annem elinin tersiyle elime vurup "Çok saygısızca davranıyorsun ve beni rezil ediyorsun. Ya şunu kes ya da gitmeni isteyeceğim," dedi.

Yazmayı bıraksam da defteri kaldırmadım. Kendimi, insanları sırtından bıçaklayan duygusuz biri gibi hissediyordum. Neyse ki hala yüzüm kızarabiliyordu.

Tören alayı yanımızdan geçti. Tabut gülünç bir şekilde küçük görünüyordu. Tabutun içindeki Natalie'yi ve bacaklarını hayal ettim yine – yumuşacık saçlar, düğüm gibi dizler ve yara bandı. Cümlenin sonuna konan bir nokta misali, dehşetli bir acı hissettim.

Rahip en iyi cübbesiyle açılış dualarını mırıldanırken ayağa kalkıp oturduk, sonra tekrar ayağa kalktık. Dua kartları dağıtılmıştı. Kartın ön tarafında Meryem Ana, parlak kırmızı kalbiyle kucağındaki bebek İsa'yı aydınlatıyordu. Arkasındaysa bir şeyler yazılıydı:

Natalie Jane Keene
Sevgili kızımız, kızkardeşimiz ve arkadaşımız
Cennette artık yeni bir melek var

Tabutun yakınına Natalie'nin büyük bir fotoğrafı asılmıştı, daha önce gördüğüm fotoğrafından çok daha düzgün görünüyordu. Çıkıntılı çenesi ve hafif yumuk gözleriyle tatlı ve canayakın görünüyordu. Büyüdüğünde, tuhaf bir şekilde çekici bir havaya bürünen kızlardan olacağına dair işaretler veriyordu. Aslında büyüyebilseydi, yalan olmayan çirkin ördek hikayesiyle birçok erkeğin kalbini çalabilirdi. Ya da tatlı, canayakın biri gibi görünmeye devam edebilirdi. Kızların dış görünüşü, on yaşındayken fazlasıyla belirsiz olabiliyordu.

Natalie'nin annesi, elinde bir parça kağıtla kürsüye yürüdü. Yüzü ıslaktı ama konuşmaya başladığında sesi düzgündü.

"Bu mektubu, tek kızım Natalie'ye yazdım." İç çekerken nefesi titredi ve kelimeler dökülmeye başladı. "Natalie, sen benim biricik kızımsın. Seni bizden kopardıklarına hala inanamıyorum. Artık asla seni uyutmak için şarkı söyleyemeyeceğim ya da sırtını gıdıklayamayacağım. Abin bir daha asla saçlarını çekiştiremeyecek ya da baban seni bir daha kucağına alamayacak. Baban seni düğününde damada teslim edemeyecek. Abin asla dayı olmayacak. Pazar akşam yemeklerimizde ve yaz tatillerimizde seni özleyeceğiz. Kahkahalarını özleyeceğiz. Gözyaşlarını özleyeceğiz. En çok da, benim sevgili kızım, seni özleyeceğiz. Seni seviyoruz Natalie."

Bayan Keene oturmak için döndüğünde, kocası yardım etmek için bir hamle yaptı ama kadının desteğe ihtiyacı yok gibi görünüyordu. Oturur oturmaz oğlu kendisini tekrar kadının kollarına atarak boynunda ağlamaya devam etti. Bay Keene, sanki vuracak birini arıyormuş gibi arka sıralara kızgınca baktı.

"Çocuğumuzu kaybetmek gerçekten büyük bir trajedi," dedi rahip monoton bir sesle. "Hele ki böylesi şeytanca bir olay acımızı ikiye katlıyor. Şeytan şeytandır. İncil der ki; göze göz, dişe diş. Ama kendimizi intikam duygularına kaptırmayalım. Bunun yerine İsa'nın önerisine kulak verelim: Komşunu sev. Bu zor zamanlarda, gelin, hepimiz iyi komşular olalım. Kalplerinizi Tanrıya açın."

"Göze göz kısmı benim daha çok hoşuma gitti," diye homurdandı arkamdaki adamlardan biri.

Dişe diş kısmının, dinleyenleri rahatsız edip etmediğini merak ettim.

Kiliseden günışığına çıktığımızda, sokağın karşısındaki bodur duvara sıra halinde oturmuş dört kızı seçtim. Uzun, sıska bacaklarını duvardan aşağı salmışlardı. Destekli sutyenleriyle göğüsleri iyice belirginleşmişti. Bunlar, ormanın kıyısında rastladığım kızlardı. Birbirlerine sokulmuş gülüşüyorlardı. Sonra içlerinden biri, yine en güzel olanı, başıyla beni işaret etti ve sanki üzülüyorlarmış gibi hepsi birden başlarını yere eğdi. Gerçi içten içe gülmekten karınlarının hala hafifçe sarsıldığını görebiliyordum.

Natalie aile mezarlığına, halihazırda anne ve babasının isimlerinin kazılı olduğu mezar taşlarının yanına gömüldü. Anne

babaların, çocuklarının ölümüne tanık olmalarının çok kötü bir şey olduğuna dair söylenenleri bilirdim, neredeyse doğanın geriye sarması gibi bir şeydi bu. Aynı zamanda çocuğunu gerçekten yanında tutmanın tek yoluydu. Çocuklar büyür, çok daha büyük bağlılıklara yelken açardı. Bir sevgili ya da eş bulurlardı. Sizinle birlikte gömülmezlerdi. Oysa şimdi Keene'ler çekirdek aile yapılarını, en azından toprağın altında koruyabilecekti.

Cenazeden sonra herkes Keene'lerin devasa boyutlardaki taş çiftlik evinde buluştu. Ev, pastoral Amerika'nın tam bir tezahürüydü. Wind Gap'teki hiçbir şeye benzemiyordu. Missouri sermayesi, kendisini kırdan ve kırsallıkla alakalı tuhaflıklardan ayrı tutardı. Düşünsenize, Kolonyal Amerika'da zengin kadınlar, Yeni Dünya imajlarına uysun diye sürekli mavinin ve grinin tonlarını giyerdi. Aynı zaman diliminde İngiltere'deki zengin akranları ise egzotik kuşlar kadar renkliydi. Özetle Keene'lerin evi, Missouri'lilere ait olamayacak denli Missouri'li görünüyordu.

Açık büfede daha çok et vardı – hindi ve jambon, biftek ve geyik eti. Turşu, zeytin ve baharatlı yumurtaların yanı sıra, üzerinde yağı parlayan kızarmış böreklerle çıtır güveç de unutulmamıştı. Konuklar iki gruba ayrılmıştı; ağlayanlar ve gözleri kuru olanlar. Acıyı içine gömenler mutfakta toplanmış, kahve ve likör eşliğinde yaklaşan belediye seçimini ve okulların geleceğini konuşuyordu, çoğunlukla da cinayet davalarının ne kadar ağır gittiğine dair kızgın fısıldaşmalar oluyordu.

"Yemin ederim kızıma yaklaşan birini görsem, bir şey söylemesine fırsat vermeden kahpenin piçini vururum," dedi kürek suratlı bir adam, rozbifli sandviçini savurarak. Arkadaşları onaylayarak başlarını salladı.

"Vickery neden hala ormanı kesip biçmedi, anlayamıyorum – lanet olsun, tüm ağaçları yerle bir et, olsun bitsin. Biliyorsun, o herif oralarda bir yerlerde," dedi kızıl saçlı genç bir adam.

"Donnie, yarın seninle birlikte gidelim," dedi kürek suratlı adam. "Dönüm dönüm ararız. O orospu çocuğunu bulacağız. Gelmek ister misiniz?" Adamlar onaylarcasına söylenip plastik bardaklarından likörlerini yudumladı. Bu gece sızacaklarından emin olduğum bu adamların, harekete geçip geçmediğini görmek için, sabahleyin orman yolundan geçmeyi aklıma yazdım. Sabah birbirlerine telefon edip kendi aralarında süklüm püklüm konuşmalarını hayalimde canlandırabiliyordum:

Gidiyor musun?

Şey, bilmem, sanırım, sen?

Şey, Maggie'ye pencereleri tamir edeceğime dair söz vermiştim...

Ardından birer bira için buluşmak üzere anlaşırlardı ve suçluluk duygularını bastırmak üzere ahizeyi yavaşça yerine koyarlardı.

Çoğunluğu ağlayanlardan oluşan kadınlar da ön odada, oturdukları yumuşak kanepeler ve deri puflarda aynı şeyi yapıyorlardı. Natalie'nin ağabeyi, annesinin kollarında sarsılıyordu, kadın oğlunu sallarken sessizce ağlıyor, onun koyu renkli saçlarını okşuyordu. Bu tatlı çocuk, hiç sıkılmadan

ağlıyordu. Böylesini hiç görmemiştim. Kağıt tabaklara hazırladıkları yiyeceklerle hanımlar gelip gidiyordu. Hem anne hem de oğlu başlarını hayır anlamında sallamakla yetiniyordu. Annem de manyak bir karga gibi etraflarında fır dönüyordu. Dikkatlerini çekemediğini görünce, kısa zamanda pes edip arkadaşlarının yanına döndü. Bay Keene köşede Bay Nash'le duruyordu, ikisi de sessizce sigara tüttürüyordu.

Natalie'nin varlığı evde hala hissedilebiliyordu. Katlanıp bir koltuğun arkasına konmuş küçük, gri bir kazak, kapının yanında parlak mavi bağcıklarıyla minik tenis ayakkabıları. Kitaplıktaki raflardan birinde, kapağında boynuzlu bir at resmi olan spiralli not defteri, sayfaları kıvrılmış *Zamanda Bir Kırışıklık* dergilerinden oluşan yığının hemen yanında duruyordu.

Bense hala ahlaksızdım. Aileye yanaşıp kendimi tanıtmamıştım. Utangaç bir hayalet gibi başımı bira bardağıma gömüp evde dolaşırken casusluk yaptım. Calhoon Lisesi'nden en iyi arkadaşım Katie Lacey'yi, kuaförden yeni çıkmış arkadaşlarından oluşan grubun arasında gördüm. Tıpkı annemin arkadaş grubuna benziyordu, sadece yirmi yaş daha gençtiler. Yanına gittiğimde yanağımdan öptü.

"Geldiğini duydum, ararsın diye bekliyordum," dedi ipince alınmış kaşlarını oynatarak. Sonra sarılıp selamlaşmak için bekleyen üç arkadaşı için beni azat etti. Sanırım hepsiyle okulun bir döneminde, bir şekilde arkadaşlık etmiştim. Başsağlığı dileklerimizi paylaşıp olayın ne kadar üzücü olduğuna dair bir şeyler mırıldandık. Angie Papermaker (kızlık soyadı Knightley) hala lise günlerindeki gibi blumia hastalığından muzdarip gibi görünüyordu – ip kadar ince boynu, yaşlı bir ka-

dın boynunu andırıyordu. Beni hiçbir zaman çok sevmeyen şımarık, zengin kız Mimi (babasının Arkansas'ta dönüm dönüm tavuk çiftliği vardı), Chicago'nun nasıl olduğunu sorduktan hemen sonra minyon Tish'e dönerek onunla konuşmaya başladı, ki Tish de o sırada beni teselli etmek istercesine elimi tutmuştu.

Angie, beş yaşında bir kızı olduğunu söyledi, kocası elinde silahıyla evde kıza göz kulak oluyormuş.

"Minikler için çok uzun bir yaz olacak," diye mırıldandı Tish. "Sanırım herkes bebeklerini kilitli kapılar arkasında tutuyor." Aklıma cenazeden çıktığımda karşılaştığım kızlar geldi, Natalie'den çok büyük değillerdi, ailelerinin neden endişelenmediğini merak ettim.

"Çocuğun var mı, Camille?" diye sordu Angie, bedeni kadar ince bir sesle. "Evlenip evlenmediğini bile bilmiyorum."

"Yok ve hayır, evlenmedim," deyip biramdan höpürtülü bir yudum aldım. Gözümde Angie'nin okul sonrası bizim evde kusuşu canlandı; banyodan pembe suratı ve zafer ifadesiyle çıkmıştı. Curry yanılıyordu. Oralı olmak, faydalı değil dikkat dağıtan bir şeydi.

"Hanımlar, şehirli kızımızı bütün gece esir alamazsınız!" Döndüğümde annemin arkadaşlarından biriyle, yüzünü yeni gerdirdiği çok belli olan Jackie O'Neele (kızlık soyadı O'Keefe) ile karşılaştım. Gözleri hala şişti ve nemli yüzü kıpkırmızı gerilmişti. Kakasını yapmaya çalışırken ıkınan, kızgın bir bebek gibi görünüyordu. Parmaklarında elmaslar parıldıyor, bana sarıldığında etrafa Juicy Fruit ve talk kokusu yayıyordu. Cenazeden çok, yeniden biraraya gelme törenine benziyordu. Dahası

kendimi yine çocuk gibi hissediyordum. Uyarı bakışları fırlatıp duran annem ortalıkta olduğu için, not defterimi çıkarmaya bile cesaret edememiştim.

"Bebeğim, çok güzel görünüyorsun," diye mırıldandı Jackie. Fazlasıyla beyazlatılmış saçları kafasını karpuz büyüklüğünde gösteriyordu ve pis pis sırıtıyordu. Jackie sinsi ve yüzeysel bir kadındı ama kendisiyle her dem barışıktı. Üstelik bana, kendi annemden bile daha yakın davranırdı. O Adora değil Jackie'ydi. İlk tamponumu gizli gizli verirken göz kırpıp kullanım talimatı için her zaman arayabileceğimi söyleyen kadındı ve her fırsatta oğlanlar konusunda benimle dalga geçerdi. Küçük olsa da benim için büyük jestlerdi bunlar. "Nasılsın, aşkım? Annen geldiğini haber vermedi. Ama zaten annen bu sıralar benimle konuşmuyor. Onu yine bir şekilde hayalkırıklığına uğratmış olmalıyım. Nasıl olduğunu bilirsin. *Anladığını* biliyorum!" Hırıltılı bir sigara tiryaki kahkahası atıp kolumu sıktı. Sarhoş olduğunu tahmin ettim.

"Muhtemelen ona kartpostal falan göndermeyi unutmuşumdur ya da başka bir hatam olmuştur," diye cıvıldamaya devam etti. Bir yandan da elindeki şarap kadehini tehlikeli bir şekilde sallıyordu. "Ya da önerdiğim bahçıvandan memnun kalmamıştır. *Kızlarla* ilgili bir haber yaptığını duydum; zor iş olmalı." Öylesine daldan dala atlıyordu ki sohbete hakim olmam birkaç dakikamı aldı. Konuşmaya hazırlanırken ıslak gözleriyle bana bakarak kolumu sıvazladı. "Camille, bebeğim, seni görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki... Şimdiyse, sana bakarken, o zavallı kızlar kadar küçük olduğunu hatırlıyorum.

Ve kendimi çok kötü hissediyorum. Öyle kötü şeyler oldu ki... Anlam veremiyorum." Gözyaşı yanağından aktı. "Beni ara, tamam mı? Konuşuruz."

Keene'lerle konuşmadan evden ayrıldım. Sohbetten yorulmuştum ve aslında neredeyse hiç konuşmamıştım.

Keene'leri, birkaç kadeh içki içip araya telefon hatlarının güvenli mesafesini koyduktan sonra aradım. Kendimi tanıtıp haberi yazmak istediğimi söyledim. Pek hoş karşılanmadı.

İşte o gece aldığım notlar:

Missouri'nin küçük kasabası Wind Gap'te kaybolan on yaşındaki Natalie Jane Keene'in geri dönmesi için yalvaran posterler, kızın gömüldüğü salı günü hala direklerde asılıydı. Katılımın yoğun olduğu cenazede, rahibin affetme ve kefaret üzerine söyledikleri bile ne sinirleri yatıştırdı ne de yaraları sardı. Çünkü gayet sağlıklı ve sevimli küçük kız, polisin bir seri katilden şüphelendiği cinayetlerin ikinci kurbanıydı. Çocukları hedef alan bir seri katil, iş başındaydı.

"Bütün minikler göz bebeklerimizdir," diyor kızı aramaya yardım eden kasabalı çiftçi Ronald J. Kamens. "Bütün bunların neden bizim başımıza geldiğini anlayamıyorum."

Keene'in boğulmuş cesedi, 14 Mayıs günü Wind Gap Ana Caddesi üzerindeki iki binanın arasındaki aralıkta bulundu. Natalie'nin annesi Jeannie Keene (52), "Onun kahkahalarını özleyeceğiz," diyor. "Gözyaşlarını özleyeceğiz. En çok da Natalie'yi özleyeceğiz."

Oysa bu olay, eyaletin sınırları içinde, Wind Gap'te gerçekleşen ilk trajedi değil. Geçen yıl 27 Ağustos'ta dokuz yaşındaki Ann Nash, bir dere kenarında yine boğazlanmış olarak bulunmuştu. Bisikletiyle birkaç sokak ötedeki arkadaşını ziyaret etmek üzere evden çıkmıştı ve gideceği yere varamadan kaçırılmıştı. Polis raporlarına göre, her iki kurbanın da dişleri katil tarafından sökülmüştü.

Cinayetler, Wind Gap'teki beş kişilik polis ekibini şaşırtmış durumda. Böylesi gaddar suçlar karşısındaki deneyimsizlikleri nedeniyle, katillerle ilgili psikolojik profil konusunda eğitimli Kansas City cinayet masasından yardım alıyorlar. Kasaba sakinleri (nüfus 2.120) yine de bir şeyden emin: Cinayetlerden sorumlu kişinin belli bir amacı yok.

"Oralarda bir yerlerde, bir adam öldürebileceği bebekleri arıyor," diyor Ann'in babası Bob Nash (41, koltuk satıcısı). "Drama ya da gizem aramanın anlamı yok. Birisi küçük kızımızı öldürdü, o kadar."

Sökülen dişler gizemini korurken şimdiye kadar çok az ipucu elde edildi. Yerel polis yorum yapmayı reddediyor. Bu cinayetler çözülene kadar Wind Gap, kendisini korumaya kararlı. Halihazırda resmi olmayan bir sokağa çıkma yasağı uygulanıyor ve bir zamanlar sakin olan bu kasabada, şimdi bütün komşular hep birlikte tetikte bekliyor.

Kasaba sakinleri aynı zamanda yaralarını sarmaya çalışıyor. "Kimseyle konuşmak istemiyorum," diyor Jeannie Keene. "Sadece yalnız kalmak istiyorum. Tek istediğimiz yalnız kalmak."

Sıkıcı bir yazı, bunu yüzüme vurmanıza gerek yok. E-postayla Curry'ye gönderirken bile yazıyla ilgili hemen hemen her şeyden nefret ediyordum. Polisin seri katil varsayımı, tamamen benim uydurmamdı. Vickery asla öyle bir şey söylememişti. Jeannie Keene'in ağzından yazdığım sözler, cenazede okuduğu metindendi. Diğer sözleriyse, başsağlığı dilemek için aradığımda, aslında başka niyetlerim olduğunu anlayınca, öfkeyle kustuğu konuşmasından alınmıştı. Kızının cinayetini araştırıp başkaları geviş getirsin diye yağlı kağıda basmayı planladığımı anlamıştı. "Hepimiz yalnız kalmak istiyoruz!" diye ciyaklamıştı. "Bebeğimizi daha bugün gömdük. Kendinizden utanın." Vickery önümü kestiğinden beri en azından işe yarar bir demeçti.

Curry'ye göre sağlam bir yazıydı. Müthiş değil, dikkatinizi çekerim ama sağlam bir başlangıç. Hatta fazlasıyla abartılmış cümlemi bile kesip atmamıştı: "Çocukları hedef alan bir seri katil." Kesip atması gerektiğini ben bile biliyordum ama dramatik birkaç dolguya ihtiyacım vardı. Sanırım yazıyı okurken yeterince sarhoştu.

En kısa sürede ailelerle ilgili daha geniş kapsamlı bir yazı yazmamı emretti. Kendimi affettirmek için bir şansım daha olacaktı. Şanslıydım, belli ki *Chicago Daily Post* bir süre daha Wind Gap'i sahiplenecekti. Oysa kongredeki bir seks skandalını yazmak çok daha eğlenceliydi, sadece tek bir haşin üyeyi değil, üçünü birden mahvetme fırsatı tanıyordu. Skandalın kahramanlarından ikisi kadındı. Renkli, ağız sulandıran bir konuydu. Dahası, *göz kamaştıran şehir* unvanlı Seattle'da, başka bir seri katil daha ortalıkta dolaşıyordu.

Sislerin ve kafelerin arasında, birisi hamile kadınların karnını yarıyor, sadece kendi keyfini tatmin etmek için bile olsa, şok edici haber malzemesine neden oluyordu. Benim gibi muhabirlerin, bu tür olaylarda devre dışı bırakılması bizim şansımızdı. Tek başınaydım, çocukluk yatağıma kıvrılmış yatıyordum.

Çarşamba günü, terli çarşaflar ve başımın üzerine çektiğim battaniyeyle geç saatlere kadar uyudum. Birkaç kez telefon ziline, kapımın önünü elektrikli süpürge sesine ve bahçedeki çim biçme makinesinin gürültüsüne uyandım. Uyudukça daha çok uyumak istiyordum, tabii günüm de kısalıyordu. Gözlerimi açmadan kendimi Chicago'da, stüdyo dairemdeki külüstür yatağımdan süpermarketin tuğla duvarını seyrederken hayal ettim. Mukavva elbise dolabımı o süpermarketten, daireye dört yıl önce taşındığımda almıştım. Üzerinde, incecik sarı tabaklarım ve tenekeden çatal bıçak takımımla yemek yediğim plastik masayı da oradan almıştım. Komşumun çöpünde bulup aldığım, sararmaya başlamış eğrelti otumu sulamayı hep unuttuğumu hatırladım. İki ay önce, zavallı şey iyice kuruduktan sonra bitkiyi atmıştım. Chicago'daki hayatımdan başka kareleri gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Küçücük ofisim, bir türlü adımı öğrenemeyen şefim, süpermarkette hala asılı duran pespaye Noel ışıklandırmaları. Arada sırada sohbet ettiğim ve muhtemelen ortalıkta görünmediğimi farketmeyen arkadaş canlısı tanıdıklar.

Wind Gap'te olmaktan nefret ediyordum ama evi düşünmek de içimi rahatlatmıyordu.

Sırt çantamdan ısınmış bir votka matarası çıkarıp tekrar yatağa girdim. Bir taraftan içkimi yudumlarken etrafa göz gezdirdim. Evden ayrılır ayrılmaz, annemin yatakodamı işgal edeceğini düşünmüştüm ama on yıl önce nasılsa aynen öyle görünüyordu. Ergenliğimi hatırlayınca canım sıkıldı. Ne popstarların posterleri ya da film afişleri ne de kızların biriktirmekten hoşlandığı fotoğraflar ya da korsajlar. Bunların yerine yelkenli tabloları, pastel kır resimleri ve Eleanor Roosevelt'in bir portresi vardı. Sonuncusu özellikle tuhaftı, çünkü Bayan Roosevelt hakkında neredeyse çok az şey biliyordum. Sadece iyi bir kadın olduğuna dair bir fikir edinmiştim ki sanırım o zamanlar bunu bilmek bile yeterliydi. Bugünkü aklım olsa, küçük kırmızı bir deftere suçlarını yazarak kendisini ele veren Düşes'in, Warren Harding'in eşinin bir fotoğrafını koyardım. Bugünkü aklımla, daha dişli hanımlardan hoşlanıyordum.

Votka içmeye devam ettim. Kendimi kaybetmek, karanlığa gömülmek, ortadan yok olmak dışında yapmak istediğim hiçbir şey yoktu. Hassastım. Biriken gözyaşlarımla kendimi patlamaya hazır bir su balonu gibi şişmiş hissediyordum. Patlamak için tek bir iğneli söz yeterdi. Wind Gap bana iyi gelmiyordu. Bu ev bana iyi gelmiyordu.

Kapıda hafif bir tıkırdama duydum.

"Evet?" Votka bardağımı yatağın kenarına sakladım.

"Camille? Benim, annen."

"Evet?"

"Senin için losyon aldım."

Günün bu saatinde, buraya katlanabilmem için yeterli cesareti sağlayan votkanın verdiği bulanıklıkla kapıya yürüdüm.

Yaklaşık altı aydır içkiyle aram iyiydi, hemen sarhoş olmazdım ama burada işler farklı yürüyordu. Annem kapının önünde huzursuzca kıpırdanıyor, sanki ölü bir çocuğun anılarıyla dolu bir odaymış gibi içeriye temkinli bakışlar fırlatıyordu. Aslında durum çok da farklı değildi. Soluk yeşil renkli, kocaman bir şişeyi yüzüme kaldırdı.

"E vitaminli. Bu sabah aldım."

Annem, E vitaminin iyileştirici etkisine inanırdı. Sanki yeterince sürersem cildim yumuşacık ve pürüzsüz olacaktı. Bugüne kadar işe yaramamıştı.

"Teşekkür ederim."

Gözlerini yatarken giydiğim tişörtten açıkta kalan boynumda, kollarımda ve bacaklarımda gezdirdi. Sonra kaşlarını çatarak yüzüme baktı. İç çekerken hafifçe başını iki yana salladı. Sonra öylece karşımda durdu.

"Cenaze canını sıktı mı, anne?" Şimdi bile onunla küçücük bir sohbet yaratmaktan kendimi alamıyordum.

"Evet. Hemen hemen her şey aynıydı. O küçük tabut dahil."

"Benim için de zordu," diye başımı salladım. "Aslında bu kadar etkilenmeme şaşırdım. Onu hala özlüyorum. Tuhaf değil mi?"

"Özlemesen *tuhaf* olurdu. O senin kızkardeşin. Çocuğunu kaybetmek kadar acı verici bir durum. O zamanlar çok küçük olmana rağmen çok normal." Alan aşağıda inceden ıslık çalıyordu, annem duymamış gibi yaptı. "Jeannie Keene'in okuduğu gibi bir mektubu okumayı hiç düşünmedim," diye devam etti. "Tanrı aşkına, bu bir cenaze, po-

litik bir yarış değil. Peki, hepsinin gayrı resmi giyinmiş olmasına ne demeli?"

"Bence mektup hoştu. İçten yazılmıştı," dedim. "Marian'in cenazesinde sen bir şey okumamış mıydın?"

"Hayır, hayır. Bırak konuşma yapmayı, ayakta bile zor duruyordum. Bunları hatırlayamamana inanamıyorum, Camille. Bu kadar unutkan olduğun için kendinden utanmalısın."

"O öldüğünde daha on üç yaşındaydım, anne. Hatırlıyor musun, daha çok küçüktüm." Neredeyse yirmi yıl öncesinden bahsediyorduk; nasıl böyle bir şey düşünebiliyordu ki?

"Evet, her neyse... Bu kadar yeter. Bugüne özel istediğin bir şey var mı? Biraz yürümek istersen, Daly Park'ta güller tomurcuklanmış."

"Karakola gitsem iyi olur."

"Benimleyken böyle şeyler konuşma," diye azarladı. "İşlerinin olduğunu ya da arkadaşlarını görmeye gideceğini söyleyebilirsin."

"İşlerim var."

"İyi. Keyfini çıkar."

Şık görünümlü koridorda uzaklaştı, sonra merdivenlerden inerken basamakların gıcırdadığını duydum.

Karanlıkta soğuk suyla yıkandım, küvetin kenarında başka bir votka bardağı dengede duruyordu. Sonra giyinip koridora çıktım. Ev, yüzyıllık iskeletinin izin verdiği ölçüde sessizdi. İçeride kimsenin olmadığından emin olmak için mutfağın kapısında duraksadığımda bir vantilatörün vızıltısını duydum. İçeri süzülüp parlak, yeşil bir elmayı kaptım ve ısırarak evden çıktım. Gökyüzünde tek bulut yoktu.

*

Verandada bir çocuk vardı. Küçük bir kız, gözlerini tıpkı annemin evine benzer şekilde süslenmiş, kocaman, dört ayaklı bir bebek evine dikmişti. Uzun sarı saçları, düzgün akan küçük bir dere gibi sırtına dökülüyordu; en azından gözümde öyle bir manzara canlanmıştı. Bana döndüğünde ormanın kıyısında konuştuğum, daha sonra Natalie'nin cenazesinden çıktığımda arkadaşlarıyla gülüştüğünü gördüğüm kız olduğunu anladım. İçlerinde en güzel olanı…

"Amma?" diye sorduğumda güldü.

"Tabii ya. Başka kim Adora'nın verandasında Adora'nın minyatür eviyle oynayabilir ki?"

Kız, yanı başında duran hasır şapkayla uyumlu, çocuksu bir yaz elbisesi giymişti. Onu gördüğümden beri ilk defa yaşını -on üç- gösteriyordu. Aslında, hayır. Şimdi çok daha küçük görünüyordu. Kıyafeti daha çok on yaşındaki çocukların giyebileceği türdendi. Onu incelediğimi görünce suratını astı.

"Bunu Adora'nın hatırına giyiyorum. Evdeyken onun küçük bebeğiyim."

"Peki, evde değilken?"

"Başka şeyler oluyorum. Sen Camille'sin. Yarı kardeş sayılırız. Adora'nın, *Marian*'den önceki büyük kızı. Sen öncesin, ben de sonra. Beni tanıyamadın."

"Buralardan çok uzak kaldım. Üstelik Adora, beş yıl önce Noel fotoğraflarını göndermekten vazgeçti."

"Belki sana göndermekten vazgeçmiştir. O saçma fotoğrafları hala çektiriyoruz. Adora her yıl, sadece o fotoğraf çekimi

için bana kırmızı yeşil damalı elbise alır. İşimiz biter bitmez, elbiseyi hemen ateşe atıyorum."

Bebek evinden mandalina büyüklüğünde bir tabure çıkarıp bana tuttu. "Döşemesinin değişmesi gerekiyor. Adora sarıdan, şeftali rengine geçti. Beni manifaturacıya götürüp uygun renkte kumaş almak üzere söz verdi. Bu bebek evi benim zevkimi yansıtıyor." *Zevkimi*, derken neredeyse doğaldı. Kelimeler dudaklarından yağ misali tatlı bir şekilde kayıvermiş ve mırıldanırken burnunu hafifçe havaya dikmişti. Bu sözlerin kesinlikle anneme ait olduğunu biliyordum. Annemin küçük bebeği, tıpkı Adora gibi konuşmayı öğreniyordu.

"İyi bir iş çıkarmışsın," diyerek ayrılmak üzere başımla hafifçe selamladım.

"Teşekkürler," dedi. Gözlerini bebek evindeki benim odama dikmişti. Küçük parmağıyla yatağımı dürttü. "Umarım burada iyi vakit geçiriyorsundur," diye mırıldandı odaya doğru, sanki kimsenin göremediği minik Camille'le konuşuyordu.

İkinci Cadde ile karakoldan birkaç sokak uzakta, küçük evlerden oluşan sessiz Ely Sokağı'nın köşesindeki dur tabelasını çakmakla uğraşan Şerif Vickery'yi buldum. Elindeki çekiçle tenekeye her vuruşunda irkiliyordu. Gömleğinin sırtı sırılsıklamdı ve gözlükleri burnunun ucuna inmişti.

"Söyleyecek hiçbir şeyim yok, Bayan Preaker." *Pat.*

"Bütün bunların sinir bozucu olduğunu biliyorum, Şerif Vickery. İnanın, bu işi almak bile istemedim. Sadece buralı olduğum için bu işe zorlandım."

"Duyduğuma göre, yıllardır buralara gelmemişsin." *Pat.*

Bir şey söylemedim. Kaldırımdaki bir çatlaktan fırlayan yabani otlara baktım. *Bayan* deyişi canımı biraz yakmıştı. Nezaketten miydi, yoksa henüz evlenmemiş olmama dair bir ima mı taşıyordu? Wind Gap gibi yerlerde, otuz yaştan bir gün bile almış olsan yoldan çıkmış sayılırdın.

"Onurlu bir insan, ölü çocukları yazacağına çoktan istifa etmiş olurdu." *Pat.* "Menfaatçilik bu, Bayan Preaker."

Sokağın karşısında, yaşlıca bir adam elindeki süt kutusuyla yarım adımlar atarak beyaz ahşap kaplamalı eve doğru yürüyordu.

"Şu anda kendimi onurlu hissettiğimi söyleyemem, haklısınız." Bir süre daha Vickery'nin suyuna gitmemin bir zararı olmazdı. Benden hoşlanmasını istiyordum. Sadece işimi kolaylaştırmak için değil, bana aynı zamanda özlemeye başladığım hırçın Curry'yi hatırlatıyordu. "Ama küçük bir haber, dikkatleri davanın üzerine çekip çözülmesine yardımcı olabilir. Böyle şeyler daha önce de oldu."

"Kahretsin." Elindeki çekici hışımla yere atıp bana döndü. "Yardım çağırdık zaten. Kansas City'den aylardır gelip giden özel bir dedektifimiz var. Ve şimdiye kadar en ufak bir sonuç bile elde edemedi. Kafayı sıyırmış bir otostopçunun burayı beğenip bir yıla yakın bir zaman kasabada yaşadığını söyleyip duruyor. Bu kasaba o kadar büyük sayılmaz ve buraya ait olmayan birini görseydim, kesinlikle gözümden kaçmazdı." Kızgın gözleriyle bana baktı.

"Etrafımız sık ağaçlıklı bir ormanla çevrili," diye bir tahmin geliştirdim.

"Bunları yapan bir yabancı değil ve sanırım sen de bunu gayet iyi biliyorsun."

"Yabancı biri olmasını tercih edeceğinizi sanırdım."

Vickery iç çekerek bir sigara yaktı, sonra temkinli bir şekilde elini tabelaya dayadı. "Lanet olsun, tabii ki öyle olmasını isterdim," dedi. "Ama aptal değilim. Daha önce cinayetle karşılaşmasam da kahrolası bir geri zekalı değilim."

O an bu kadar çok votka içmemiş olmayı diledim. Düşüncelerim sürekli dağılıyordu, söylediklerini yakalayamıyor, doğru soruları bulamıyordum.

"Sizce Wind Gap'ten biri mi yapıyor bunları?"

"Yorum yok."

"Kayıt dışı soruyorum; niye Wind Gap'ten birisi çocukları öldürsün ki?"

"Bir keresinde, Ann komşunun kuşunu sopayla öldürdüğünde olay yerine çağrılmıştım. Babasının av bıçaklarıyla sopanın ucunu kendisi sivriltmişti. Natalie'ye gelince, lanet olsun, ailesi, kız Philadelphia'da arkadaşının gözüne makas sapladığı için iki yıl önce buraya taşındı. Babası, sırf yeni bir hayata başlayabilmek adına harika işini bırakmak zorunda kalmıştı. Çareyi büyükbabasının büyüdüğü eyalette arıyordu. Bu küçük kasabada... Sanki küçük kasabaların kendi çapında dertleri yokmuş gibi."

"En azından herkes, kimin kötü tohum olduğunu bilir."

"Aynen öyle."

"Yani sizce çocuklardan hoşlanmayan biri mi var? Özellikle bu kızlardan hoşlanmayan biri? Belki kızlar katile bir şey yapmışlardı? Belki intikam alıyordur?"

Vickery burnunun ucunu parmaklarıyla sıkarak bıyıklarını sıvazladı. Yerdeki çekiçe baktığında, aleti yerden alıp işini yapmakla benimle konuşmaya devam etmek arasında gidip geldiğini anlayabiliyordum. O sırada siyah bir sedan yanımıza yanaştığında yolcu tarafındaki cam daha araba durmadan açıldı. Güneş gözlüklü sürücünün yüzü camdan bize doğru eğildi.

"Selam, Bill. Şu anda toplantı için ofisinde beni bekliyor olmalıydın."

"Yapmam gereken işler vardı."

Karşımdaki Kansas City'li dedektifti. Üzerinde çalışılmış bir hareketle, gözlüklerini indirip bana baktı. Açık kahverengi saçı, sol gözünün önüne düşüyordu. Mavi gözler. Sakız reklamlarında görülen mükemmel beyaz dişleriyle gülümsedi.

"Merhaba." Yere eğilip çekici alan Vickery'ye göz attıktan sonra tekrar bana baktı.

"Selam," dedim. Gömleğimin kollarını çekiştirerek avcumun içinde toparladım ve bir ayağımın üzerine yüklendim.

"Eee, Bill, seni götürmemi ister misin? Yoksa yürümeyi sevenlerden misin? İstersen kahveleri alıp seninle karakolda buluşabilirim."

"Kahve içmem. Şimdiye kadar farketmen gerekirdi. On beş dakika sonra oradayım."

"On dakika sonra olsa olur mu? Zaten yeterince geciktik." Kansas City'li tekrar bana baktı. "Seni götürmemi istemediğinden emin misin, Bill?"

Vickery bir şey söylemeden sadece başını iki yana salladı.

"Arkadaşın kim, Bill? Şimdiye kadar tüm Wind Gap'lilerle tanıştığımı sanıyordum. Yoksa Wind Gap sakinleri mi demeliydim?" Sırıttı. Vickery'nin tanıştırmasını umut ederek liseli kızlar gibi bekledim.

Pat! Vickery duymazdan gelmeyi tercih etmişti. Chicago'da olsaydım, şimdiye kadar çoktan elimi uzatıp bir gülümsemeyle kendimi tanıtmış ve tanışmanın keyfini çıkarmaya başlamıştım. Buradaysa Vickery'ye bakıp sessiz kaldım.

"Pekala, karakolda görüşürüz."

Pencere kapanırken araba uzaklaştı.

"Kansas City'li dedektif mi bu?" diye sordum.

Cevap olarak Vickery bir sigara daha yakıp yürümeye başladı. Sokağın karşısındaki yaşlı adam da merdivenin en üst basamağına ulaşmıştı.

Dördüncü Bölüm

İrileri Jacob J. Garrett Hatıra Parkı'ndaki su kulesinin bacaklarına mavi sprey boyayla kıvrımlı desenler çizmişti. Kule bu haliyle ayaklarına kroşe çoraplar giydirilmiş gibi tuhaf bir şekilde sevimli görünüyordu. Natalie Keene'in en son görüldüğü park, tenhaydı. Beyzbol sahasındaki toprak yerden birkaç metre yükseliyordu. Fazla demlenmiş çay gibi genzimde tozun tadını alabiliyordum. Ormanın kıyısındaki otlar boy atmıştı. Ann Nash'in cesedini suda tutan kayaları parçalayanlar gibi, birilerinin çıkıp otları kesmeye yeltenmemesine şaşırdım.

Garrett Parkı, lise zamanlarımda herkesin hafta sonları buluşup bira içtiği, ot tüttürdüğü ya da ağaçların arasında birbirini boşalttığı bir yerdi. On üç yaşımda, ağzındaki tütünle bir futbol oyuncusu tarafından ilk kez öpüldüğüm yerdi.

Tütünün tadı, beni öpüşmeden daha fazla çarpmıştı. Arabada şarap soğutucusunun içindeki minik meyve parçaları üzerine kusmuştum.

"James Capisi buradaydı."

Arkama döndüğümde, elinde tüylenmiş bir tenis topu tutan, asker tıraşlı on yaşlarında sarışın bir oğlanla karşılaştım.

"James Capisi?" diye sordum.

"Arkadaşım. Natalie buraya geldiğinde onu görmüş," dedi çocuk. "James onu görmüş. Üzerinde geceliği varmış. Ormana yakın bir yerde frizbi oynuyorlarmış ve o sırada Natalie'yi götürmüş. Aslında ormana daha yakın olsa James'i alacakmış ama James açık alanda durmayı seçmiş. O yüzden ağaçlara yakın olan Natalie'ymiş. James güneşli olduğu için açıklıkta kalmış. Annesi cilt kanseri olduğu için aslında güneşte durmaması gerekiyor, o yine de takmıyordu. Yani takmıyor." Oğlan tenis topunu yerde zıplatınca etrafını bir toz dumanı sardı.

"Artık güneşi sevmiyor mu?"

"Artık hiçbir şeyi sevmiyor."

"Sebebi Natalie mi?"

Kızgın bir şekilde omuz silkti.

"Sebebi James'in korkak bir tavuk olması."

Çocuk başını kaldırıp bana baktı, sonra elindeki topu aniden sert bir şekilde bana attı. Top kalçama çarpıp sekti.

Küçük bir kahkaha patlattı. "Özür." Yalpalayarak topun ardından gitti, sonra artistik bir hareketle üzerine atladı ve ayağa sıçrayıp topu tekrar yere fırlattı. Üç metre kadar havalanan top yere düştükten sonra durana kadar birkaç kez daha zıpladı.

"Seni anladığımdan emin değilim. Kim gecelik giymişti?"

Gözüm zıplayan toptaydı.

"Natalie'yi alan kadın."

"Bir dakika, sen ne demeye çalışıyorsun?" Benim bildiğim, Natalie parkta arkadaşlarıyla oynuyordu, sonra herkes dağılmaya başlayınca eve giden kısacık mesafede kızın kaçırılmış olabileceğiydi.

"James, kadının Natalie'yi götürdüğünü görmüş. Sadece ikisi varmış ve frizbi oynuyorlarmış, o sırada Natalie frizbiyi tutamamış ve ormanın dibindeki çimlik alana gitmiş, sonra kadın ağaçların arasından uzanıp onu yakalayıvermiş. Ortadan kaybolmuşlar. James eve koşmuş. O günden beri de dışarı çıkmıyor."

"Evden çıkmıyorsa olanları sen nasıl öğrendin?"

"Bir kere ziyarete gittim. O zaman anlattı. Kankamdır."

"James yakınlarda mı oturuyor?"

"Canı cehenneme. Keşke yaz için büyükanneme gitseydim. Arkansas'a. Buradan daha iyi."

Oğlan elindeki topu beyzbol sahasını çevreleyen telörgülere attığında, top tellerin arasına sıkışarak metali sarstı.

"Sen buralı mısın?" Ayağıyla tekmeler atarak toz kaldırmaya başlamıştı.

"Öyle. Eskiden buralıydım. Artık burada yaşamıyorum. Ziyarete geldim." Tekrar denedim. "James buralarda mı oturuyor?"

"Lisede misin?" Yüzü güneşten derin bir şekilde bronzlaşmıştı. Küçük bir bahriyeli gibi görünüyordu.

"Hayır."

"Üniversite?" Çenesi tükürüğüyle ıslanmıştı.

"Daha da yaşlıyım."

"Gitmem lazım." Geriye sıçrayıp tenis topunu düşmeye hazır bir diş gibi telörgüden aldı, arkasına dönüp bana tekrar baktıktan sonra saçma bir dansla kalçalarını salladı. "Gitmem lazım." Topunu sokağa doğru attığında arabama çarpıp korkunç bir gürültü çıkardı. Topun arkasından koşup gözden kayboldu.

Wind Gap'in tek öteberi dükkanı FaStop'ta, ince bir dergi kalınlığındaki telefon rehberinden *Capisi, Janel* ismini buldum. Sonra ağzıma koca bir çilekli lolipop tıkıp 3617 Holmes adresine doğru yola çıktım.

Capisi'lerin evi, kasabanın doğu ucundaki düşük kiralı evlerin sonundaydı. İki yatakodalı evlerin hepsi dökülüyordu ve çoğu sakini, ülkenin yüzde ikilik et ihtiyacını karşılayan yakınlardaki özel domuz çiftliğinde çalışıyordu. Wind Gap'te yoksul olduğunu düşündüğünüz birine nerede çalıştığını sorsanız, hemen hemen hepsi, tıpkı babaları gibi domuz çiftliğinde çalıştığını söylerdi. Çiftliğin üreme bölümünde, kırpılıp kafeslerde tutulacak domuz yavruları, döllenip ağılda beslenecek dişi domuzlar ve idare edilmesi gereken gübre yığınları bulunurdu. Kasap bölümü daha beterdi. İşçiler domuzları yükler, onları mezbaha girişinden aşağıda bekleyen şokçulara yollardı. Aşağıdakiler hayvanları bacaklarından yakalayıp sıkıca bağlar, sonra baş aşağı ciyaklayıp tekmeler savuran hayvanlar yukarı çekilsin diye serbest bırakırlardı. Büyük, sivri bıçaklarla domuzların boğazları kesildiğinde kanları koyu bir boya gibi seramik döşemelere yayılırdı.

Sonra sıra kaynatma tanklarına gelirdi. Durmak bilmeyen çığlıklar -çılgın, metalik ciyaklamalar- çoğu çalışanın kulak tıkacı takmasına neden olurdu. Böylece günlerini sessiz bir kıyımın ortasında geçirirlerdi. Akşamlarıysa içip yüksek sesle müzik dinlerlerdi. Yerel bar Heelah'nın menüsünde domuz yoktu, sadece tavuk kanadı yenirdi. Tahminen, kıyıda köşede kalmış başka bir kasabada tavuk konusunda eşit derecede hassas olan fabrika işçileri de vardı.

Sadede gelirsek, domuz çiftliğinin anneme ait olduğunu ve yılda yaklaşık 1,2 milyon dolar kar elde edildiğini belirtmem gerekirdi. Annem işlere karışmazdı, çiftliği profesyonellerin yönetimine bırakmıştı.

Capisi'lerin ön verandasında bir erkek kedi acı acı miyavlıyordu. Eve yaklaştıkça içeriden gündüz programlarından birinin gürültüsünü duyabiliyordum. Sinekliği tıklatıp bekledim. Kedi bacaklarıma sürtündüğünde, kaburgalarını pantolonumun üzerinden hissedebiliyordum. Sinekliğe tekrar vurduğumda televizyon kapandı. Kedi verandadaki sallanan koltuğun altına girip sızlandı. Parmakucumla avcumun içine *ciyak* yazıp tekrar kapıya vurdum.

"Anne?" Açık pencereden bir çocuk sesi geldi.

Pencereye doğru yürüdüm, tozlu sinekliğin ardında kara, kıvırcık saçlı, kocaman gözlü zayıf oğlanı görebiliyordum.

"Merhaba, kusura bakma, seni rahatsız ediyorum. Sen James misin?"

"Ne istiyorsun?"

"Selam James, rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim. Televizyonda güzel bir şey mi vardı?"

"Polis misin?"

"Arkadaşının canını kimin yaktığını bulmaya çalışıyorum. Konuşabilir miyiz?"

Yerinden kımıldamadı, sadece parmağını pencere pervazına sürttü. Biraz uzaktaki sallanan koltuğa oturdum.

"Benim adım Camille. Arkadaşlarından biri gördüklerini anlattı. Çok kısa saçlı, sarışın bir oğlan?"

"Dee."

"Adı bu mu? Onunla parkta karşılaştık, sen ve Natalie'nin oyun oynadığı yerde."

"Kadın onu aldı. Kimse bana inanmıyor. Korkmuyorum. Sadece evden dışarı çıkmamam gerekiyor. Annem kanser. O hasta."

"Dee söylemişti. Seni suçlamıyorum. Umarım, böyle birden ortaya çıkarak seni korkutmamışımdır." Aşırı uzatmış olduğu bir tırnağıyla sinekliği çizdi. Telde yansıyan ses kulaklarımı kaşındırdı.

"Ona benzemiyorsun. Ona benzetseydim, hemen polisi arardım. Ya da seni vururdum."

"Kadını tarif edebilir misin?"

Omuzlarını silkti. "Kaç kere anlattım. En az yüz kere."

"Bir kez daha?"

"Yaşlıydı."

"Benim yaşlarımda mı?"

"Daha çok anne yaşlarında."

"Başka?"

"Beyaz saçlıydı ve üzerinde beyaz bir gecelik vardı. Tamamen beyaz görünüyordu, ama hayalet gibi değil. Bunu sürekli söylüyorum."

"Peki, nasıl bir beyazlıktan bahsediyorsun?"

"Sanki hiç günışığına çıkmamış gibi."

"Ve kadın, Natalie ağaçlara yaklaştığında onu yakaladı mı?" Bunu tıpkı annemin, sevdiği garsonlarla konuştuğu gibi tatlı bir sesle sormuştum.

"Yalan söylemiyorum."

"Elbette söylemiyorsun. Siz oyun oynarken kadın Natalie'yi yakaladı mı?"

"Hem de çok hızlı bir şekilde," diye başıyla onayladı. "Natalie çimlerin arasında frizbiyi bulmaya çalışıyordu. Sonra kadın ağaçların arasından çıkarak onu izlemeye başladı. Natalie görmeden önce onu ben görmüştüm. Ama korkmamıştım."

"Tahmin ederim."

"Hatta Natalie'yi yakaladığında bile ilk başta korkmamıştım."

"Sonra korktun mu?"

"Hayır." Sesi giderek düşüyordu. "Korkmadım."

"James, kadın Natalie'yi yakaladığında neler olduğunu anlatabilir misin?"

"Kadın Natalie'yi kendisine doğru çekti, sanki onu kucaklıyor gibiydi. Sonra başını kaldırıp bana baktı. Gözlerini üzerime dikti."

"Kadın mı?"

"Evet. Bana gülümsedi. Bir anlığına ortada bir sorun olmadığını düşündüm. Ama bir şey söylemedi. Sonra bir anda gülümsemesi dondu. Parmağını dudaklarına götürüp ses-

siz kalmamı işaret etti. Sonra ağaçların arasında kayboldu. Natalie'yle birlikte." Tekrar omuz silkti. "Bütün bunları daha önce de anlattım."

"Polise mi?"

"Önce anneme, sonra polise. Annem anlatmamı istedi. Ama polis hiç umursamadı."

"Niye ki?"

"Yalan söylediğimi düşündüler. Ama böyle bir şeyi uydurmam çok salakça olur."

"Bütün bunlar olurken Natalie bir şey yaptı mı?"

"Hayır. Öylece duruyordu. Sanırım ne yapacağını bilmiyordu."

"Kadın daha önce gördüğün herhangi birine benziyor muydu?"

"Hayır. Bunu sana söylemiştim." Sineklikten gerileyerek omzunun üzerinden oturma odasına doğru baktı.

"Eh, seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Belki arkadaşların ziyaret etse kendini daha iyi hissedersin. Yalnız kalmazsın." Tekrar omuz silkip tırnağını kemirdi. "Dışarı çıksan belki kendini daha iyi hissedersin."

"İstemiyorum. Neyse ki silahımız var." Koltuğun kolunda, yarısı yenmiş jambonlu bir sandviçin yanında dayalı duran tabancayı işaret etti. Gözlerime inanamıyordum.

"Tabancayı öylece ortalıkta bırakmanın doğru olduğundan emin misin, James? Onu kullanmak istemezsin. Tabancalar çok tehlikelidir."

"O kadar da tehlikeli sayılmaz. Annem dert etmiyor." İlk defa doğrudan yüzüme baktı. "Güzelsin. Güzel saçların var."

"Teşekkürler."

"Gitmem lazım."

"Peki. Dikkatli ol, James."

"Ben de öyle yapıyorum." Azimli bir iç çekişten sonra pencereden uzaklaştı. Bir saniye sonra televizyonda birbirleriyle kavga eden kadınların seslerini duyabiliyordum.

Wind Gap'te toplam on bir bar vardı. Daha önce hiç gitmediğim Sensors'a gittim. Duvardaki neon zikzaklara ve ortasındaki mini dans pistine bakılırsa, muhtemelen seksenlerin bönlük günlerinde filiz vermişti. Kansas City Asayişi, karşımdaki yumuşak koltuğa kendini bıraktığında bir yandan viskimi yudumluyor, bir yandan da günün notlarını defterime geçiriyordum. Masanın üzerinde birasını tıkırdattı.

"Gazetecilerin yaşı tutmayanlarla izin almadan konuşmaması gerektiğini sanıyordum." Gülümseyip birasından bir yudum aldı. Herhalde James'in annesi telefonla bildirmişti.

"Polis onları araştırma dışı bıraktığında, gazeteciler daha girişken olmak zorunda kalıyor," dedim başımı kaldırmadan.

"Gazeteciler Chicago'lu gazeteleri için detayları araştırırken polis işini doğru düzgün yapamıyor."

Bu eski numaraları yemeyecektim. Bardağın nemiyle ıslanmış notlarıma geri döndüm.

"Hadi, yeniden başlayalım. Ben Richard Willis." Bir yudum daha alıp dudaklarını yaladı. "İsmimle ilgili malum espriyi yapabilirsin.[1] Bir sürü çeşidi var."

"Aklımdan geçmedi değil."

1 Richard isminin kısaltılmış hali Dick, argoda penis ve dedektif anlamına gelmektedir. (D.N.)

"Tam adım gibi bir herif olduğumu, Dick'in ne güzel bir dedektif adı olduğunu söyleyebilirsin."

"O kadarını anladım."

"Sen de büyük şehre göçmeyi başaran Wind Gap'li kız, Camille Preaker olmalısın."

"Tam isabet."

Sakız reklamı gülüşüyle gülümseyerek elini saçlarından geçirdi. Alyansı yoktu. Böyle şeyleri farketmeye ne zaman başladığımı merak ettim.

"Pekala, Camille, ateşkese ne dersin? En azından şimdilik. Duruma bakarsın. Sanırım Capisi'lerin çocuğuyla ilgili sana nutuk çekmeme gerek yoktur."

"Sanırım nutuk çekilecek bir şey olmadığının farkındasındır. Natalie Keene'in kaçırılmasına tanık olmuş tek kişiyi polis neden dikkate almaz ki?" Söylediklerini kayıt altına alacağımı belirtmek üzere, kalemimi ona doğru salladım.

"Dikkate almadığımızı da kim söyledi?"

"James Capisi."

"Ah, tabii ya, müthiş bir kaynak." Güldü. "Şu kadarını söyleyeyim, *Bayan* Preaker." Hayali bir yüzüğü parmağında çevirirken Vickery'yi gayet iyi taklit ediyordu. "Dokuz yaşındaki bir oğlanın söylediklerine bakıp onu gizli bir araştırmanın kahramanı olarak ortaya çıkarmayız. Hikayesine inansak da, inanmasak da bu böyle."

"Öyle mi?"

"Yorum yok."

"Cinayet zanlısının detaylı bir tarifine sahip olsaydınız, şimdiye kadar kasaba halkının bilmesini sağlardınız, onlar da

temkinli olurdu. Bunu yapmadığınıza göre, çocuğun hikayesine inanmamışsınız."

"Tekrar ediyorum, yorum yok."

"Anladığım kadarıyla Ann Nash'in cesedinde cinsel taciz izine rastlanmamış," diye devam ettim. "Natalie Keene olayında da aynı durum geçerli mi?"

"*Bayan* Preaker. Şu anda yorum yapamam."

"O zaman neden karşıma geçmiş benimle konuşuyorsun?"

"Eh, her şeyden önce, geçen gün zamanının büyük bölümünü, muhtemelen mesainin tamamını karakolda geçirdiğini, Natalie'nin cesedinin bulunmasıyla ilgili hikayeni anlattığını biliyorum. Teşekkür etmek istedim."

"*Hikayemi* mi?"

"Herkesin kendine özgü bir hafızası vardır," dedi. "Örneğin sana göre Natalie'nin gözleri açıktı. Broussard'lara göreyse kapalıydı."

"Yorum yapamam." Kendimi rahatsız hissettim.

"Yaşlı restoran sahiplerindense, hayatını gazetecilikten kazanan bir kadına inanmaya daha meyilliyim," dedi Willis. "Ama ne kadar emin olduğunu duymak da hoşuma gider."

"Natalie cinsel tacize uğradı mı? Kayıt dışı." Kalemimi masaya bıraktım.

Bira şişesini olduğu yerde döndürürken birkaç saniye sessiz kaldı.

"Hayır."

"Gözlerinin açık olduğundan eminim. Sen de oradaydın."

"Oradaydım," dedi.

"Kızın gözleri ile ilgili bana ihtiyacın yok. Peki, öteki ne?"

"Ne?"

"*Her şeyden önce*... demiştin."

"Ah, doğru ya! Eh, seninle konuşmak istememin ikinci nedeni, açık olmam gerekirse, ki gördüğüm kadarıyla takdir edeceğin bir nitelik bu, umutsuzca kasabadan olmayan biriyle konuşma ihtiyacımın olması." Dişleri ortaya çıkarak parıldadı. "Yani, buralı olduğunu biliyorum. Ve buradan kaçmayı nasıl başardığını bilemiyorum. Geçen ağustostan beri gelip gidiyorum ve neredeyse kafayı sıyırmak üzereyim. Kansas City'nin harika bir metropol olduğunu söyleyemem ama en azından orada gece hayatı var. Kültürel bir... Şey, en azından kültür var. İnsanlar var."

"Eminim idare ediyorsundur."

"Keşke. Bir süre daha buralardayım galiba."

"Pekala." Defterimi ona doğru salladım. "Söyleyin bakalım, sizin teoriniz nedir Bay Willis?"

"Dedektif Willis, aslında." Yine sırıttı. İçkimi bir yudumda bitirip bodur kokteyl pipetini kemirmeye başladım. "Eee, Camille, bir içki daha ısmarlayabilir miyim?"

Bardağımı sallayıp başımla onayladım. "Sek viski."

"Güzel."

İçkilerimizi tazelemek üzere bara gittiğinde, tükenmez kalemimi alıp avcuma elyazısıyla *dick* yazdım. İki kadeh viskiyle geri döndü.

"Buyur." Kaşlarını oynattı. "Bir süre daha laflamayı öneriyorum. İki medeni insan gibi? Buna gerçekten ihtiyacım var. Bill Vickery bana yakınlık göstermeye can atmıyor."

"Aynı dertten muzdaribim."

"Doğru. Eee, demek Wind Gap'lisin ve şimdi Chicago'da gazetecilik yapıyorsun, ha? *Tribune* mu?"

"Daily Post."

"Onu bilmiyorum."

"Bilemezsin."

"O kadar iyi, ha?"

"İdare eder. İdare ediyor işte." Gözünü boyama havamda değildim, hatta bunu nasıl yapacağımı hatırladığımdan bile emin değildim. Ailemizin çenebazı Adora'dır. Senede bir böcek ilaçlaması için gelen adam bile, her yıl sevgi dolu Noel kartları atar.

"Sohbet açmaya çalışıyorum ama pek yardımcı olmuyorsun, Camille. Gitmemi istersen, giderim."

Aslında istemiyordum. Yakışıklıydı ve konuşurken kendimi iyi hissettiriyordu. Kasaba dışından olması da işime geliyordu.

"Kusura bakma, kabalık ettim. Buraya tekrar gelmek kolay olmadı. Bütün bu olanlar hakkında yazmak da kendimi pek iyi hissettirmiyor."

"Ne zamandır gelmemiştin?"

"Yıllardır. Tam olarak sekiz yıl."

"Ama ailen hala burada yaşıyor."

"Ay, evet. Coşku dolu Wind Gap sakinleri. Sanırım, bugün sorduğun sorulardan birinin cevabını bu şekilde almış oluyorsun."

"Ah, teşekkürler. Bu güzel kasaba halkını aşağılamaktan nefret ediyorum. Şimdiye kadar yeterince aşağıladım. Demek seninkiler burayı seviyor?"

"Hı hı. Buradan ayrılmayı hiç düşünmediler ki. Bir sürü arkadaşları var. Mükemmel bir evleri var. Vesaire vesaire."

"Annenle baban burada mı doğmuşlar yani?"

Ellerinde bira sürahileriyle, bana tanıdık gelen bir grup adam yakındaki bir masaya çöreklendi. Beni görmemeleri için dua ettim.

"Annem burada doğmuş. Üvey babam Tennessee'den. Evlendiklerinde o da buraya taşınmış."

"Ne zaman oldu bu?"

"Sanırım yaklaşık otuz yıl önce." Yakaladığımız frekansı kaçırmamak için daha yavaş içmek üzere kendimi tembihledim.

"Peki ya baban?"

İmalı imalı gülümsedim. "Sen Kansas City'de mi büyüdün?"

"Evet. Hiç ayrılmayı düşünmedim. Bir sürü arkadaş. Mükemmel bir ev. Vesaire vesaire."

"Ve orada polis olmak... iyi bir şey mi?"

"Az biraz aksiyona denk geliyorsun. En azından Vickery'ye dönmek istemeyeceğim kadar hareketli. Geçen yıl, oldukça büyük işler üzerindeydim. Genellikle cinayet. Bir de şehirde kadınları seri şekilde taciz eden bir adam vardı."

"Tecavüz?"

"Hayır. Üstlerine oturup elini ağızlarının içine sokuyor, boğazlarını parçalıyordu."

"Aman Tanrım."

"Herifi yakaladık. Annesiyle yaşayan ortayaşlı bir içki satıcısıydı. Onu yakaladığımızda hala tırnak altlarında öldürdüğü son kadının boğazından parçalar vardı. Cinayetin üzerinden on *gün* geçmişti."

Katilin aptallığına mı, yoksa pisliğine mi hayıflandığını anlayamadım.

"İyiymiş."

"Şimdi de buradayım. Daha küçük bir şehir ama daha geniş araştırma sahası. Vickery bizi ilk aradığında olay bu kadar büyümemişti, o yüzden piramidin orta basamaklarındaki birini gönderdiler. Yani beni." Neredeyse kendisini alçak gönüllülüğe davet edercesine gülümsedi. "Sonra iş seri cinayete döndü. Şimdilik araştırmayı benim götürmeme izin veriyorlar – tabii işleri yüzüme gözüme bulaştırmamam şartıyla."

Anlaşılan benden farklı durumda değildi.

"İşinde yükselmenin, böylesi korkunç bir konuya dayalı olması tuhaf," diye devam etti. "Ama bilirsin işte... Sen Chicago'da ne tür haberler peşinde koşuyorsun?"

"Polis muhabiriyim, muhtemelen senin gördüklerinle aynı saçmalıklara tanık oluyorum. Taciz, tecavüz, cinayet." Benim de korkunç hikayelerim olduğunu bilmesini istiyordum. Aptalca olsa da kendime hakim olamadım. "Geçen ayki hikayem seksen iki yaşındaki bir adamdı. Oğlu onu öldürüp bir hafta boyunca lavabo açıcı kimyasallarda yatırmıştı. Adam itiraf etti ama elbette, neden yaptığına dair mantıklı bir sebep söyleyemedi."

Taciz, tecavüz ve cinayet için *saçmalık* kelimesini kullandığım için pişman oldum. Çok saygısızcaydı.

"Benzer şeylere tanık olmuşuz anlaşılan," dedi Richard.

"Öyle." Bardağımı çevirirken bir şey söylemedim.

"Üzgünüm."

"Ben de."

Beni inceledi. Barmen ışıkları kısıp gecenin başladığını resmileştirdi.

"Bir ara bir film falan seyredebiliriz." Bunu, sanki sinemada geçirilecek zaman, bütün dertlerimden sıyrılmamı sağlayacakmış gibi barışçıl bir tonda söylemişti.

"Olabilir." İçkimin geri kalanını içtim. "Olabilir."

Masadaki boş bira şişesinin etiketini söküp, kağıtları masaya yaydı. Yarattığı pisliğin farkına olmaması, daha önce bir barda hiç çalışmadığına işaret ediyordu.

"Pekala, Richard, içki için teşekkürler. Artık eve gitmem gerekiyor."

"Seninle konuşmak güzeldi, Camille. Arabana kadar eşlik edeyim mi?"

"Yo, ben kendim giderim."

"Araba sürecek durumda mısın? Yemin ederim, polislik yapmak gibi bir derdim yok."

"İyiyim ben."

"Tamam. Tatlı uykular."

"Sana da. Gelecek sefer, dişe dokunur bir bilgi istiyorum senden."

Eve vardığımda Alan, Adora ve Amma oturma odasındaydı. Manzara şaşırtıcıydı, Marian'li eski günleri hatırlatıyordu. Amma'yla annem kanepede oturmuştu, annem kızını kucağında sallıyor -sıcak geceye rağmen yün bir gecelik giymişti- diline bir buz küpü tutuyordu. Üvey kızkardeşim bana boş boş baktıktan sonra, parlak maundan minyatür yemek masasıyla oynamaya devam etti. Masa

yan odadaki masanın aynısıydı, sadece bu on santim yüksekliğindeydi.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Alan başını gazetesinden kaldırarak. "Amma'nın her zamanki yaz üşümeleri."

Önce tüylerimin diken diken olduğunu hissettim, sonra rahatsız oldum. Tıpkı Marian hastalandığında olduğu gibi, mutfağa koşup çayı ısıtmak gibi eski alışkanlıklarımın ortasına düşmek üzereydim. Neredeyse bir kolunu da bana sarsın diye annemin etrafında dolaşmaya başlayacaktım. Ne annem ne de Amma konuştu. Annem bana bakmamıştı bile, sadece Amma'yı kendisine çekerek kulağına tatlı tatlı bir şeyler mırıldandı.

"Biz Crellin'ler biraz nariniz," dedi Alan sanki suçluluk duyuyormuş gibi. Aslında Woodberry'deki doktorlar her hafta bir Crellin görmeye alışmıştı. Hem annem hem de Alan, sağlıkları söz konusu olduğunda fena halde evham yapıyorlardı. Çocukken annemin beni merhemler ve yağlara, ev yapımı ilaçlar ve homeopatik saçmalıklara özendirdiğini hatırlıyorum. Bazen bu yapay çözümleri kabul eder, genellikle de reddederdim. Sonra Marian hastalandı, çok kötü hastalandı ve Adora'nın bana tatlı sözlerle buğday tohumu özütü yutturmaktan daha önemli işleri çıktı. Şimdiyse içimde bir acı hissediyordum. Sunduğu tüm o şurup ve tabletleri reddettiğim için içim acıyordu. O günler, bir annem olduğunu hissettiğim son günlerdi. Bir an, keşke o günlerde daha uslu bir kız olsaydım diye hayıflandım.

Crellin'ler. *Benim dışımda, buradaki herkes Crellin*, diye düşündüm çocukça.

"Hastalandığına üzüldüm, Amma," dedim.

"Masanın ayaklarındaki desenler yanlış," diye mızıldandı aniden.

Annem görsün diye oyuncak masayı öfkeyle yüzüne salladı.

"Sende de ne gözler var, Amma," dedi Adora, minyatür masaya kısık gözlerle bakarak. "Ama farkedilmeyecek kadar küçük bir hata, bebeğim. Bunu sadece sen anlayabilirsin." Amma'nın nemli saçlarını okşadı.

"Hatayı kaldıramam," dedi Amma kızgın gözlerle masaya bakarak. "Bunu geri göndermeliyiz. Düzgün yapılmadıysa, özel yapım olmasının ne anlamı var?"

"Canım benim, yemin ederim, farketmek mümkün değil." Amma'nın yanağını okşadı, kız ayaklanmıştı bile.

"Her şeyin mükemmel olacağını söylemiştin. Söz vermiştin!" Sesi dalgalanarak yükselirken yanakları ıslanmaya başladı. "Masa mahvoldu. Her şey mahvoldu. Yemek odasına uymayan bir masamın olmasına katlanamam. Nefret ediyorum!"

"Amma..." Alan gazetesini katlayıp kızına kolunu dolamak için ona doğru yürüdü, Amma kıvranarak ondan uzaklaştı.

"Tek istediğim bu, sizden tek istediğim bu ve hatalı olması umrunuzda bile değil!" diye haykırdı gözyaşlarının arasından. Sinir krizinin eşiğinde suratı öfkeyle morarmıştı.

"Amma, sakinleş," dedi Alan soğuk bir şekilde, bir taraftan da yine kızı tutmaya çalışıyordu.

"Tek istediğim buydu!" Amma ciyaklayıp minyatür masayı yere çaldığında, masa beş parçaya bölündü. Kız, oyuncağı iyi-

ce parçalanana kadar ayağıyla ezdikten sonra, yüzünü kanepenin yastıklarına gömerek uludu.

"Eh," dedi annem. "Şimdi her halükarda yeni bir masa almamız gerekecek."

Marian'la uzaktan yakından alakası olmayan, bu korkunç küçük kızdan uzaklaşmak için odama geçtim. Patlamak üzereymişim gibi hissediyordum. Kendime, doğru nefes almayı ve diken diken olan tüylerimi yatıştırmam gerektiğini hatırlatarak odada biraz volta attım. Ama içimdeki çığlık yükseliyordu. Bazen yaralarım, kendi zihinleriyle hareket ediyordu.

Anlayacağınız üzere ben bir kesiciyim. Aynı zamanda parçalayıcı, dilimleyici, oyucu ve kazıyıcıyım. Çok özel bir vakayım. Bir amacım var. Yani cildim çığlık atar. Bıçak kullanan bir ilkokul çocuğu gibi kelimeleri *-pişirme, çörek, kedicik, kıvırcık-* bedenime kazıyordum. Bazen ama sadece bazen gülerim. Banyodan çıkarım ve gözümün ucuyla bacağımın yan tarafındaki kelimeyi görürüm: *bezbebek*. Kazağımı giyerken bileğimde başka bir kelime: *zararlı*. Bu kelimeler de ne oluyordu? Binlerce saatlik terapiden sonra, birkaç iyi doktor alışkanlığımla ilgili ancak fikir üretebilmişti. Genellikle kadınsı kelimelerdi; Dick ve Jane, pembe ve yavru köpek kuyruğu gibisinden kelimeler. Ya da tümden olumsuzlardı. Endişeyle ilgili etime kazınmış, eş anlamlı kelimelerin sayısı: 11. O zamanlar bildiğim tek şey, bu harfleri üzerimde görmenin, hatta üzerimde hissetmenin ne kadar hayati olduğuydu. Sol kasığımda bir yanık: *Eksik etek*.

Ve onun yanında ilk kelimem, on üç yaşımda gergin olduğum bir yaz günü kazıdığım bir kelime: *Günahkar.* O sabah, sıcak ve sıkıntıyla uyanmış, önümde beni bekleyen saatler yüzünden endişelenmiştim. Bütün gün, önünüzde boş bir gökyüzü gibi uzandığında kendinizi nasıl korursunuz? Her şey olabilirdi, başıma her şey gelebilirdi. Kasık kemiğimin hemen üzerindeki, ağır ve hafif yapışkan kelimenin hissi hafızamdaydı. Annemin et bıçağı. Küçük bir çocuğun, kırmızı hayali çizgiler çizmesi gibi. Kendimi arındırma. Daha derinden. Kendimi arındırma. Bıçağı çamaşır suyuyla yıkayıp sinsice mutfağa geri götürmem. *Günahkar.* Rahatlama. Günün geri kalanını, yaramla ilgilenerek geçirmiştim. Alkole batırılmış kulak pamuğuyla *G* harfinin kıvrımlarını tedavi etmiştim. Acı geçene kadar yanaklarımı okşamıştım. Losyonlar sürmüştüm. Yara bandı. Sonra tekrar.

Tabii sorun çok öncesinde başlamıştı. Sorunlar, onları farketmenizden çok ama çok önce başlar. Dokuz yaşımdayken, puantiyeli, kalın bir kalemle, parlak yeşil kapaklı spiralli defterime *Küçük Ev* dizisini kelimesi kelimesine kopyalıyordum.

On yaşımdayken öğretmenimin ağzından çıkan her kelimeyi, tükenmez kalemle kotumun üzerine geçiriyordum. Sonra gizlice, suçluluk duyguları eşliğinde kotumu banyo küvetinde bebe şampuanıyla yıkıyordum. Kelimeler bulanıklaşıyor, sanki mürekkebe batmış minik bir kuş, üzerinde zıplayarak dolaşmış gibi kotun bacaklarında çivit mavisi hiyeroglifler bırakıyorlardı.

On bir yaşıma geldiğimde, takıntılı bir şekilde bana söylenen her bir kelimeyi mavi not defterime yazıyordum, kü-

çük bir gazeteci gibiydim. Her söz kağıda geçirilmeliydi, aksi takdirde gerçek olmaz, kayıp giderdi. Havada asılı kelimeleri görebiliyordum -Camille, sütü uzatıver- ve silikleşmeye başladıklarında, uçuş yorgunluğuna benzer bir rahatsızlıkla geriliyordum. Oysa kağıda geçirerek onlara kavuşuyordum. Ondan sonra, yitip gitmelerinden korkmama gerek kalmıyordu. Kelime koleksiyoncusuydum. Sınıfın çatlağıydım, sekizinci sınıftayken, aşırı bir dindarlığın sınırlarında kelimeleri telaşla ("Bay Feeney kesinlikle eşcinsel," "Jamie Dobson çok çirkin," "Hiç çikolatalı süt bulundurmuyorlar") sürekli kaydediyordum.

Marian, on üçüncü doğum günümde öldü. Uyandım, her sabah yaptığım üzere günaydın demek üzere koridordan odasına gittim, onu battaniyesi çenesine kadar çekilmiş, açık gözlerle yatağında yatarken buldum. Çok şaşırmadığımı hatırlıyorum. Kendimi bildim bileli zaten ölüyordu.

O yaz, başka şeyler de oldu. Birden sessizleştim, gözden kaçmayacak kadar güzelleştim. Aslında yazı da tura da gelebilirdi. Marian'in güzelliği herkesçe kabul edilmişti. Kocaman, mavi gözler, minicik burun, mükemmel çıkıntılı bir çene. O gün bambaşka biri oldum, sanki tepemde toplanan bulutlar güzelliğimi methediyor ya da yüzümde, hastalıklı gölgeler oluşturuyordu. Ama her şey yoluna girdikten sonra -hepimiz her şeyin yoluna girdiğini o yaz hissetmiştik, kasıklarımdaki kan noktacıklarını farkettiğim o yaz, takıntılı bir şekilde, çılgıncasına mastürbasyon yapmaya başlamıştım- kendimi kaptırmıştım. Bulduğum her aynanın karşısında, kendimle inanılmaz bir flört yaşıyordum.

Zincirlerimden boşanmıştım. Ve insanlar beni seviyordu. Artık acıklı gözlerle bakılan -yazık, kızkardeşi öldü- kız değildim. Üstelik fena halde popülerdim.

Kendimi kesmeye başladığım günler de aynı yaza denk düşer, çevremi saran yeni sevgi dalgası kadar, bu alışkanlığıma da kendimi adamıştım. Kendimle ilgilenmeye, kendimi tedavi etmeye, ıslak bir bez parçasıyla kazıdığım kelimenin üzerinde toplanan iğrenç, küçük kan birikintilerini sihirli bir şekilde temizlemeye bayılıyordum.

Minik kulak çubuklarıyla incecik kanlı çizgilerin üzerinde, alkol gezindirmeye bayılıyordum: *Hoppa.* Lise sona geldiğimde artık korkunç bir hızla kendimi kazıyordum ama daha sonra yeni bir yol buldum. Birkaç çabuk çizikle am, *amel* kelimesine, çük *çok* kelimesine, biraz zorlayarak, *l*, *i* ve *t* harfleri değişerek klit kelimesi *kedi*ye dönüşüyordu.

Son kelimem, on altı yıl önce başladığımdan beri derime kazımadığım bir kelimeydi: *Kaybol.*

Bazen kelimelerin, bedenimde birbirleriyle konuştuğunu duyabiliyordum.

Omzumdaki *külot*, sağ ayak bileğimin içindeki *kiraz*a sesleniyordu. Öte yandan ayak başparmağımın alt yanındaki *dikiş*, sol göğsümün hemen altındaki *bebek* kelimesine söyleniyordu. Ense kökümden bedenimdeki bütün kelimelere hükmeden *kaybol* kelimesini düşünerek onları susturabiliyordum.

Aynı zamanda sırtımın tam ortasında, ki ulaşmak çok zordu, yumruk genişliğinde, mükemmel yuvarlaklıkta müstakil bir *deri* parçası var.

Yıllar içinde kendi esprilerimi geliştirmiştim. *Beni gerçekten kitap gibi okuyabilirsin. Senin için hecelememi ister misin? Cümle alem okusun, öğrensin.* Komik, değil mi? Giyinik olmadığım zamanlarda, kendimi görmeye katlanamıyorum. Belki bir gün bir doktora görünüp, hasarı düzeltmek için neler yapılabileceğini öğrenmeye çalışırdım. Şimdilik düşüncesine bile katlanamıyordum. Bunun yerine, bedenime yaptıklarımı fazla düşünmemek ve daha ileri gitmemek için kendimi içkiye veriyordum. Yine de uyanık olduğum sürenin büyük bir bölümünde, kendimi kesmek istiyorum. Hem de öyle kısa kelimelerle de değil.

Kaçamak. Meramsızlık. İkiyüzlülük. Illinois'deki hastanemde bu tarz kesikleri onaylamazlardı.

Alışkanlığımın adını koymak isteyenler için, medikal terimlerin coşkulu festivalinden faydalanılabilir. Tek bildiğim, bedenimdeki kesiklerin kendimi güvende hissettirdiği. Kesiklerim, yaşadığımın kanıtlarıydı. Düşünce ve kelimeleri, yakaladığım anda onları görebiliyor ve peşlerine düşebiliyordum. Gerçekler, ucube steno çizikleriyle derime kazınıyordu.

Bana doktora görüneceğinizi söyleseniz, hemen koluma *kaygılı* kelimesini çiziktirirdim. Aşık olduğunuzu söylemeye görün, hemen göğsümün üzerine *trajik* kelimesinin hatlarını kazımaya başlardım. Aslına bakarsanız, iyileşmek gibi bir ihtiyacım hiç olmamıştı.

Ama artık yazacak yerim kalmamıştı, yeni damarlar arayan eroinmanlar gibi ayak parmaklarımın arasını *-kötü, ağla-* parçalıyordum. Sonunda *kaybol* işe yaradı. Sadece son bir kesik için, ensemde küçük ve dokunulmamış bir alan bıraktım.

Sonra on iki haftalığına kendimi hastaneye teslim ettim. Kendini kesen, çoğunluğu yirmi beş yaşın altındaki kadınlara hizmet eden özel bir yerdi. Hastaneye yattığımda otuz yaşındaydım. Altı ay boyunca hayattan kopmuştum. Müthiş günlerdi.

Curry, bir keresinde sarı güllerle ziyaretime gelmişti. Yanıma girmeden önce güllerin bütün dikenleri yontulmuş, plastik kaplara konmuştu -Curry ilaç kutularına benzediğini söylemişti- sonra da çöp arabası gelene kadar dolaba kilitlenmişlerdi. Ziyaretçi odasında kenarları yuvarlatılmış yumuşak kanepede otururken gazeteyi, karısını, Chicago'daki yeni haberleri soruyor, bir taraftan da üzerinde keskin bir şey var mı diye inceliyordum. Bir kemer tokası, bir ataş, cep saati...

"Çok üzgünüm, kızım," demişti ziyaretin sonunda, sesindeki ıslaklıktan bunu içten söylediğinden emindim.

Curry gittikten sonra, kendimi o kadar kötü hissetmiştim ki banyoya koşup kusmaya başlamıştım ve kusarken tuvaletin arka tarafındaki plastik vidaları keşfetmiştim. İçlerinden birini koparıp çiziğin *-l-* düzgünlüğünden tatmin olana, stigmata gibi görünen yaradan kan çıkana kadar avcumu zımparalamıştım.

O hafta oda arkadaşım intihar etti. İroniye bakın ki kendisini kesmemişti. Hademelerden birinin ortalıkta unuttuğu bir şişe deterjanı mideye indirmişti. Kimse farketmesin diye sadece kasıklarını kesen, on altı yaşında, eski bir amigo kızıydı. Eşyalarını toplamak için gelen annesiyle babası, bana kızgın gözlerle bakmıştı.

Depresyonu her zaman mavi bir hüzünle karıştırırlar, oysa ben deli mavi bir ruh hali yansıtmaktan daha mutlu oluyor-

dum. Depresyon bence, sidik sarısıdır. Üstü örtülmüş, kilometreler boyunca kokuşarak akmış soluk bir sidik sarısı.

Hemşireler, karıncalanan derilerimizi yatıştırmak için bize ilaç veriyordu. Daha fazlasını da yanan beyinlerimizi söndürmek için veriyorlardı. Haftada iki kere, keskin bir aletimiz olup olmadığını kontrol etmek üzere, bütün vücudumuz aranıyordu ve gruplar halinde oturup kızgınlığımızı ve kendimize olan öfkemizi sözümona paylaşıyorduk. Suçlamayı öğrendik. Bir aylık iyi halden sonra, ipeksi bir banyo ve masaj hakkı kazandık. Dokunuşun iyiliğini öğreniyorduk.

Ziyaretime gelen ikinci kişiyse, neredeyse beş yıldır görmediğim annemdi. Mor çiçekler gibi kokuyordu ve çocukken onun için yaptığım şıngırtılı bir bileziği takmıştı. Yalnız kaldığımızda, dökülen yapraklardan ve Noel ışıklandırmalarının en geç 15 Ocak'ta kaldırılmasını emreden yeni belediye kararından bahsetmişti. Doktorlar geldiğinde ağlamış, sırtımı sıvazlayıp endişeyle bana bakmıştı. Saçlarımı okşarken bütün bunları kendime neden yaptığımı merak etmişti.

Sonra, kaçınılmaz bir şekilde, Marian'le ilgili hikayeler ortalığa dökülmüştü. Bir çocuğunu zaten kaybetmişti, anlıyor musunuz? Neredeyse ölümün eşiğine gelmişti. Neden büyük kızı (her ne kadar daha az sevilmiş olsa da) kendisine böylesi bir zarar veriyordu? Kaybettiği kızından çok farklıydım, Marian yaşasaydı -şöyle bir düşününce- neredeyse otuzuna merdiven dayamış olacaktı. Marian sahip olabildiği kadarıyla hayatı kucaklamıştı. Ah Tanrım, bütün dünyayı sanki içine çekerdi – *hatırlıyor musun, Camille, hastanede bile nasıl kahkahalar atardı?*

Anneme, bunun, son kullanma tarihi yaklaşmakta olan on yaşındaki bir çocuğun şaşkın doğası olduğunu söylemek istemiyordum. Niye öyle bir şey yapayım ki? Ölen biriyle rekabet mümkün değildi. Rekabet etmekten vazgeçebilmeyi diliyordum.

Beşinci Bölüm

ahvaltıya indiğimde Alan, jilet gibi ütülü, beyaz bir pantolon ve soluk yeşil bir gömlek giymişti. Devasa maun yemek masasında tek başına oturmuştu, hafif gölgesi cilalı ahşabın üzerinde parlıyordu. Dün geceki yaygarayı kavrayabilmek için, masanın ayaklarına baktım. Alan bu hareketimi görmezden geldi. Çay kaşığıyla bir kaseden, az pişmiş bir yumurtayı yemekle meşguldü. Başını kaldırıp bana baktığında, yumurtanın beyazı çenesinden salya gibi sallanıyordu.

"Camille. Otursana. Gayla sana bir şey getirsin mi?" Yanındaki gümüş çanı salladığında, mutfağın kanatlı kapısından Gayla içeri girdi; eski çiftlik kızı, on yıl önce domuzlarla uğraşmak yerine annemin evinde temizlik ve aşçılık yapmayı tercih etmişti. Benim boylarımdaydı, yani uzun sayılırdı ama elli kilodan fazla olamazdı. Üniforma niyetine giydi-

ği kolalı beyaz hemşire elbisesi, üzerine geçirdiği bir çan gibi görünüyordu.

Annem Gayla'nın yanından geçip içeri girerek Alan'ı yanağından öptü, yerine oturdu ve önüne yaydığı beyaz keten bir peçetenin üzerine bir armut koydu.

"Gayla, Camille'i hatırlarsın."

"Tabii hatırlıyorum, Bayan Crellin," dedi Gayla, tilki suratını bana çevirerek. Çarpık ve kırık dişlerini göstererek gülerken kurumuş dudakları iyice gerildi.

"Merhaba Camille. Yumurta, tost, meyve... Ne istersin?"

"Sadece kahve alırım. Kremalı ve şekerli."

"Camille, senin için bir sürü alışveriş yaptık," dedi annem armudun dolgun etini dişlerken. "En azından bir muz ye."

"Ve bir muz." Gayla yapmacık bir gülümsemeyle mutfağa yöneldi.

"Camille, dün gece için özür dilemem gerekir," diye başladı Alan. "Bilirsin, büyümek onu biraz zorluyor."

"Tam bir kucak delisi," dedi annem. "Yani bana yapışıp kalması çok tatlı ama bazen bir parça kontrolden çıkabiliyor."

"Belki bir parçadan daha fazladır," dedim. "On üç yaşındaki bir kız için, ciddi bir sinir kriziydi. Hatta biraz korkunçtu." Chicago'lu yanım -kendinden daha emin ve kesinlikle daha lafazan- ortaya çıkmaya başlamıştı. Hafiflediğimi hissettim.

"Evet ama sen de o yaşlarda pek kendi halinde değildin." Annemin ne ima ettiğini bilmiyordum. Kendimi kesmelerim, ölen kızkardeşimin ardından ağlama krizlerim ya da haddinden fazla aktif seks hayatımdan bahsediyor olabilirdi. Sadece başımı sallamakla yetinmeye karar verdim.

"Eh, umarım şimdi iyidir," dedim son noktayı koyarak ve ayrılmak üzere ayağa kalktım.

"Lütfen, Camille, biraz daha otur," dedi Alan zayıf bir şekilde, bir taraftan ağzının kenarlarını siliyordu. "Bize biraz Rüzgarlı Kenti anlat. Birkaç dakikanı bize ayır."

"Rüzgarlı Kent, gayet iyi durumda. İşim de iyi gidiyor, gayet güzel yorumlar alıyorum."

"Güzel yorumlar ne anlama geliyor?" Alan ellerini katlayarak bana doğru eğildi, sanki kendi sorusuyla büyülenmişti.

"Eh, daha büyük beceri gerektiren birtakım haberler yapmaya başladım. Yılın başından beri üç cinayet haberi yaptım."

"Sen de buna iyi bir şey mi diyorsun, Camille?" Annem armudunu dişlemeyi bıraktı. "Çirkinliğe olan düşkünlüğünün nereden geldiğini asla anlayamayacağım. Kasten peşine düşmüş olmasan bile, hayatın yeterince çirkin şeyle dolu gibi görünüyor." Bir kahkaha attı. Fırtınada yükselen bir balonun çıkarabileceği tiz bir melodiye benziyordu kahkahası.

Gayla kahvem ve bir kaseye tuhaf bir şekilde yerleştirdiği muzumla geri döndü. Odadan çıktığında Amma geldi, döner sahnede oynanan bir tiyatro oyunu gibiydi. Annemi yanağından öptü, Alan'ı selamladı ve karşıma oturdu. Masanın altından bacağıma bir tekme savurup güldü. *Ah, senin bacağın mıydı?*

"Dün gece beni öyle gördüğün için üzgünüm, Camille," dedi Amma. "Özellikle birbirimizi daha yeni tanımaya başladığımızı düşünürsek. Ama değişim beni çok zorluyor." Abartılı bir gülücük fırlattı. "Neyse ki artık toparlandım. Sen zavallı külkedisi gibisin, ben de kötü kızkardeş. Üvey kızkardeş."

"Senin içinde hiçbir kötülük yok, tatlım," dedi Alan.

"Ama Camille ilk kız. İlkler, genellikle en iyi olur. Şimdi geri döndüğüne göre Camille'i benden daha çok sevecek misin?" diye sordu Amma. Soruyu sormaya başladığında dalga geçer gibi bir hali vardı, yine de annesinden bir cevap beklerken yanakları kızarmaya başlamıştı.

"Hayır," dedi Adora. Gayla kızın önüne jambonlu bir tabak koyduğunda Amma üzerine dantel gibi dairelerle bal döktü.

"Çünkü *beni* seviyorsun," dedi Amma, ağzına jambonları teperken. Etin ağır ve tatlı kokusu bana kadar ulaşıyordu. "Keşke ben de öldürülseydim."

"Amma, öyle şeyler söyleme," dedi annem, yüzünün rengi atmıştı. Parmakları kirpiklerine yöneldi, sonra kendisini tutarak elini masaya indirdi.

"Ölsem bir daha endişelenmeme gerek kalmazdı. Ölünce mükemmelleşiyorsun. Tıpkı Prenses Diana gibi. Şimdi onu herkes seviyor."

"Okulun en sevilen kızısın ve evde de sana tapılıyor, Amma. Açgözlülük yapma."

Amma masanın altından beni bir kez daha tekmeleyerek neşeyle gülümsedi, sanki önemli bir mesele daha halledilmişti. Giysisinin omuzlarından sarkan ucunu geri attığında elbise sandığım şeyin, üzerine sarındığı mavi bir örtü olduğunu farkettim. Annem de nasıl giyindiğini farketmişti.

"Sen ne giydin böyle, Amma?"

"Bu bir hemşire pelerini. Bugün ormanda Jeanne d'Arc[1] oyunu oynayacağım. Kızlar beni yakacaklar."

1 Dini vizyonuyla İngilizlere direnerek Charles VII'nın tahta oturması için Fransız direnişini yöneten Fransız kahraman ve askeri lider; daha sonra sapkınlıkla suçlanarak bir kazıkta yakıldı (1412-1431).

"Öyle bir şey yapmayacaksın, canım," diye azarladı annem, jambonunu bala bulamakla meşgul Amma'nın elinden şişeyi kaparak.

"Yaşıtın iki kız öldürüldü ve sen hala ormanda oynamayı mı düşünüyorsun?"

Çocuklar, ormanda vahşi ve gizli oyunlar oynuyor. Daha önce içime dokunan bir şiirin ilk mısrası.

"Merak etme, bana bir şey olmaz." Amma bıktırıcı bir abartıyla gülümsedi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

Amma çatalını jambonuna saplayıp ağza alınmayacak bir şeyler mırıldandı. Annem burnunu havaya dikip bana döndü, parmağındaki elmas alyansı, gözümde SOS işareti gibi parlıyordu.

"Pekala, Camille, sen buralardayken en azından keyifli bir şeyler yapabilir miyiz?" diye sordu. "Arka bahçede piknik yapabiliriz. Ya da arabamızı alıp biraz dolaşmaya çıkabiliriz, hatta belki Woodberry'de biraz golf oynarız. Gayla, bana biraz tatlı çay getir, lütfen."

"Kulağa çok hoş geliyor. Yalnız, daha ne kadar burada kalacağımı bilmem gerekiyor."

"Evet, bunu bilmek bizim de hoşumuza gider. Tabii istediğin kadar burada kalabilirsin, yanlış anlama lütfen," dedi. "Ama kendi planlarımızı yapabilmek açısından ne kadar kalacağını bilsek iyi olur."

"Tabii." Soluk yeşil muzumdan aldığım ısırık, tatsız tuzsuzdu.

"Belki bu yıl bir ara, Alan'la seni ziyarete geliriz. Chicago'yu şöyle ağız tadıyla hiç görmedik." Hastanem şehirden doksan

dakika uzaktı. Annem O'Hare havaalanına uçmuş, oradan da taksiye binmişti. Ona 128 dolara patlamıştı, bahşişle birlikte 140 dolar.

"O da güzel olur. Gezilecek bir sürü güzel müzemiz var. Göle bayılırsın."

"Artık suyla ilgili bir şeyin keyfini çıkarabilir miyim, bilmiyorum."

"Niye ki?" Aslında cevabı biliyordum.

"Küçük kız, minik Ann Nash dere kenarında boğulmuş olarak bırakıldıktan sonra..." Durup çayından bir yudum aldı. "Onu tanıyordum, biliyorsun."

Amma sızlanıp yerinde kıpırdanmaya başladı.

"Gerçi suda boğulmadı," dedim, onu düzeltmemin canını sıkacağını bildiğim halde. "Boğazlandı. Sadece dere kenarına bırakılmış."

"Sonra bir de Keene'lerin kızı var. İkisine de bayılırdım. Hem de çok." Özlemle uzaklara daldığında, Alan elini karısınınkinin üzerine koydu. Amma ayağa kalkıp küçük bir köpeğin aniden havlaması gibi küçük bir çığlık attı ve merdivenlerden yukarı koştu.

"Zavallı şey," dedi annem. "O da benim kadar zor günler geçiriyor."

"Eminim o kızları her gün görüyordu," dedim sinirli bir şekilde. "Sen onları nereden tanıyordun?"

"Wind Gap, hatırlatmam gerekir mi bilmiyorum ama küçük bir kasaba. Tatlı, güzel, küçücük kızlardı. Harika yaratıklardı."

"Ama onları aslında yakından tanımıyordun."

"Tanıyordum. Onları yakından tanıyordum."

"Nasıl?"

"Camille, lütfen beni zorlama. Sana konuyla ilgili üzgün ve kırgın olduğumu söylüyorum, sense beni rahatlatmak yerine saldırıya geçiyorsun."

"Pekala. O zaman gelecekte sudan çıkacak bütün cesetlere yeminlisin yani?"

Annem ani ve cırlak bir ses çıkardı. "Hemen şimdi çeneni kapatmalısın, Camille." Armudundan kalanlarla birlikte peçetesini bohça gibi toplayıp odadan çıktı. Alan delice bir ıslıkla arkasından onu takip etti, sanki eski bir piyano, sessiz bir filmdeki drama eşlik ediyordu.

Dünyadaki bütün trajediler annemin başına gelirdi ve en çok da bu hali midemi bulandırıyordu. Kötü şansa sahip tüm tanımadığı insanlar için endişeleniyordu. Haberleri izlerken, dünyada olup bitenler karşısında gözyaşı döküyordu. İnsanoğlunun zalimlikleri ona fazla geliyordu.

Marian öldükten sonra, bir yıl boyunca odasından çıkmamıştı. Muhteşem bir odası vardı: Gemi büyüklüğünde kubbeli bir yatak, buzlu parfüm şişelerinin sıralandığı bir tuvalet masası. Yer döşemesi öyle ihtişamlı görünüyordu ki birçok dekorasyon dergisi için fotoğrafları çekilmişti. Saf fildişinden karolar odayı sanki yerden aydınlatıyordu. Oda ve lüks yer döşemesi, beni hep dehşete düşürüyordu, bunun en büyük sebebi de odanın bana yasaklanmış olmasıydı. Wind Gap'in belediye başkanı Truman Winslow gibi seçkinler, haftada bir taze çiçek buketleri ve klasik romanlar getirerek ziyarete gelirlerdi. Zaman zaman aralık kapıdan, annemin bu insanları ağırlama-

sını seyrederdim. Her zaman yatakta olurdu, yastıklardan oluşan kar beyazı yığının içinde, incecik çiçekli sabahlığıyla yatardı. İçeri hiç girmemiştim.

Curry'nin haber için verdiği süre iki gündü ve ben de bir şeyler yazmıştım. Ellerimi bir ceset gibi göğsümde kavuşturmuş yatağımda otururken bildiklerimi toparlayıp düzgün bir zemine oturtmaya çalıştım. Geçen ağustos ayında Ann Nash'in kaçırıldığını kimse görmemişti. Bir anda ortadan kaybolmuş, on saat sonra birkaç kilometre ötedeki Falls Creek'te cesedi bulunmuştu. Kaçırıldıktan yaklaşık dört saat sonra boğazlanmıştı. Bisikleti hiç bulunamamıştı. Tahminleri zorlayarak kızın, kendisini kaçıranı tanıdığından emin olduğumu söyleyebilirdim. Tenha sokaklarda, isteği dışında bisikletli bir çocuğu alıkoymaya çalışmak, gürültülü bir girişimdi. Kiliseden biri miydi, yoksa komşulardan biri mi? Kaçıran kimse, kıza güvenli görünmüş olmalıydı.

Ama ilk cinayet dikkatli bir özenle işlenirken neden Natalie gün ortasında arkadaşının gözü önünde kaçırılmıştı? Hiç mantıklı değildi. Eğer, suçluluk duysa da güneş ışınlarına maruz kalmak isteyen James Capisi fikrini değiştirip ormana yakın bir noktada dursaydı, şimdi hangisi ölmüş olacaktı? Yoksa baştan beri hedefteki Natalie Keene miydi? Üstelik öncekinden daha uzun bir süre tutulmuştu. Bedeni ortaya çıkmadan önce, iki gün boyunca ortadan kaybolmuştu, sonra kasabanın merkezi sayılan Ana Cadde'de nalburiye dükkanıyla güzellik salonunun arasındaki elli santimlik boşluğa tıkıştırılmıştı.

James Capisi ne görmüştü? Oğlanın anlattıkları konusunda kararsızdım. Yalan söylediğini falan düşünmüyordum. Ama çocuklar dehşeti farklı bir şekilde algılardı. Oğlan dehşetle karşılaşmıştı ve sonra o dehşet, peri masallarındaki kötü cadıya, gaddar kar kraliçesine dönüşmüş olabilirdi. Peki ya kaçıran kişi sadece kadınsı bir görünüme sahipse? Uzun saçlı zayıf bir adam, bir travesti, androjen bir genç? Kadınlar bu şekilde öldürmezdi, böyle bir şeyi yapamazlardı. Kadın seri katillerle dolu listeleri her zaman öne sürebilirsiniz ama kurbanlarına bakarsanız, hemen hepsinin erkek olduğunu görürsünüz – ve genellikle paralı seks anlaşması kötü sonuçlanmıştır. Diğer taraftan bu kızlar, cinsel tacize de uğramamışlardı ve bu durum, bilinen kalıplara uymuyordu.

Kızların seçiminde de bir mantıksızlık vardı. Natalie Keene olayına bakarak kızların sadece kötü şanslarından dolayı kaçırılmış olduklarına inanabilirdim. Ama James Capisi yalan söylemiyorsa, Natalie'yi parkta ele geçirme çabası ve katil özellikle onu hedeflemişse Ann'in kaçırılışı, kötü şans olamazdı. Kızların hiçbiri, takıntı haline getirilecek kadar güzel değildi. Bob Nash'in söylediği gibi, *güzel olan Ashleigh'ydi.* Natalie, varlıklı ama Wind Gap'e yeni taşınmış bir aileye sahipti. Ann, orta sınıfın alt sınırlarından geliyordu ve Nash'ler kuşaklardır Wind Gap'te yaşıyordu. Bu kızlar arkadaş değildi. Vickery'nin anlattıklarına inanılacak olursa, aralarındaki tek bağlantı hırçınlıklarıydı. Tabii bir de otostopçu teorisi vardı. Richard Willis gerçekten böyle düşünüyor olabilir miydi? Memphis'e gidip gelen tırların ana güzergahı üzerindeydik. Öte yandan, bir yabancının dokuz ay boyunca farkedilmeden

kasabada yaşaması mantıklı değildi ve Wind Gap'i çevreleyen ormanlarda yaşayan hayvan sayısı bile çok azdı. Çoğu yıllar önce avlanmışlardı.

Düşüncelerimin birbirine girdiğini, eski ön yargılarım ve içeriden biri olmamın neden olduğu bilgilerle aklımın bulandığını hissediyordum. Aniden Wind Gap'ten olmayan ve işimle ilgili kaygılarımı anlayabileceğini düşündüğüm Richard Willis'le konuşma ihtiyacı duydum. Toparlanıp tamamlanması, son çivinin çakılıp düzgün bir şekilde rafa kaldırılması gereken proje kavramını bir tek o anlayabilirdi. En azından öyle olduğunu düşünmeye ihtiyacım vardı.

Karanlıkta soğuk suyla banyo yaptım. Sonra küvetin kenarına oturarak annemin verdiği losyonu cildime sürdüm; bir kat ve hızlıca. Derimin tümsekleri ve oyukları beni korkutuyordu.

İnce keten pantolonumu ve uzun kollu bisiklet yaka tişörtümü giydim. Saçlarımı taradım ve aynada kendimi seyrettim. Bedenimin geri kalanına yaptıklarıma rağmen yüzüm hala güzeldi. Güzelliğimi simgeleyen belli bir özelliğim yoktu ama yüzüm mükemmel bir dengeye sahipti. Şaşırtıcı bir etki yaratıyordu. Büyük mavi gözler, çıkık elmacık kemiklerinin çevrelediği küçük, üçgen bir burun. Uçlarından hafifçe aşağı kıvrılan dolgun dudaklar. Giyinik olduğum sürece bana bakmaya doyum olmazdı. İşler farklı yürüseydi, bir sürü kalbi sızlayan aşığın keyfini çıkarıyor olurdum. Harika adamlarla oynaşabilirdim. Evlenebilirdim.

Dışarıda Missouri göğünden payımıza düşen, her zamanki gibi elektrik mavisi bir gökyüzüydü. Düşüncesi bile gözlerimin yaşarmasına neden oldu.

*

Richard'ı Broussard'ların restoranında gözleme yerken buldum. Yanında neredeyse omzuna kadar yığılı dosyalar duruyordu. Karşısındaki sandalyeye kendimi attığımda tuhaf bir şekilde mutlu hissettim – komplocu ve rahat.

Başını kaldırıp gülümsedi.

"Bayan Preaker. Biraz tost ye. Her gelişimde tost istemediğimi söylüyorum, sanırım beni anlamıyorlar. Sanki tost kotasını doldurmaya çalışıyorlar."

Bir parça alıp üzerine tereyağı sürdüm. Ekmek soğuk ve sertti, ısırınca masaya kırıntılar döküldü. Elimle tabağın altına süpürüp konuya girdim.

"Richard. Konuş benimle. İster resmi, ister yayınlanmamak üzere gayrıresmi. Konuyla ilgili hiçbir şey çıkaramıyorum. Yeterince nesnel olamıyorum."

Yanında duran dosya yığınına vurup sarı dosyalardan birini bana doğru salladı. "İhtiyaç duyduğun bütün nesnellik bende – en azından 1927'den bu yana. 1927'den önce neler olduğuna dair hiç kimsenin ne bir fikri ne de kaydı var. Muhtemelen ve tahminimce karakolu temiz tutmak isteyen sekreterlerden biri, hepsini çöpe atmıştır."

"Ne tür kayıtlar?"

"Wind Gap'in suç profilini toparlıyorum, kasabanın şiddet tarihçesini yani," dedi bir dosyayı sallayarak. "1975 yılında iki ergen kızın Falls Creek'in kıyısında, Ann'in bulunduğu noktaya yakın bir yerde, bilekleri kesilmiş olarak ölü bulunduğunu biliyor muydun? Polis intihar olduğuna karar vermiş. Kızlar birbirine sağlıklı sayılamayacak bir şekilde yakın duruyor-

muş. Eşcinsel bir bağlantıdan şüpheleniliyor. Ama bıçağı hiç bulamamışlar. Tuhaf."

"Kızlardan birinin adı Murray'di."

"Ah, biliyorsun."

"Daha yeni doğum yapmıştı."

"Evet, küçük bir kız."

"Faye Murray. Aynı okuldaydık. Ona Gay Murray diye seslenirlerdi. Oğlanlar, okul çıkışında kızı ormana götürüp sırayla seks yapardı. Annesi kendisini öldürmüştü ve on altı yıl sonra Faye, okuldaki bütün erkeklerle yatmak zorunda kalıyordu."

"Anlayamıyorum."

"Lezbiyen olmadığını kanıtlamak için. Anasına bak, kızını al, demezler mi? Oğlanlarla düzüşmese, kimse onun yüzüne bile bakmazdı. Ama düzüştü. Böylece lezbiyen olmadığını kanıtladı, bu sefer de *sürtüklük* mertebesine ulaştı. Bu yüzden kimse yüzüne bakmıyordu. Wind Gap böyle bir yer işte. Herkesin sırlarını biliriz. Ve bunu onlara karşı kullanırız."

"Sevimliymiş."

"Öyle. Bir şeyler söyle."

"Söyledim ya."

Elimde olmadan güldüm ve şaşırdım da. Curry'ye gönderdiğim metni, gözümde canlandırabiliyordum: *Polisin elinde hiç ipucu yok, ama Wind Gap'in "sevimli bir yer" olduğuna inanıyorlar.*

"Bak, Camille, seninle bir anlaşma yapacağım. Sana olayla ilgili bilgi vereceğim, sen de bana hikayeleri desteklememe yardım edeceksin. Birilerinin bana bu kasabanın gerçekten

nasıl bir yer olduğunu anlatması gerekiyor ve Vickery bunu yapmıyor. O fazlasıyla... koruyucu."

"Bana işime yarayacak bilgi ver. Onaylamadığın hiçbir şeyi kullanmayacağım. Sana verdiğim her şeyi dilediğince kullanabilirsin." Adil bir anlaşma olduğu söylenemezdi ama fena sayılmazdı.

"Ne bilgisi istiyorsun?" Richard gülümsedi.

"Cinayetlerin gerçekten kasaba dışından birisinin işlendiğine mi inanıyorsun?"

"Yayınlayacak mısın?"

"Evet."

"Henüz o seçeneği cebimizde tutuyoruz." Gözlemesinden son bir ısırık daha aldıktan sonra gözlerini tavana dikip düşünceli bir şekilde oturdu. "Kasabadaki potansiyel şüphelileri yakından izliyoruz ama cinayetlerin dışarıdan biri tarafından işlenmiş olması ihtimalini de dikkatli bir şekilde değerlendiriyoruz."

"Yani elinde hiç ipucu yok."

Sırıtıp omuzlarını silkti. "Söyleyebileceklerim bu kadar."

"Pekala, kayıt dışı, elinde ipucu yok mu?"

Şurup şişesinin yapışkan kapağını birkaç kere kaldırıp indirdi, çatal bıçağını tabağın iki yanında düzeltti.

"Kayıt dışı, Camille, sen gerçekten dışarıdan biri olduğunu düşünüyor musun? Sonuçta bir polis muhabirisin."

"Düşünmüyorum." Bunu yüksek sesle söylemek, beni bile tedirgin etmişti. Gözlerimi önümdeki çatalın dişlerinden ayırmamaya çalıştım.

"Zeki kız."

"Vickery senin bir otostopçu ya da ona benzer bir şeyler düşündüğünden bahsetmişti."

"Ah, lanet olasıca, bunu buraya ilk geldiğimde bir ihtimal olarak söylemiştim – dokuz ay önce. Beceriksizliğimin kanıtı olarak buna sarılmış, bir türlü bırakmıyor. Vickery'yle iletişim sorunumuz var."

"Gerçekten şüphelendiğin birileri var mı?"

"Bu hafta bir şeyler içmeye çıkalım. Wind Gap'teki herkesle ilgili bildiklerini anlatmanı istiyorum."

Adisyonu alıp şurup şişesini duvara dayadı. Şişe masanın üzerinde şekerli bir halka bırakmıştı ve hiç düşünmeden parmağımı bulaşığa daldırıp ağzıma soktum. Tişörtümün kolu sıyrılınca yara izlerim göründü. Richard tam başını kaldırırken ellerimi masanın altına kaçırdım.

Wind Gap'lilerle ilgili bildiklerimi Richard'a anlatma fikri, beni rahatsız etmiyordu. Kasabaya karşı hiçbir bağ hissetmiyordum. Burası kızkardeşimin öldüğü, kendimi kesmeye başladığım yerdi. Böylesi bunaltıcı ve küçük bir kasabada, her gün nefret ettiğin insanlarla, seninle ilgili her şeyi bilen insanlarla karşılaşırdın. Burası insanı damgalayan, etiketleyen yerlerden biriydi.

Oysa yüzeysel bakıldığında, burada yaşarken el üstünde tutulurdum. Annem sağolsun. Kasaba ona bayılırdı, pastanın üstündeki süslemeler gibiydi. Wind Gap'in bugüne kadar yetiştirdiği en güzel, en tatlı kızdı. Ailesi, yani büyükannemle büyükbabam, domuz çiftliğinin ve etrafındaki evlerin yarısının sahibiydi ve çalışanlarına dayattıkları kurallar, annem için

de geçerliydi. İçki yasaktı, sigara yasaktı, küfür yasaktı, kiliseye gitmek zorunluydu. Annem on yedi yaşındayken hamile olduğunu söylediğinde, haberi nasıl karşıladıklarını ancak hayal edebilirdim. Kilise kampında tanıştığı Kentucky'li bir genç, Noel'de ziyaretine gelmiş, giderken annemin karnında beni bırakmıştı. Annemin büyüyen karnıyla uyumlu bir şekilde ikiz tümör büyüten büyükannemle büyükbabam, ben doğduktan bir yıl sonra kanserden ölmüştü.

Annemin ailesinin Tennessee'de arkadaşları vardı ve oğulları daha ben henüz emeklemeye başladığım dönemde, anneme kur yapmaya başlamış, hemen her haftasonu ziyarete gelmeyi alışkanlık haline getirmişti. Böylesi bir flört, bana tuhaf geliyordu. Alan her zaman, ütülü ve derli toplu bir şekilde, havanın durumuna uygun giyinmiş olurdu. Hayatı boyunca ilk defa, yalnız ve ilgisiz kalmış annem iyi bir kocaya, esprilere ihtiyaç duyuyordu. Alan'ın hayatı boyunca tek bir espri bile yaptığından şüphe ederim ama annem liseli kızlar gibi onunla fingirdeşmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. Peki, ben resmin neresindeydim? Muhtemelen sorun çıkarmamam için fazladan bir beşlikle ödüllendirilen hizmetçiler eşliğinde, evin uzak köşelerinden birindeydim. Alan'ı annemin omzunun üzerinden başka bir yere bakarken ya da bir bitkiyle uğraşırken, yani göz temasını sağlayacak herhangi bir şeyle ilgilendiği sırada evlenme teklifi ederken gözümde canlandırabiliyordum. Annemse zarif bir şekilde kabul etmiş ve Alan'ın fincanına biraz daha çay dökmüş olmalıydı. Belki kuru bir öpüşmeyle kutlamış bile olabilirlerdi, bir ihtimal.

Önemli değil. Konuşmaya başladığımda evlenmişlerdi. Babam hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordum. Nüfus kağıdımdaki isim sahteydi. Annemin en sevdiği aktör ve başkana duyduğu saygıdan dolayı sahte babamın adı Newman Kennedy'ydi. Onu bulmaya çalışırım diye babamın gerçek adını söylemeyi hep reddetmişti. Hayır, öyle bir şey olamazdı, Alan'ın çocuğu olarak görülmeliydim. Evlendikten sekiz ay sonra, Alan'ın çocuğunu doğurduğu için bunu yutturmak kolay değildi. Annem yirmi, Alan otuz beş yaşındaydı, annem varlıklı olduğu için onun aile parasına ihtiyaç duymuyordu. İkisi de hayatları boyunca çalışmamıştı. Yıllar geçtikçe, Alan hakkında yeni şeyler öğreniyordum. Ödüllü bir biniciydi ama Adora'nın sinirleri gerildiği için artık ata binmiyordu. Çoğunlukla hastaydı ve hasta olmadığında bile çoğunlukla yerinden kımıldamazdı. Sivil savaşla ilgili sayısız kitap okur ve sohbet etme işini memnuniyetle anneme bırakırdı. Bir cam kadar düz ve yüzeyseldi. Bununla birlikte, Adora aramızda bir bağ oluşturmak için hiç çaba göstermezdi. Alan'ın çocuğu olarak görülsem de bana asla babalık yapmamıştı. Bu yüzden olsa gerek, asla ona adından başka bir şekilde seslenmeye cesaret edemezdim. Alan bana soyadını vermeye yeltenmemişti, ben de böyle bir istekte bulunmamıştım. Çok küçükken, bir keresinde *baba* demeyi denediğimi hatırlıyorum, yüzündeki şok ifadesi, daha sonra benzer girişimlerime engel olmaya yetmişti. Açıkçası, Adora'nın birbirimize yabancı olmamızı tercih ettiğini düşünüyordum. Evdeki tüm iletişimin kendi üzerinden yürümesini isterdi.

Ah, bebeğe geri dönersek... Marian, dünya tatlısı bir hastalık zinciriydi. Her şeyden önce nefes alma sorunu vardı, lekeli ve rengi atmış yüzüyle, geceleri hava yutmaya çalışırken uyanırdı. Koridorun aşağısında annemin yatakodasının yanından, hastalıklı bir rüzgar gibi nefes sesini duyabilirdim. Işıklar yanar, tatlı sözler söylenirdi, bazen de ağlamalar ve çığlıklar olurdu. Sıklıkla, kırk kilometre uzaklıktaki Woodberry acil servisi ziyaret edilirdi. Sonraları sindirim sorunları yaşamaya başlamıştı. Hastane odasında otururken bebekleriyle mırıldanarak konuşur, annemse beslenme tüplerine ve damarlarına bağlı borulara takviyeler yapardı.

Son yıllarında annem bütün kirpiklerini yolmuştu. Parmaklarına engel olamıyordu. Masanın üzerine küçük kirpik yığınları bırakırdı. Kendime, onların peri yuvaları olduğunu söylerdim. Bir keresinde ayağımın kenarına yapışmış iki sarı kirpik bulmuştum ve iki hafta boyunca yastığımın altında saklamıştım. Geceleri onlarla yanaklarımı ve dudaklarımı gıdıklardım, ta ki bir sabah uyandığımda uçup gittiklerini farkedene kadar.

Sonunda kızkardeşim öldüğünde, bir şekilde şükran hissetmiştim. Bana göre, bir türlü ayak uyduramadığı bu dünyaya sürgüne gönderilmişti. Dünyanın ağırlığına hazır değildi. İnsanlar annemi rahatlatmak için Marian'in cennete geri çağrıldığını fısıldardı ama hiçbir şey onu yasından geri tutamazdı. Bugüne kadar da yasına hobi olarak devam etti.

Solmuş mavi renkli arabam, kuş pisliğiyle kaplanmıştı, deri koltuklar muhtemelen ateş gibi yanıyordu. Yine de engel de-

ğildi, o yüzden kasabada turlamaya karar verdim. Ana Cadde üzerinde, Arkansas ölüm tarlalarından gelen tavukların taze taze pişirildiği tavukçunun önünden geçtim. Koku genzimi yaktı. Bir düzine çıplak tavuk, baştan çıkarıcı bir şekilde cama asılmıştı, hemen altlarındaki kağıtların üzerine birkaç beyaz tüy serpiştirilmişti.

Caddenin sonuna doğru, Natalie için kurulan eğri büğrü mabedin yanında, Amma ve üç arkadaşını gördüm. Balonları ve süs eşyalarını inceliyorlardı. Diğer üçü gözcülük yaparken üvey kızkardeşim iki mum, bir buket çiçek ve bir oyuncak ayıyı kaparak ayı dışındakileri büyük çantasına attı. Oyuncak ayı kucağında olduğu halde, hepsi kol kola girip zıplayarak üzerime doğru gelmeye başladılar. Aslında doğrudan bana geliyorlardı, aramızda ancak birkaç santim kaldığında durarak havayı dergi yapraklarındaki bantlardan sürüntükleri ağır parfüm kokularıyla doldurdular.

"Ne yaptığımızı gördün mü? Gazetede yazacak mısın?" diye ciyakladı Amma. Bebek evi krizini çoktan unutmuş görünüyordu. Öylesi çocuksu şeyler, zaten evde bırakılmalıydı. Bugün yaz elbisesi yerine mini bir etek, platform sandalet ve sadece göğüs kısmını kapatan bir tişört giymişti. "Yazacaksan adımı doğru yaz: Amity Adora Crellin. Millet, bu... benim ablam. Chicago'dan. *Ailemizin piçi.*" Amma neşeyle bana kaşlarını oynattığında diğerleri kıkırdadı. "Camille, bunlar da benim eeeeeeen sevgili arkadaşlarım ama onlarla ilgili bir şey yazmana gerek yok. Lider benim."

"Sadece en fazla sesi çıkan olduğu için lider," dedi bal rengi saçlı küçük kız, kısık bir sesle.

"Bir de en büyük memeler onda," dedi bronz çan rengi saçları olan ikinci bir kız.

Açık kızıl saçlı üçüncü kız, Amma'nın sol göğsünü tutup sıktı. "Yarı gerçek, yarı takviye."

"Siktir git, Jodes," diyen Amma, sanki kedisini eğitmek istiyormuş gibi kızın çenesine hafifçe vurdu. Kız benek benek kızarırken mırıldanarak özür diledi.

"Her neyse, sen neler yapıyorsun, ablacım?" diye sordu Amma, oyuncak ayıya bakarak. "Kimsenin farkında olmadığı, iki ölü kızla ilgili neden haber yapmaya çalışıyorsun ki? Sanki öldürülmek insanı yeterince popüler yapmaya yetermiş gibi." Kızlardan ikisi zorlama bir kahkaha attı, üçüncüsü ise hala yere bakıyordu. Ona bakarken bir damla gözyaşı kaldırıma düştü.

Bu kışkırtıcı kız konuşmasını bilirdim. Oğlanların yaratıcı intikam yönteminin -kamyonete binip sanki köşeyi dönememişler ve durmak için bahçeye dalmak zorunda kalmışlar gibi yaparak kızdıkları birinden intikam alma mesela- sözel karşılığıydı. Amma'nın gösterisi hoşuma gitse de, Natalie ve Ann'i koruma ihtiyacı duyuyordum, bu yüzden kardeşimin saldırgan saygısızlığı, kuyruğumun kabarmasına neden oldu. Dürüst olmak gerekirse, biraz da Amma'yı kıskanıyordum. (Göbek adı *Adora* mıydı?)

"Eminim, Adora kızının, okul arkadaşları için kurulan mabetten hırsızlık yaptığını gazeteden okuduğunda hiç mutlu olmayacaktır," dedim.

"Okul arkadaşlığı, arkadaşlıktan farklıdır," dedi uzunca olan kız, aptallığımı onaylatmak istercesine arkadaşlarına bakarak.

"Aman, Camille, sadece dalga geçiyorduk," dedi Amma. "Aslında kendimi çok kötü hissediyorum. Çok iyi kızlardı. Sadece biraz çatlaklardı."

"Kesinlikle çatlaklardı," diye onu onayladı kızlardan biri.

"Ayyy kızlar, ya adam bütün ucubeleri öldürmeye kalkarsa?" diye kıkırdadı Amma.

"Mükemmel olmaz mıydı?" Ağlayan kız başını kaldırıp gülümsedi ama Amma onu tamamen duymazdan geldi.

"Adam mı?" diye sordum.

"Herkes kimin yaptığını biliyor," dedi kısık sesli sarışın.

"Natalie'nin ağabeyi. Ucubelik aileden geliyor," diye açıkladı Amma.

"Küçük bir kız gibi," dedi adının Jodes olduğunu öğrendiğim kız somurtarak.

"Benimle konuşabilmek için her fırsatı değerlendiriyor," dedi Amma. "En azından beni öldürmeyeceğini biliyorum. Ay, çok havalı bir durum." Havaya bir öpücük gönderip oyuncak ayıyı Jodes'a verdi, sonra kollarıyla kızları sardı ve arsız bir, "Pardooon," eşliğinde bana omuz atarak yanımdan geçti. Jodes arkasından takip etti.

Amma'nın sahteliğinde hafif bir çaresizlik ve dürüstlük görebiliyordum. Sabah kahvaltıda sızlandığı gibi: *Keşke ben de öldürülsem.* Amma bütün ilginin kendi üzerinde olmasını istiyordu. Dahası, ölü oldukları halde kendisiyle rekabet eden kızlara katlanamıyordu.

Geceyarısına doğru Curry'yi evinden aradım. Curry her gün iş için, herkesin tersine, merkezden banliyöye gelirdi, ailesinden

kalan küçük evden dönüştürülmüş ofis, İrlandalı işçi sınıfının yoğun olduğu güney yakasındaki Mt. Greenwood'daydı. Karısı Eileen'le birlikte yaşıyordu ve çocukları olmamıştı. Curry hep bağırıp çağırdığı için çocuk istememişlerdi ama onun çalışanların çocuklarına uzaktan bakışını, ofiste nadiren bir bebek sesi duyulduğunda dikkat kesilişini görmüştüm. İkisi geç yaşlarında evlenmişti. Tahminimce çocukları olmuyordu.

Hafif toplu Eileen, kızıl saçlı ve çilliydi; Curry kırk iki yaşındayken, onunla civardaki oto yıkamada tanışmıştı. Daha sonraları Eileen'in ikinci dereceden kuzenin en iyi çocukluk arkadaşı olduğunu anlamışlardı. İlk konuştukları günden üç ay sonra evlenmişlerdi. Yirmi iki yıldır birlikteydiler. Curry'nin bu hikayeyi zevkle anlatışına bayılırdım.

Telefonu açan Eileen yine sıcakkanlıydı, tam da ihtiyaç duyduğum şeydi. Elbette uyumamışlardı. Bir kahkaha attı. Aslında Curry 4.500 parçalık yapbozuyla uğraşıyordu. Şimdiden bütün oturma odasına yayılmış durumdaydı ve Eileen, kocasına yapbozu tamamlaması için bir haftalık süre vermişti.

Curry'nin telefona gelişini gürültüsünden anladım, neredeyse tütün kokusunu bile alabiliyordum. "Preaker, kızım, n'aber? İyi misin?"

"İyiyim. Ama buralarda pek gelişme olmuyor. Resmi bir polis demeci almam bile çok uzun sürdü."

"Yani?"

"Herkesten şüpheleniyorlar."

"Hadi canım. Saçmalığın daniskası. Daha fazlası olmalı. Ara, bul. Ailelerle konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım."

"Ailelerle konuş. Bir şey çıkmazsa, ölen kızlarla ilgili detaylı profil istiyorum. İnsanlar bunlarla ilgileniyor, düz polis raporları yetmiyor. Ailelerle konuşup, kendilerince teorileri var mı, anlamaya çalış. Olaydan sonra, ek tedbirler alıp almadıklarını sor. Çilingirlerle ve silah satıcılarıyla konuş, satışlarda artış var mı öğren. Bir rahiple ya da öğretmenlerle konuş. Belki bir dişçi bulup, diş çekmenin ne kadar zor olduğunu, hangi aletlerin kullanıldığını öğrenebilirsin, gerekiyorsa dişçi koltuğuna otur. Çocuklarla konuş. Sesler, yüzler istiyorum. Pazar gününe kadar en az bir tam sayfalık haber istiyorum. Konuyu sahiplenmişken üzerinde çalışmaya devam edelim."

Önce defterime not alıyordum ama kalemimin ucunu sağ kolumdaki yara izinde hissedince aklıma yazmaya başladım.

"Yani başka bir cinayet olmadan diyorsun."

"Polis, sana anlattıklarından daha fazlasını bilmiyorsa, yeni bir cinayet işlenecektir, evet. Bu tip adamlar iki taneyle durmazlar, hele cinayeti böylesi törensel bir şekilde işleyenler."

Curry'nin törensel cinayetlerle ilk elden hiçbir bilgisi olmasa da haftada bir kitapçısından aldığı parlak kapaklı ve sararmış sayfalı, düşük-kalite gerçek-suç dergilerini karıştırırdı. *Bir dolara iki tane, Preaker, işte ben eğlence diye buna derim.*

"Eee, ufaklık, yerel bir mesele olduğuna dair teoriler var mı?"

Curry, en sevdiği acemi muhabirine, yani bana böyle takılmaktan hoşlanıyor gibi görünüyordu. Bana ne zaman ufaklık diye seslense sesi gıdıklanırdı, sanki kelimenin kendisi yeterince ayıptı. Onu oturma odasında, bir gözünü yapbozuna dikmiş haliyle gözümde canlandırabiliyordum. Eileen ise

Curry'nin öğle yemeği olarak tatlı turşulu ton balıklı salatasını karıştırırken, muhtemelen onun sigarasından kaçamak fırtlar çekiyordu. Curry haftada üç kez bu salatayı yerdi.

"Yazılmamak kaydıyla söylediklerine bakılırsa var."

"İyi ya, resmi olarak ağızlarından almaya çalış. Buna ihtiyacımız var. İyi malzeme."

"Tuhaf şeyler oluyor, Curry. Kaçırıldığında Natalie'yle birlikte olduğunu söyleyen bir oğlanla konuştum. Ona göre kaçıran bir kadınmış."

"Kadın mı? Kadın olamaz. Polis ne diyor?"

"Yorum yok."

"Çocuk kim?"

"Domuz çiftliğinde çalışan birinin oğlu. Tatlı bir çocuk. Gerçekten korkmuş görünüyor, Curry."

"Polis ona inanmıyor olmalı, yoksa daha önceden haberin olurdu, öyle değil mi?"

"Gerçekten bilmiyorum. Buradakilerin ağzı pek sıkı."

"Tanrım, Preaker, o oğlanların ağzındaki baklayı al. Habere koyabileceğimiz bilgileri yakala."

"Söylemesi kolay. Zaten buralı olduğum için işimin daha da zorlaştığını hissediyorum. Sadece bu haber için geri döndüğümden bana içerliyorlar."

"Senden hoşlanmalarını sağla. Sevilmeyecek biri değilsin. Annen sana kefil olsun."

"Burada olmamdan annem de pek memnun sayılmaz."

Curry'nin sessizliğini takip eden iç çekişi, hattın diğer ucundan gelip kulak zarımı titretti. Sağ kolum koyu mavi bir haritaya dönmüştü.

"Sen iyi misin, Preaker? Kendine iyi bakıyor musun?"

Bir şey söylemedim. Bir an ağlayacakmış gibi oldum.

"Ben iyiyim. Burası bana iyi gelmiyor. Kendimi... yanlış hissediyorum."

"Kendini toparla, kızım. Gerçekten iyi iş çıkarıyorsun. Daha da iyi olacaksın. Ve kendini kötü hissettiğinde, beni ara. Ben seni kendine getiririm."

"Peki, Curry."

"Eileen de kendine dikkat etmeni söylüyor. Lanet olsun, bence de kendine dikkat et."

Altıncı Bölüm

Küçük şehirler, genellikle bir tip içkiciye hizmet eder. Bu şehirler kendi içinde farklılık gösterebilir. Müşterilerine bir parça belalı olma hissi veren ve şehrin sınırlarında hizmet veren barlarıyla, pavyoncu şehirler vardır. Yoksullar, içkilerini evlerinde içsin diye bir cin kokteylini bile aşırı pahalı satan barlarıyla yüksek sosyete, aperitifçi şehirler vardır. Çarşı caddesinde biranın soğan halkaları ve sevimli adları olan sandviçlerle birlikte tüketildiği orta sınıf şehirler de vardır.

Neyse ki Wind Gap'te herkes içtiği için, bu barların her türüne, hatta daha farklılarına sahiptik. Küçük bir kasaba olsak da içki konusunda birçok şehre on basardık. Annemin evine en yakın demlenme mekanı, Wind Gap'in salata ve şaraplarıyla ünlü pahalı ve sosyetik restoranıydı. Kahvaltı için geç, öğle yemeği için erkendi ve Alan'ın çorbamsı yumurtalarının

düşüncesine katlanamadığımdan La Mère'e kadar yürüdüm. Fransızcam lise son düzeyindedir ama restoranın baskın denizci dekorasyonuna bakılırsa, sahipleri bu ismi koyarken *anne* anlamına gelen La Mère'i değil, *deniz* anlamına gelen La Mer'i kastetmiş olmalıydı. Her halükarda annem ve arkadaşları, mekanın müdavimi sayıldıklarından adı çok da anlamsız kaçmıyordu. Mekanın menüsündeki ne Fransız ne de deniz ürünü sayılabilecek, tavuklu Sezar salatasına bayılırlardı. Çelişkiyi vurgulayacak kişi olmak gibi bir niyetim yoktu.

"Camille!" Parıldayan altın kolyesi ve devasa yüzükleriyle, tenis kıyafetli bir sarışın masaların arasından sekerek koşuyordu. Adora'nın en iyi arkadaşıydı; kızlık soyadı Anderson olan ve Annie-B lakabıyla seslenilen Annabelle Gasser'dı bu. Kocasının *gazcı* anlamına gelen soyadından ne kadar nefret ettiğini -bunu söylerken parmaklarıyla burnunu sıkıp suratını ekşitirdi- herkes bilirdi. Evlenirken kocasının soyadını almak zorunda olmadığı hiç aklına gelmemişti herhalde.

"Selam canım, annen geldiğini söylemişti." Cenazedeki ıslak gözleriyle masadan bize bakan ve Adora tarafından aforoz edilmiş zavallı Jackie O'Neele'e hiç benzemiyordu. Annabelle yanaklarımdan öpüp geriledi ve beni inceledi. "Hala şahanesin. Hadi gel, bizimle otur. Birkaç şişe şarap eşliğinde gevezelik ediyoruz. Yaş ortalamamızı düşürmüş olursun."

Annabelle beni çekiştirerek Jackie'nin iki bronz ve sarışın kadınla sohbet ettiği masaya götürdü. Annabelle beni diğerleriyle tanıştırırken, Jackie yeni yatakodası takımından bahsetmeye devam ediyordu, sonra sıçrayarak bana döndüğünde masadaki su bardağını devirdi.

"Camille? Ah, gelmişsin! Seni yeniden gördüğüme sevindim, tatlım." Samimi görünüyordu. Tatlı parfüm kokusu yine genzimi yaktı.

"Ayol, beş dakikadır burada," diye azarladı sarışınlardan biri, bronz eline bulaşmış su ve buzları yere silkelerken. İki parmağındaki elmaslar parıldıyordu.

"Tabii, hatırlıyorum. Şu cinayetlerin haberini yapmak için geldin, değil mi kötü kız?" diye devam etti Jackie. "Adora bu durumdan nefret ediyor olmalı. Kirli, küçük beyninle onun evinde kalman tam bir felaket." Öyle bir gülümsedi ki yirmi yıl önce olsaydı arsızlık olarak tarif edilirdi. Şimdiyse sadece hafif çatlak kaçıyordu.

"Jackie!" dedi sarışınlardan biri, fincan tabağı büyüklüğünde parlak gözlerini kadına dikerek.

"Tabii Adora kraliçeliğini ilan etmeden önce, aynı evde hepimiz küçük, kirli beyinlerimizle Joya'nın misafiri olurduk. Aynı ev, farklı çatlak ev sahibeleri," dedi bir parmağıyla kulağının arkasını okşarken. Yüz gerdirmeden kalan dikişleri mi okşuyordu acaba?

"Büyük annen Joya'yı hiç tanımadın, değil mi Camille?" diye mırladı Annabelle.

"Ayyy! Tam bir vakaydı, tatlım," dedi Jackie. "Korkunç ötesi bir kadındı."

"Nasıl yani?" diye sordum. Büyükannem hakkında böylesi bir detayı hiç duymamıştım. Adora katı bir kadın olduğunu söylerdi ama hakkında çok az konuşurdu.

"Aman, Jackie yine abartıyor," dedi Annabelle. "Lisedeyken kimse annesinden hoşlanmaz. Üstelik Joya, lise dönemini ta-

kiben öldü. Anne kızın, ilişkilerini olgunlaştırabilmek için fazla vakitleri olmadı."

Bir anlığına zavallı bir umut içimi hoplattı. Annemle aramdaki mesafenin nedeni, onun, annesinden anneliği öğrenememesi olabilirdi. Ama Annabelle bardağımı doldurduğu anda, bu düşüncem uçup gitti.

"Tabii, tabii, Annabelle," dedi Jackie. "Eminim Joya bugün hayatta olsaydı, müthiş anlaşırlardı. En azından Joya harika vakit geçirirdi. Camille'i hırpalamaya bayılırdı. O acayip uzun tırnaklarını hatırlıyor musunuz? Hiç oje sürmezdi. Hep tuhaf olduğunu düşünürdüm."

"Konuyu değiştirme vakti," diye gülümsedi Annabelle, her kelimesi gümüş bir yemek çanı gibi çınlamıştı.

"Bence Camille'in işi müthiş olmalı," dedi sarışınlardan biri hevesle.

"Özellikle şu an üzerinde çalıştığı iş," dedi diğeri.

"Hadi Camille, şimdiye kadar neler yaptın, anlat bakalım," dedi bir anda Jackie. Yan gözle bakıp gülümserken yuvarlak kahverengi gözünü, yavaşça kapatıp açarak göz kırptı. Mermersi cildi ve çatlamış kılcal damarlarıyla, canlanmış bir vantrilok kuklasına benziyordu.

Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu ama bunun daha eğlenceli olabileceğine kadar verdim. Wind Gap dedikoduları için sarhoş, sıkılmış ve cadılık yapmaya hazır bu ev kadınlarından daha iyi kaynak olabilir miydi? Öğle yemeği toplantısı olarak gider gösterebilirdim hem de.

"Aslına bakarsanız, sizin ne düşündüğünüz benim için daha önemli." Her zaman duyamayacakları bir açılış cümlesiydi.

Jackie ekmeğini tabağın yanındaki çiftlik sosuna bandırırken önüne damlattı. "Eh, benim ne düşündüğümü hepiniz biliyorsunuz. Ann'in babası, Bob Nash. Tam bir sapık. Mağazada ne zaman karşılaşsak gözlerini göğüslerime dikiyor."

"Aman, ne göğüslermiş onlar," dedi Annabelle, bir taraftan şaka yollu beni dürterek.

"Çok ciddiyim, bakmak var, bakmak var. Steve'e söylemeyi bile düşünüyorum."

"Bende daha lezzetli haberler var," dedi dördüncü sarışın. Dana mıydı, yoksa Diana mı? Annabelle tanıştırır tanıştırmaz unutmuştum.

"Ah, DeeAnna her zaman kirli çıkıdır, Camille," dedi Annabelle kolumu sıkarak. Sözlerinin etkisini artırmak isteyen DeeAnna bir süre bekledi, dilini dişlerinde dolaştırdı, kadehine şarap doldurdu ve hınzırca bize baktı.

"John Keene ailesinin yanından ayrılmış," dedi sonunda.

"Ne?" dedi diğer sarışın.

"Şaka yapıyorsun," dedi bir diğeri.

"Aman tanrım," diye şaşkınlığını duyurdu öteki.

"Veee..." dedi DeeAnna zafer kazanmış bir şekilde, yarışmada ödülü sunan bir manken gibi gülümsüyordu. "Julie Wheeler'in evine taşınmış. Daha doğrusu evin arkasındaki garaja."

"Ay, bu büyük haber," dedi Melissa ya da Melinda.

"Ah, şu anda iş pişiriyorlar, *biliyorsunuz*," diye kahkaha attı Annabelle. "Meredith artık Mükemmel Küçük Hanımefendi pozları takınamayacak. Camille'ciğim..." diye bana döndü. "John Keene, Natalie'nin ağabeyi ve aile buraya ta-

şındığında bütün kasaba onun için çıldırdı. Yani, göz kamaştırıcıydı. Halà da öyle. Muhteşem. Julie Wheeler, hem annenin hem de bizim arkadaşımız. Otuzlarına kadar çocuğu olmadı, çocuğu olduktan sonra da çekilmez hale geldi. Böylesi insanların çocukları asla hata yapamaz. Ama Meredith -Julie'nin kızı- anında John'u kapıverdi. Aman tanrım. Kasaba öyle bir çalkalandı ki dedikoduların sonu gelmeyecek gibiydi. Okulun en başarılı küçük bakire kızı, üniversiteli Koca Adamı kapmıştı. Ama onun yaşındaki bir oğlanın, kendisiyle yatmayacak bir kızla devam etmesi mümkün değildi. İşler öyle yürümüyor. Şimdiyse durum tam işlerine yarayacak kıvama geldi. Fotoğraflarını çekip Julie'nin yağmur sileceklerine takmamız lazım."

"Eh, bunu nasıl bir kılıfa uyduracağını biliyoruz," diye araya girdi Jackie. "John'u yanlarına alıp yas tutarken ona nefes alabileceği bir yer sağlayarak ne kadar iyi kalpli oldukları ayağına yatacaktır."

"İyi de neden taşınmış ki?" diye sordu Melissa/Melinda. Yavaş yavaş bu kadının aklın sesi olduğunu düşünmeye başlamıştım. "Yani, böylesi bir zamanda ailesiyle birlikte olması gerekmez miydi? Niye nefes alacak bir yere ihtiyacı olsun ki?"

"Çünkü katil *o*," diye atıldı DeeAnna ve bütün masa gülmeye başladı.

"Ah, Meredith Wheeler'ın kendisini bir seri katile teslim ettiğini duymak müthiş olurdu," dedi Jackie. Masadaki kahkahalar bir anda kesildi. Annabelle hapşırıkla karışık bir hıçkırıkla saatine baktı. Jackie çenesine elini dayayıp öyle bir nefes saldı ki tabağındaki ekmek kırıntıları uçuştu.

"Bütün bunlara inanamıyorum," dedi DeeAnna tırnaklarına bakarak. "Büyüdüğümüz kasaba. Zavallı küçük kızlar. Midemi bulandırıyor. Düşüncesi bile beni gerçekten hasta ediyor."

"İyi ki kızlarım büyük," dedi Annabelle. "Yoksa şu ortamı kaldıramazdım. Zavallı Adora, Amma için çok endişeleniyor olmalı."

Kızlara özgü bir hareketle, masa arkadaşlarım gibi ekmeğimi didikleyip konuyu Adora'dan uzaklaştırdım. "İnsanlar gerçekten John Keene'in olanlarla bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyor? Yoksa sadece kötücül bir dedikodu mu?" Son sözlerimi tükürürcesine söylediğimi hissedebiliyordum. Bu kadınların hoşlanmadıkları birine, Wind Gap'i nasıl dar edebileceğini unutmuştum. "Soruyorum, çünkü muhtemelen ortaokullu bir kız grubu da dün aynı şeyi söylemişti." Amma'nın onlardan biri olduğunu söylememenin daha iyi olacağını düşünüyordum.

"Dur tahmin edeyim, hani şu kendilerini olduklarından daha güzel sanan, geveze sarışınlar dörtlüsü mü?" dedi Jackie.

"Jackie, hayatım, bunu kime söylediğinin farkında mısın?" dedi Melissa/Melinda eliyle Jackie'nin omzuna bir fiske savurarak.

"Ay, kahretsin. Amma'yla Camille'in akraba olduğunu hep unutuyorum – hayatımın farklı zaman dilimlerine denk geldiklerinden olsa gerek!" diye gülümsedi Jackie. Arkasında şarap tıpasının açıldığını duyunca, garsona bakmadan kadehini kaldırdı. "Camille, bunu duymaya alış. Küçük kızkardeşin tam bir başşş belası."

"Lise partilerini hiç kaçırmıyorlarmış," dedi DeeAnna. "Ve oğlanları alıp bizim evlenene kadar yapamadığımız şeyleri yapıyorlarmış. Üstelik, birkaç parça sevimli mücevherat karşılığında." Elmaslı bileziğini bileğinde çevirdi.

Hepsi kahkahalara boğuldu; hatta Jackie kendini kaybetmiş bir çocuk gibi iki yumruğuyla masayı yumrukladı.

"Ama insanlar..."

"İnsanların bu işi gerçekten John'un yaptığını düşünüp düşünmediklerini bilemiyorum," dedi Annabelle. "Ama tuhaf bir aile oldukları kesin."

"Ah, oysa yakından tanıştığınızı sanıyordum," dedim. "Cenaze sonrası sizi evlerinde görmüştüm." *Sizi gidi a.cık ağızlılar,* diye ekledim içimden.

"Wind Gap'in önde gelenleri o gün cenazeden sonra oradaydı," dedi DeeAnna. "Kambersiz düğün olmaz." Bir kahkaha fırtınası daha başlatmak istediyse de Jackie ve Annabelle ciddiyetle başlarını salladılar. Melissa/Melinda ise, sanki başka bir masaya geçmek istiyormuş gibi etrafına bakındı.

"Annen nerede?" diye atıldı Annabelle birden. "Buraya takılmalı. Ona iyi gelir. Olaylar başladığından beri tuhaf davranıyor."

"Olaylar başlamadan önce de tuhaf davranıyordu," dedi Jackie geviş getirircesine. Kusmaya hazırlanıp hazırlanmadığını merak ettim.

"Ay aman, Jackie."

"Çok ciddiyim. Camille, şu kadarını söylememe izin ver. Şu anda Chicago'da olsan annen çok daha iyi hissederdi. Acilen geri dönmen gerekiyor." Yüzündeki manyak ifade kaybol-

muştu – tamamen ciddi görünüyordu. Dahası, endişeliydi. Ondan ne kadar hoşlandığımı düşünürken yakaladım kendimi yine.

"Gerçekten, Camille..."

"Jackie, kapa çeneni," dedi Annabelle ve Jackie'nin suratına bir köfte fırlattı. Köfte kadının burnuna çarpıp masaya düştü. Dee bana tenis topunu attığında olduğu gibi salakça bir sessizlik oldu – olaydan ziyade, olayın yarattığı etki şok ediciydi. Jackie, gecikmeli bir hareketle, masaya çoktan düşen köfteyi eliyle savuşturup konuşmasına devam etti.

"Ne istersem söylerim ve işte söylüyorum, Adora gerçekten sana zarar..."

Annabelle ayağa kalkıp Jackie'nin yanına geçti ve onu kolundan tutarak ayağa kaldırdı.

"Jackie, gidip kussan iyi olur," dedi. Ses tonu, tatlılıkla tehdidin karışımıydı. "Çok fazla içtin, kusmazsan gerçekten hastalanacaksın. Hadi seni lavaboya götüreyim de kendini daha iyi hissetmene yardımcı olayım."

Jackie önce kadının elinden kurtulmaya çalıştı ama Annabelle'in eli onu daha sıkı kavrayınca ikisi birden masadan uzaklaşmaya başladı. Masa sessizliğe gömülmüştü. Ağzım açık kalmıştı.

"Bu gördüğün bir şey değil," dedi DeeAnna. "Gençler gibi biz de kendi aramızda arada bir kavga ederiz. Ay Camille, burada da Gap mağazası açılacakmış, duydun mu?"

Jackie'nin söyledikleri beynime kazınmıştı: *Sen Chicago'da olsan, annen çok daha iyi hissederdi.* Wind Gap'ten ayrıl-

mak için başka bir işarete ihtiyacım var mıydı? Adora'yla tam olarak ne için küstüklerini merak ettim. Kartpostal meselesinden çok daha fazlası olmalıydı. Ayık olduğu bir zamanı kollayarak Jackie'yi ziyaret etmem gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Tabii ayık zamanını bulabilirsem. Öte yandan, alkolik birine burun kıvıracak en son kişi de bendim herhalde.

Şarabın etkisiyle dalgalanırken bakkaldan Nash'leri aradığımda titrek bir kız sesi alo dedikten sonra sustu. Annesi ya da babasıyla konuşma isteğime karşılık, nefes alıp verişini duyabiliyordum. Sonra yavaş bir klik sesiyle hat kesildi. Şansımı yüz yüze denemeye karar verdim.

Evin önündeki disko çağından kalma kutu gibi bir minivan ve paslanmaya yüz tutmuş sarı TransAm, Nash'lerin evde olduğunu düşünmem için yeterliydi. En büyük kızları kapıyı açtı, ben annesiyle babasını sorarken sinekliğin arkasında durup karnıma baktı. Nash'lerin hepsi minyon tipteydi. Kapıda duran Ashleigh'in on iki yaşında olduğunu biliyordum, o da ilk ziyaretimdeki tombik oğlan gibi yaşından küçük gösteriyordu. Ve dahası öyle davranıyordu. Kız saçını emiyordu ve ufaklık Bobby yanına gelip de beni gördüğü anda ağlamaya başlayınca gözünü bile kırpmadı. Sonra oğlan ulumaya başladı. Uzun bir dakikanın ardından, Betsy Nash kapıya geldi. Çocukları kadar şapşal görünüyordu ve kendimi tanıttığımda kafası daha da karışmış gibi göründü.

"Wind Gap'te yerel gazete yok ki," dedi.

"Doğru, ben *Chicago Daily Post*'tanım," dedim. "Chicago'dan. Illinois."

"Şeyyy, bu tür aboneliklerle kocam ilgilenir," derken parmaklarıyla oğlunun saçlarını karıştırıyordu.

"Abonelik için gelmedim... Bay Nash evde mi? Belki onunla kısacık konuşabilirim?"

Kapıdaki bütün Nash'ler grup halinde uzaklaştı. Birkaç dakika sonra Bob Nash beni içeri almış, kanepenin üzerindeki çamaşırları kaldırarak oturmam için bana yer açıyordu.

"Lanet olsun, bu ev tam bir ahır," diye yüksek sesle söylendi karısına doğru. "Evin hali için kusura bakmayın, Bayan Preaker. Ann'den beri işler iyice çığırından çıktı."

"Ah, benim için hiç önemli değil," dedim altımdan küçük bir oğlan donunu kenara çekerken. "Benim evim de her zaman böyledir." Bu, gerçeğin tam zıttıydı. Annemden devraldığım en büyük takıntılarımdan biri düzendi. Çoraplarımı bile ütülerdim. Hastaneden çıktıktan sonra, bir dönem eşyaları kaynattığım bile olmuştu. Cımbızlar, kirpik kıvırıcılar, tokalar ve diş fırçaları. Bu konuda kendimi hoş görüyordum. Gerçi sonunda cımbızlarımı çöpe atmak zorunda kalmıştım. Gece saatlerinde parıldayan sıcak uçlarını aklımdan çıkaramıyordum. İçten içe yaramaz bir kızdım.

Betsy Nash'in ortalıktan kaybolmasını diliyordum. Kelimenin tam anlamıyla. Öyle silik görünüyordu ki oturduğu yerde terli bir iz bırakarak buharlaştığını gözümde canlandırabiliyordum. Ama daha biz konuşmaya başlamadan, gözleri benle kocası arasında dolaşıyor, kendince ortalıkta oyalanıyordu. Sanki sohbete katılmak istiyordu. Hatta çocuklar bile, kayıtsızlık ve aptallık arafında sıkışıp kalmış, sarışın hayaletler gibi ilgili görünüyordu. Kızlardan güzel olanı fena

değildi. Ama odanın ortasında şaşkın şaşkın dolaşan ve domuza benzeyen ortanca kızın kaderi, nemfomanlık ve pasta oburluğu olacakmış gibi görünüyordu. Oğlansa, benzin istasyonu otoparkında kendilerini içkiye gömen çocukları hatırlatıyordu. Kasabaya girerken gördüğüm öfkeli ve sıkılmış çocuklar gibi.

"Bay Nash, sizinle Ann hakkında biraz daha konuşmam gerekiyor. Ayrıntılara ihtiyacım var," diye başladım. "Daha önceki görüşmemizde çok naziktiniz, biraz daha konuşabileceğimizi umuyorum."

"Dikkatleri biraz olsun davaya çekecekse, bizim için sorun olmaz," dedi. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Ne tür oyunlardan hoşlanırdı, ne tür yemekler severdi? Onu nasıl tarif ederdiniz? Lider özellikler mi gösteriyordu, yoksa takipçi miydi? Çok arkadaşı var mıydı, yoksa yakın olduklarının sayısı az mıydı? Okulu seviyor muydu? Cumartesi günleri ne yapardı?" Nash'ler bir an sessizce bana baktı. "Bunlarla başlayabiliriz," diye gülümsedim.

"Bu soruların çoğunu karım cevaplayabilir," dedi Bob Nash. "Ailemizle... o ilgilenir." Kucağındaki elbiseyi tekrar tekrar katlayıp açan Betsy Nash'e döndü.

"Pizza ve balık kroketten hoşlanırdı," dedi kadın. "Bir sürü kızla arkadaşlık ederdi ama çok az yakın arkadaşı vardı. Kendi başına oynadığı çok olurdu yani."

"Anne, bak, Barbie'nin kıyafete ihtiyacı var," dedi Ashleigh, annesinin suratına çıplak plastik bebeği tutarak. Üçümüz de onu duymazdan geldiğimizde, kız oyuncağı yere fırlatıp odanın ortasında uyduruk balerin adımlarıyla dönmeye başladı.

Fırsatını bulan Tiffanie ise Barbie'nin üzerine atlayıp bebeğin bronz kollarını ve bacaklarını yerinden çıkarmaya koyuldu.

"Sıkı bir kızdı, aralarındaki en sıkılarıydı," dedi Bob Nash. "Oğlan olsa futbol bile oynayabilirdi. Etrafta aptalca koşup durduğu için sürekli yaraları ve çürükleri olurdu."

"Ann benim ağzımdı," dedi Betsy sakince. Sonra sustu.

"Anlayamadım, Bayan Nash?"

"Çok konuşkandı, aklına geleni söylerdi. Yani iyi anlamda. Yani genellikle." Bir süre yine sessiz kaldı. Gözlerinden geçmişte dolaştığını görebiliyordum, o yüzden sesimi çıkarmadım. "Bilirsiniz işte, onun bir gün avukat ya da üniversite sözcüsü ya da ne bileyim öyle bir şey olacağını falan düşünürdüm, çünkü o... onun dilinin kemiği yoktu. Benim gibi. Söylediğim her şeyin aptalca olduğunu düşünürüm. Ann ise söylediği her şeyin, herkes tarafından duyulması gerektiğine inanırdı."

"Okuldan bahsetmiştiniz, Bayan Preaker," diye araya girdi Bob Nash. "Çenebazlığı en çok orada başına dert açardı. Bazen fazla kabadayılık tasladığından öğretmenlerinden, sınıfa iyi örnek olmadığına dair telefon almışlığımız var. Biraz vahşi bir kızdı."

"Bazen fazla zeki olduğu için böyle davrandığını düşünürdüm," diye ekledi Betsy Nash.

"Zehir gibiydi, evet," diye başıyla onayladı Bob Nash. "Bazen benden bile zeki olduğu hissine kapılırdım. Bazen *o da* babasından daha zeki olduğunu düşünürdü."

"Anne, bak!" Kendini kaybetmişçesine Barbie bebeğin ayaklarını dişleriyle çiğneyen domuzcuk Tiffanie, odanın or-

tasına koşarak takla atmaya başladı. Ani bir öfkeyle kabaran Ashleigh, ortanca kıza bakan annesine ciyaklayıp onu hızlıca itti. Sonra gösterişli bir hareketle saçlarını attırdı. Tiffanie'nin ağlamak üzere kızaran yüzünü gören Bobby Jr. yine ağlamaya başladı.

"Hepsi Tiffanie'nin *suçu,*" diye çığlık atan Ashleigh de hıçkırmaya başladı.

Odadaki hassas dengeler beni sarsmıştı. Çok çocuklu evlerdeki rekabetçi yarışa eşlik eden kıskançlığı anlayabiliyordum ve Nash çocukları sadece kendi aralarında değil, bir de ölü bir kızkardeşle rekabet etmek zorundaydılar. Bu çocukları çok iyi anlayabiliyordum.

"Betsy," diye mırıldandı Bob Nash, sessizce kaşlarını kaldırarak. Bobby Jr. hızlıca kucaklanıp kalçalardan birine oturtuldu, Tiffanie bir elle yerden kaldırıldı ve boştaki kol artık kendini kaybetmek üzere olan Ashleigh'ye sarıldı, ardından dördü birden odadan çıktı.

Bob Nash bir süre daha arkalarından baktı.

"Kızlar yaklaşık bir yıldır bu halde," dedi. "Küçük bebekler gibi davranıyorlar. Büyüme sancıları olduğunu sanıyordum. Ann gittiğinden beri bu ev..." Koltuğunda kıpırdandı. "Yani o gerçek bir insandı, anlıyor musunuz? Şöyle düşünüyorsunuz; daha dokuz yaşında, ne olabilir ki? Daha çok küçük! Ama Ann kişilik sahibiydi. Kafasından geçenleri tahmin edebiliyordum. Televizyon seyrederken neyi eğlenceli bulup nelerin aptalca olduğunu düşündüğünü gözlerinden okuyabiliyordum. Diğer çocuklarımla bunu yapamıyorum. Lanet olsun, bunu karımla bile yapamıyorum. Ann yanınızdayken *varlığını* hissedebilir-

diniz. Ben sadece..." Bob Nash'in boğazı düğümlendi. Ayağa kalkıp bana sırtını döndü, sonra geri döndü, kanepenin etrafından dolanıp önümde durdu. "Kahretsin, onun geri gelmesini istiyorum. Yani, şimdi ne olacak? Bu kadar mıydı?" Elini karısıyla çocuklarının çıkıp gittiği kapıya doğru savurdu. "Alıp alacağım buysa, ne anlamı var? Ve birilerinin o lanet olasıca herifi yakalaması gerekiyor ki bir cevap alabileyim. Neden Ann? Bunu bilmem gerekiyor. Ann, iyi şeyler yapacağına inandığım tek çocuğumdu."

Sessizce otururken boynumda atan nabzımı hissedebiliyordum.

"Bay Nash, bazıları, sizin de bahsettiğiniz üzere Ann'in güçlü kişiliğinden dolayı bazı insanlar tarafından yanlış anlaşılmış olabileceğini, birilerinin rahatsızlık duymuş olabileceğini söylüyor. Sizce böyle bir şey olabilir mi?"

Bana karşı daha temkinli olmaya karar verdiğini hissedebiliyordum, dahası düşünceli bir şekilde kanepeye yaslanıp kollarını kavuşturmasından ve önemli bir şey yokmuş gibi davranmaya çalışmasından, bunu görebiliyordum.

"Kimi rahatsız etsin ki?"

"Şeyyy, Bildiğim kadarıyla Ann ve komşunun kuşuyla ilgili bir sorun yaşanmış? Yani komşunun kuşuna zarar verdiğine dair bir şeyler duydum?"

Bob Nash gözlerini ovup ayaklarına baktı.

"Tanrım, bu kasabada dedikodular bitmek tükenmek bilmiyor. Ann'in öyle bir şey yaptığını kimse kanıtlayamadı. Komşuyla zaten anlaşamıyorlardı. Yolun karşısındaki Joe Duke'tan bahsediyorum. Yaşları daha büyük olan kızları

Ann'le çok uğraşır, onunla sürekli dalga geçerdi. Sonra bir gün oynamak için onu aralarına almışlar. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama o gün Ann geri geldiğinde, ardından kızımın tanrının cezası kuşlarını öldürdüğüne dair çığlıklar atıyorlardı." Gülüp omuzlarını silkti. "Öldürmüş olsa bile takmazdım, gürültücü, yaşlı bir kuştu."

"Tahrik edildiğinde Ann'in böyle bir şey yapabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Eh, Ann'i tahrik edene acırdım doğrusu," dedi. "Tahrikleri iyi karşılamazdı. Küçük bir hanımefendi olduğu söylenemezdi."

"Sizce katilini tanıyor muydu?"

Nash kanepeden pembe bir tişört alıp mendil gibi dörde katladı. "Tanımadığını düşünüyordum. Şimdilerde fikrim değişti. Tanıdığı biriyle gittiğini düşünüyorum."

"Sizce bir kadınla mı giderdi, yoksa bir erkekle mi?" diye sordum.

"Demek James Capisi'nin hikayesini duydunuz?"

Başımla onayladım.

"Eh, küçük bir kız, annesine benzettiği birine daha kolay güvenir, öyle değil mi?"

Annenin nasıl biri olduğuna göre değişir, diye düşündüm.

"Ama yine de bir erkek olduğunu düşünüyorum. Bütün bunları... bebek çağındaki bir çocuğa yapabilecek bir kadını hayal bile edemiyorum. Duyduğuma göre John Keene o sırada nerede olduğunu kanıtlayamıyormuş. Belki küçük bir kız öldürmeyi kafasına koymuştu, Natalie her gün, anbean karşısındaydı, sonunda içinden yükselen dürtülere dayana-

mayıp dışarı çıktı ve Natalie'ye benzeyen başka bir kızı öldürdü. Sonra kendisine hakim olamayıp Natalie'yi de öldürmüş olabilir."

"İnsanlar böyle mi söylüyor?" diye sordum.

"En azından bir kısmı, sanırım."

Betsy Nash bir anda eşikte belirdi. Dizlerine bakıp konuştu, "Bob, Adora geldi." İster istemez kalbim sıkıştı.

Annem deniz kokularıyla içeri meltem gibi girdi. Nash'lerin evinde Bayan Nash'ten daha rahat davranıyordu. Başka kadınlara kendilerini önemsiz hissettirmek, Adora'nın doğal yeteneğiydi. Betsy Nash, 1930'lu yıllardaki filmlerden fırlamış bir hizmetçi gibi geri geri odadan çıktı. Annem bana bakmadan doğruca Bob Nash'e yöneldi.

"Bob, Betsy bir gazeteciyle görüştüğünü söyleyince hemen kızım olduğunu anladım. Kuzura bakma. Verdiği rahatsızlık için nasıl özür dilesem bilemiyorum."

Bob Nash bir Adora'ya, bir bana baktı. "Bu senin kızın mı? Hiç bilmiyordum."

"Tabii ki bilemezsin. Camille pek aileye benzemez."

"Niye bir şey söylemedin?" diye sordu Nash.

"Wind Gap'li olduğumu söylemiştim. Annemin kim olduğuyla ilgileneceğiniz hiç aklıma gelmedi."

"Ah, kızmış değilim, beni yanlış anlamayın. Yalnızca anneniz bize karşı çok yakın davranır," dedi, sanki kocaman bir yüreği olan sevgili patronundan bahsediyormuş gibi. "Ann'e İngilizce ve gramer derslerinde yardımcı olurdu. Annenle Ann, birbirlerine çok yakındı. Ann yetişkin bir arkadaşı olduğu için çok gurur duyardı."

Annem, elleri kucağında oturduğunda eteği kanepeden aşağı yayıldı ve bana göz kırptı. Konuşmamam için uyarıyormuş gibime geldi ama neyi konuşmamam gerektiğini bilmiyordum.

"Bunu bilmiyordum," dedim sonunda. Gerçekti. Annemin o kızları tanıyormuş gibi yapıp matem rolü yaptığını sanıyordum. Şimdiyse zekasına şaşırıyordum. Ama neden Ann'e derslerinde yardımcı olmuştu ki? Okula gittiğim dönemde -genellikle Wind Gap'li diğer ev kadınlarıyla birarada olabilmek için- okul aile birliğinde görünürdü ama asil lütfunu kasabanın batı yakasından hırpani bir kızla öğleden sonralarını geçirebilecek kadar genişletmiş olabileceğini aklım almıyordu. Sanırım Adora'yı sıklıkla olduğu gibi hafife alıyordum.

"Camille, sanırım gitsen iyi olur," dedi Adora. "Misafirliğe geldim ve bugünlerde sen etrafımdayken kendimi pek rahat hissetmiyorum."

"Bay Nash'le konuşmamız henüz bitmedi."

"Elbette bitti." Adora onaylaması için Nash'e baktığında, adam sanki güneşe bakıyormuşçasına tuhaf bir şekilde gülümsedi.

"Belki daha sonra görüşsek daha iyi olur, Bayan... Camille." Kalçamın altındaki bir kelime birden kendini hissettirdi: *ceza.* Kelimenin alev aldığını hissedebiliyordum.

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkürler, Bay Nash," dedim ve anneme bakmadan odadan çıktım. Arabama ulaşamadan ağlamaya başlamıştım.

Yedinci Bölüm

Bir keresinde Chicago'nun soğuk bir köşesinde durmuş, trafik ışığının yeşile dönmesini beklerken kör bir adam tıngırdayarak yanıma yaklaşmıştı. *Burası hangi sokakların kesişme noktası*, diye sormuştu, benden cevap alamayınca da dönüp sormuştu, *orada kimse var mı?*

Buradayım, dediğimde kelimenin şok edici ferağlığını hissetmiştim. Paniklediğimde sesli bir şekilde bu kelimeyi söylerim. *Buradayım.* Çoğunlukla böyle hissetmezdim. Sıcak bir yelin beni yolumdan çıkaracağına, ardımda tek bir tırnak bile bırakmadan sonsuza kadar ortadan kaybolacağıma inanırdım. Bazı günler bu düşünceyle sakinleşirdim; diğer günlerse tüylerim diken diken gezerdim.

Sanırım ağırlıksız olma hissi, geçmişimle ilgili çok az şey bilmemle alakalı ya da en azından klinikteki psikoloğum böyle bir sonuca varmıştı. Babamla ilgili bir şeyler öğrenmekten

çok uzun zaman önce vazgeçmiştim. Onu hayal ettiğimde gözümün önünde jenerik bir "baba" figürü belirir. Zaten özellikle onu düşünmeye, marketten alışveriş yaparken, sabah kahvesini içerken ya da evde bekleyen çocuklarına gelirken hayal etmeye de katlanamıyordum. Günün birinde bana benzeyen bir kızla karşılaşacak mıydım? Çocukken annemle aramda sağlam bir benzerlik bulmak, ondan geldiğime dair bir bağlantı yakalamak için çırpınıp dururdum. Bana bakmadığı sırada onu inceler, odasından çerçeveli fotoğraflarını aşırır ve gözlerimizin benzediğine dair kendimi ikna etmeye çalışırdım. Belki de benzerlik yüzde değildi. Belki vücudumdaki bir kıvrım ya da köprücük kemiklerimin arasındaki boşluktu.

Annem Alan'la nasıl tanıştığını bile asla anlatmamıştı. Tanışma hikayeleri, tamamen başkalarından duyduklarımdan ibaretti. Merak etmek bir yana, soru sormam bile hoş karşılanmazdı. Bir keresinde üniversitedeki oda arkadaşımın telefonda annesiyle konuşmasını duyduğumda şoka girmiştim. Anlattığı ipe sapa gelmez ayrıntılar, o zamanlar kontrolsüz bir ahlaki çöküş gibi gelmişti kulağıma. Kayıt olduğu dersi nasıl unuttuğu -haftanın üç günü Coğrafya 101 dersine girmesi gerektiğini tamamen unutmuştu- gibi salakça şeyler anlatırdı ve bunları elinde altın renkli tebeşirle anaokulundaki tahtaya yazarcasına büyük bir kibirle dile getirirdi.

Sonunda annesiyle tanışmıştım. Hakkımda bir sürü şey bildiği halde, odamıza girdiği andan itibaren beni bir sürü soruya boğmuştu. İşine yarayabileceğini söyleyerek Alison'a bir torba dolusu çengelli iğne vermişti ve öğle yemeğine çıktıklarında gözyaşlarına boğulmama kendim de şaşırmıştım. Böy-

le bir jest -öyle sıradan ve nazikti ki- beni sarsmıştı. Anneler böyle miydi yani, bir gün çengelli iğneye ihtiyacın olabileceğini mi düşünürdü? Benimki ayda bir arar, her zaman aynı günlük soruları sorardı (notlar, dersler, harcamalar).

Çocukken, bir gün bile Adora'ya sevdiğim rengi ya da büyüdüğümde kendi kızıma hangi ismi vermek isteyebileceğimi söyleme şansım olmamıştı. Hangi yemekten hoşlandığım hakkında bir fikri olduğunu sanmıyordum ve kabuslarımdan ağlayarak uyanıp odasına koştuğum vaki değildi. Küçük bir kız olduğum zamanları düşündüğümde hep hüzün hissederdim, çünkü annemin beni rahatlatabileceği aklıma bile gelmezdi. Beni sevdiğini asla söylememişti ve başkasına söylemiş olabileceği konusunda da şüphelerim vardı. Benimle ilgilenirdi. Beni yönetirdi. Ah, evet, bir de bana E vitaminli losyonlar alırdı.

Bir ara Adora'nın uzak duruşunun, Marian'in ölümünden sonra geliştirdiği bir savunma yöntemi olduğuna kendimi ikna etmiştim. Aslında, kendisinin asla kabul etmeyeceği bir şekilde, çocuklarla ilgili çok daha derin sorunları vardı sanırım. Dahası, çocuklardan nefret ettiğini düşünürdüm. Bugün bile bir kıskançlık ve çekememezlik hali olduğunu düşünüyordum. Hayatının belli bir noktasında, bir kızı olması düşüncesinden hoşlanmış olabilirdi. Küçük bir kızken, bahse girerim anne olacağına, çocuğunun üzerine titreyeceğine, loğusa bir kedi gibi yavrularını yalayacağına dair düşler kurardı. Çocuklar konusunda doymak bilmez bir açgözlülüğü vardı. Gördüğü her çocuğun üzerine atlardı. Etrafta insanlar varken ben bile sevilen bir çocuktum. Marian'le ilgili matemi bit-

tikten sonra beni kasabada gezdirir, kaldırımlarda başkalarıyla konuşurken bana gülümser, dalga geçer, gıdıklardı. Eve geldiğimizdeyse, yarım kalmış bir cümle gibi odasına yollanır, bense kapısına yüzümü dayayıp oturur, bütün günü kafamda tekrar tekrar yaşar, onun canını sıkacak ne yapmış olabileceğime dair ipuçlarını yakalamaya çalışırdım.

Bir hatıra, damarlarımdaki pis bir pıhtı gibi beni hala tıkıyordu. Marian öleli iki yıl olmuştu ve annem bir sürü arkadaşıyla çay vaktinde biraraya gelmişti. Birinin yanında bebeği vardı. Saatler boyunca, bebek tatlı sözler eşliğinde kırmızı rujlu öpücüklerle boyanmış, mendillerle temizlenmiş, sonra tekrar kırmızıya boyanmıştı. Odamda kitap okumam gerekiyordu ama merdivenlerin tepesinden sahneyi seyrediyordum.

Sonunda kendisine verildiğinde, annem çıldırmış gibi bebeğe sarılmıştı. *Ah, yeniden bir bebek tutmak ne kadar harika!* Adora bebeği dizlerinde hoplatmış, odadan odaya gezdirmiş, kulağına fısıldamıştı. Bense elimi yüzüme koymuş, annemle yanak yanağa gelmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalışan, kindar bir küçük tanrı gibi merdivenlerin tepesinden seyrediyordum.

Ama misafir hanımlar ortalığı toplamak için mutfağa toplandığında bir şeyler değişivermişti. Oturma odasında yalnız kaldığında, annemin bebeğe büyük bir şehvetle baktığını hatırlıyordum. Dudaklarını sert bir şekilde bebeğin elma yanağına sürtmüştü. Sonra ağzını hafifçe açıp dişlerinin arasına bir parça yanağı sıkıştırmış, ağır çekimde ısırmıştı.

Bebek ağlamaya başlayınca bebeği sıkıca sarmış, yanağındaki kızarıklık solarken diğer kadınlara miniğin çok yaygara-

cı olduğunu söylemişti. Marian'in odasına koşup yorganın altına saklanmıştım.

Annem ve Nash'lerden sonra bir şeyler içmek için Fooths'a döndüm. İçerken bir yandan kendime sürekli, asla sarhoş olacak noktaya gelmediğimi söylüyordum. Sadece bir aperitife ihtiyacım vardı. İçkiyi her zaman bir kayganlaştırıcı gibi görürdüm – kafamın içindeki keskin düşüncelerden koruyacak bir koruma kalkanı gibi. Barmen benden iki yaş küçük, yuvarlak suratlı biriydi ve adının Barry olduğundan emindim ama adıyla hitap edecek kadar emin değildim. "Tekrar hoşgeldiniz," gibi bir şeyler mırıldanırken bardağın üçte ikisini viskiyle doldurup üzerine kola ekledi. "Benden," dedi peçeteliğe doğru. "Güzel hanımlardan para almıyoruz." Ensesi kızarırken bir anda sanki acele bir işi varmış gibi tezgahın öteki ucuna gitti.

Eve Neeho Drive üzerinden döndüm. Kasabanın içinden uzayıp giden ve Adora'ya yaklaştıkça şatafatı artan bu caddede bir sürü arkadaşım yaşardı. Biz on yaşındayken, Katie Lacey'nin ailesinin, eski Viktoryen evlerini yıkıp üzerine inşa ettirdikleri uyduruk konağın önünden geçtim.

Biraz önümde küçük bir kız, çiçek etiketleriyle süslenmiş golf arabasında ilerliyordu. Saç örgüsünü, kakao kutularının üzerindeki İsveçli kızlar gibi başına sarmıştı. Anna. Adora Nash'lere ziyarete çıkınca, o da evden kaçmak için fırsatı değerlendirmişti – Natalie öldüğünden beri, Wind Gap'te yalnız dolaşan bir kızlara pek rastlanmıyordu.

Eve doğru sürmektense dönüp doğuya yöneldi, bu da tek odalı evler ve domuz çiftliğine doğru gittiği anlamına geliyordu. Köşeyi dönüp gözden kaybetme riskini alarak uzaktan yavaşça takip etmeye başladım.

Yolda Amma için güzel bir yokuş vardı, golf arabası yokuştan aşağı hızla kayarken saç örgüleri açılıp arkasında uçuştu. On dakika sonra, kasabanın dışındaki kırlara ulaşmıştık. Uzun, sarı çimler ve sıkıntılı inekler. Yaşlı adamlar gibi kaykılmış ahırlar. Kontağı boşa alıp Amma'nın arayı açmasına izin verdim, sonra sadece görebileceğim mesafede takip etmeye devam ettim. Çiftlik evleri ve yol kenarında bir film yıldızı gibi ağzındaki sigarayla poz kesen bir oğlanın kestane tezgahının yanından geçerek onu takip ettim. Biraz sonra hava dışkı ve bayatlamış salya kokmaya başladığında artık nereye gittiğimizi çok iyi biliyordum. Bir on dakika sonra, metal domuz ambarları manzaraya girdi, hepsi uzun ve parlak tel zımbalar gibi sıralanmıştı. Ciyaklamalar kulaklarımı terletiyordu. Sesler tıpkı paslanmış bir kuyu pompasını andırıyordu. Burnum gayriihtiyari yanarken gözlerim sulanmaya başlamıştı. Bir hayvan mezbahasının yakınına giderseniz ne demek istediğimi anlarsınız. Koku, sıvı ya da gaz halinde değil, katı haldedir. İçinde bir delik açıp nefes alma ihtiyacı hissedersiniz ama yapamazsınız.

Amma tesisin girişinden içeri daldı. Güvenlik kabinindeki adam kıza sadece el salladı. Sihirli sözcük Adora'yı söyleyene kadar, bana daha çok zorluk çıkardı.

"Evet. Adora'nın büyük kızı. Hatırlıyorum," dedi yaşlı adam. Yaka kartında *Jose* yazıyordu. Parmaklarının tam olup

olmadığını görmeye çalıştım. Meksikalılar, hak edene kadar böylesi rahat kabinlere kavuşamazdı. Tesislerde işler böyle yürürdü. Meksikalılar en boktan, en tehlikeli işleri hallederdi, öte yandan beyazlar sürekli ağlayarak iş yapardı.

Amma golf arabasını bir pikabın yanına park ettikten sonra koşarak uzaklaştı. Sonra bir kestirmeden ilerleyerek mezbahanın, domuz ambarlarının, ıslak pembe burunların uzanıp ciyakladığı hava şeritlerinin ve hayvanların beslendiği büyük, metal ahırın yanından geçti. Çoğu dişi domuz, bedenleri iflas edip kıyıma gönderilene kadar tekrar tekrar döllenir, arka arkaya kuluçkaya yatırılırdı. Ancak hala işe yaradıkları sürece, yavrulama kasalarına bacakları ayrık ve memeleri ortada bir şekilde bağlanarak yavruları emzirmeye devam ederlerdi. Domuzlar son derece zeki ve sosyal yaratıklardır ve meclis halinde yavrularına bakmak zorunda kalmaları, dişi domuzların ölmek istemesine neden oluyordu. Gerçi yavrulayamaz duruma geldiklerinde de ölüyorlardı.

Uygulamanın düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Görüntü ise gerçekte insanı etkiliyor, kendinizi daha az insan hissetmenize neden oluyordu. Tecavüzü seyredip ses çıkarmamaya benziyordu. Amma'yı ahırın uzak köşesinde gördüm, metal yavrulama kasalarından birinin kenarında duruyordu. Birkaç adam bir düzine çığırtkan domuzcuğu dışarı çekiyor, içeri başka bir düzineyi atıyordu. Ahırın diğer köşesinden Amma'nın beni görmesine izin vermeden arkasına geçtim. Seyrettiği domuz neredeyse koma halinde yan yatıyordu; kırını metal şeritlerin arasından görünüyor, kırmızı meme uçları kanlı parmaklar gibi dışarı taşıyordu. Adamlardan biri en kanlı görü-

nen memelerden birini yağla ovdu, sonra çekiştirip kıkırdadı. Amma'yla ilgilenmiyorlardı, sanki orada olmasını normal sayıyorlardı. Kasalardan birine başka bir dişi domuzu teptiklerinde, kız adamlardan birine göz kırpıp yeni yavrulara bakmak için harekete geçti.

Domuz yavruları, dişi domuza reçel kavanozuna saldıran karıncalar gibi saldırıyordu. Yavrular birbirleriyle savaşırken meme uçları ağızlarında bir görünüyor bir kayboluyor, lastik gibi gergin bir şekilde sallanıyordu. Dişi domuzun gözleri devrilmişti. Amma bağdaş kurup otururken büyülenmiş gibi seyrediyordu. Beş dakika boyunca aynı pozisyonda oturmuş, olduğu yerde kıvranırken sonunda yüzüne şehvetli bir ifade yerleşmişti. Gitmem gerekiyordu. Önce yavaş, sonra yarışırcasına arabama gittim. Kapıyı kapattım, radyoyu sonuna kadar açtım ve sıcak viski boğazımı yakarken, arabamı koku ve sesten -ve o çocuktan- uzaklara sürdüm.

Sekizinci Bölüm

Amma. Şimdiye kadar onu hiç merak etmemiş, ilgilenmemiştim. Şimdiyse durum farklıydı. Çiftlikte gördüğüm şey, boğazımın düğümlenmesine neden oluyordu. Annem okuldaki en popüler kız olduğunu söylüyordu ve buna inanıyordu. Jackie onun kasabanın en kötü kızı olduğunu söylüyordu ve ben de buna inanıyordum. Adora'nın umutsuzluk girdabında, kafayı bir nebze sıyırmış olabilirdi. Peki, Amma için Marian ne anlam ifade ediyordu acaba? Bir hayaletin gölgesinde yaşamak çok kafa karıştırıcı olmalıydı. Ne var ki Amma zeki bir kızdı, yapacağını evden uzakta yapıyordu. Adora'nın yanındayken gayet itaatkar, tatlı ve ilgiye muhtaçtı – tam da annemin sevgisini kazanabilmek için olması gerektiği gibi.

Ama şu şiddet merakı, sinir krizi, arkadaşına vurması ve en son tanık olduğum çirkin görüntü. İğrenç şeyler yapmak

ve seyretmek için duyduğu arzu. Bir anda Ann ve Natalie'yle ilgili hikayeleri hatırladım. Amma, Marian gibi değildi ama belki bir parça ölen kızlara benziyordu.

Akşamüstü olmuştu, yemek saatinin hemen öncesiydi, o yüzden Keene'leri ikinci kez ziyaret etmeye karar verdim. Yazım için bir demece ihtiyacım vardı ve elde edemezsem Curry beni geri çekerdi. Wind Gap'ten ayrılmak kişisel olarak canımı sıkmazdı ama kendimi idare edebileceğimi, özellikle bocalamalarımın boşuna olmadığını kanıtlamam gerekiyordu. Kendini kesen bir kız, zor işler için görev listesinin başında yer almazdı.

Natalie'nin cesedinin bulunduğu yerin önünden geçtim. Amma'nın araklamaya niyetlendiği şeyler, hüzünlü bir grup halinde duruyordu. Uzun zaman önce söndürülmüş üç bodur mum, süpermarket paket kağıdına sarılı ucuz çiçekler. Gevşekçe salınan, sönmeye yüz tutmuş kalp şeklinde bir balon.

Keene'lerin evine vardığımda Natalie'nin ağabeyi üstü açık kırmızı bir arabanın yolcu koltuğuna oturmuş, kendisi kadar güzel olan sarışın bir kızla konuşuyordu. Arkalarına park ettiğimde gizlice göz attıklarını gördüm, sonra beni farketmemiş gibi davrandılar. Kız yalandan bir kahkaha atıp kırmızı ojeli tırnaklarıyla oğlanın koyu renk saçlarını karıştırdı. Görmediklerinden emin olduğum beceriksiz bir baş selamıyla hızlıca yanlarından geçip kapıya yöneldim.

Kapıyı Natalie'nin annesi açtı. Arkasından görünen evin içi, karanlık ve sessizdi. Yüzüme bakarken beni tanıyamadığı belliydi. "Bayan Keene, sizi bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama sizinle konuşmam gerekiyordu."

"Natalie'yle mi ilgili?"

"Evet, içeri girebilir miyim?" Kendimi tanıtmadan eve girmem iğrenç bir taktikti. *Gazeteciler vampir gibidir*, derdi Curry hep. Davet edilmeden eve giremezler ama bir kere içeri girdiler mi kanınızı sonuna kadar içmeden gitmezlerdi. Kadın kapıyı açtı.

"Ah, içerisi serinmiş, teşekkürler," dedim. "Bugün otuz derece olacak diyorlardı ama sanırım çok daha üzerine çıktı."

"Ben otuz beş dereceyi buldu diye duydum."

"İnanırım. Sizden bir bardak su rica edebilir miyim?" Etkisi kanıtlanmış bir taktik daha; ikramda bulunan bir kadının sizi kovması çok zordu. Alerjiniz varsa ya da üşütmüşseniz, bir mendil istediğinizde etkisi daha da artar. Kadınlar kırılganlığı severler. Yani en azından çoğu.

"Elbette." Sanki beni tanıması gerekiyormuş ama bir türlü hatırlayamadığı için sormaya utanıyormuş gibi, bir an durup bana baktı. Cenaze görevlileri, rahipler, polisler, sağlık görevlileri, başsağlığı için gelenler – herhalde birkaç gün içinde geçen yıl tanışmadığı kadar çok insanla tanışmıştı.

Bayan Keene mutfağa gittiğinde etrafıma bakındım. Oda bugün çok daha farklı görünüyordu, bütün mobilyalar eski yerlerine getirilmişti. Durduğum yere çok da uzak olmayan bir mesafede, masanın üzerinde Keene çocuklarının fotoğrafı duruyordu. Kot pantolonlu ve kırmızı kazaklı iki kardeş, büyük bir meşe ağacının iki yanına dayanmıştı. Oğlan, sanki en iyi yaptığı şey farkedilmemiş gibi rahatsız bir şekilde gülümsüyordu. Kız onun yarı boyundaydı ve gümüş baskı eski fotoğraflar için poz veriyormuş gibi kararlı ciddiyetle bakıyordu.

"Oğlunuzun adı ne?"

"Bu John. Çok nazik, iyi bir çocuktur. Onunla hep gurur duyarım. Liseden henüz mezun oldu."

"Buralarda işleri biraz hızlandırmışlar – ben liseye giderken hazirana kadar bekletirlerdi."

"Mmm. Uzun yazlar iyidir."

Gülümsedim. O da gülümsedi. Oturup suyumu yudumladım. Hileyle birinin oturma odasına girdikten sonra Curry'nin yapılması gerekenlere dair önerilerini hatırlayamıyordum.

"Daha önce tanıştırılmadık. Ben Camille Preaker. *Chicago Daily Post*'tan? Geçen gece telefonda çok kısa konuşmuştuk."

Gülümsemesi dondu. Çenesi oynamaya başlamıştı.

"Bunu daha önce söylemeliydiniz."

"Korkunç günler geçirdiğinizi biliyorum ve size birkaç soru sorabilirsem..."

"Soramazsınız."

"Bayan Keene, ailenizle ilgili doğru bilgilere ulaşmaya çalışıyoruz, bu yüzden buradayım. İnsanlardan ne kadar çok bilgi alabilirsek..."

"Gazetenizi o kadar çok satarsınız. Bütün bu olanlardan yeterince sıkıldım ve yoruldum. Şimdi son defa söyleyeceğim. Bir daha gelmeyin. Bizi aramayın. Söyleyecek hiçbir şeyim yok." Tepemde dikilip üzerime eğildi. Cenaze günü olduğu gibi, ahşap boncuklardan bir kolye takmıştı, tam ortasında kırmızı bir kalp sallanıyordu. Kalp şekli, göğüslerinin üzerinde hipnozcunun saati gibi sallandı. "Sizlerin asalak olduğunuzu düşünüyorum," dedi tükürürcesine. "İğrenç insanlar oldu-

ğunuzu düşünüyorum. Umarım bir gün geriye bakıp ne kadar çirkin olduğunuzu görürsünüz. Şimdi lütfen gidin."

Evden çıktığımı görmeden rahatlayamayacakmış gibi, kapıya kadar arkamdan geldi. Kapı zilinin hafifçe çınlamasına yetecek bir güçle kapıyı arkamdan çarptı.

Yüzüm kızarmış, omuzlarım düşmüştü, bir taraftan da kalpli kolyenin hikayemde güzel bir detay olabileceğini düşünüyordum. O sırada üstü açık kırmızı arabadaki kızın bana baktığını gördüm. Oğlan gitmişti.

"Siz Camille Preaker'sınız, değil mi?" diye seslendi.

"Evet."

"Sizi hatırlıyorum," dedi kız. "Siz henüz buradayken ben çok küçüktüm ama hepimiz sizi tanırdık."

"Adın ne?"

"Meredith Wheeler. Beni hatırlamazsınız, siz lisedeyken ben şapşal bir ufaklıktım."

John Keene'in kız arkadaşı. Annemin arkadaşları sağolsun, adı yabancı değildi ama karşıma çıksa onu tanımazdım. Burada yaşadığım sırada altı ya da yedi yaşlarında olmalıydı. Yine de beni tanımasına şaşırmamıştım. Wind Gap'te büyüyen kızlar, yaşı daha büyük olan kızları takıntılı bir şekilde incelerlerdi. Futbol takımının kaptanıyla kim çıkmıştı, balonun kraliçesi kimdi, kim en popüler kızdı? En beğenilenler, beyzbol kartları gibi değiş tokuş edilirdi. Küçükken Calhoon Lisesi balo kraliçesi seçilen CeeCee Wyatt'ı hala hatırlayabiliyordum. Bir sabah bana merhaba dediğinde, gözümü alan pembe rujunu bulabilmek için güzellik mağazasında tam on bir farklı ruj denemiştim.

"Seni hatırlıyorum," dedim. "Araba sürdüğüne inanamıyorum."

Yalanımdan memnun bir şekilde gülümsedi.

"Gazetecilik yapıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, Chicago'da."

"John'un sizinle konuşmasını sağlarım. Benden haber bekleyin."

Meredith gaza basıp uzaklaştı. Eminim kendinden pek memnun kalmıştı -*benden haber bekleyin*- konumuzun on yaşındaki ölü bir kız olduğunu düşünmeden, dikiz aynasında dudak parlatıcısını tazeliyor olmalıydı.

Kasabadaki en büyük nalburiye dükkanını aradım – Natalie'nin cesedinin bulunduğu yerdekini. Kendimi tanıtmadan banyomu yenilemek, belki seramikleri de değiştirmek istediğimi söyleyerek sohbete başladım. Konuyu cinayetlere getirmek zor olmadı. "Sanırım birçok insan, son zamanlarda evlerindeki güvenlik açıklarını değerlendiriyor," diye söze girdim.

"Haklısınız, hanımefendi. Son birkaç günde elimizdeki tüm zincirli ve çifte kilitler tükendi," dedi hırlayan ses.

"Gerçekten mi? Ne kadar sattınız?"

"Neredeyse üç düzine."

"Çoğunluğu aileler miydi? Yani çocuklu aileler?"

"Ah, evet. Eh, endişelenmek için iyi bir sebepleri var, haksız mıyım? Korkunç bir şey bu. Natalie'nin ailesine bir tür bağış toplamayı planlıyoruz." Duraksadı. "Gelip numunelere bakmak ister misiniz?"

"Gelsem iyi olur, teşekkürler."

Listemdeki angaryalardan birinin daha üstünü çizmiştim ve üstelik bu sefer, yaslı bir annenin hakaretlerine maruz kalmamıştım.

Akşam yemeği için Richard, salata barında salata dışında her tür yiyeceğin bulunabileceği *aile restoranı* Gritty's'i seçmişti. Yağlı ve solmuş marullar, her zaman küçük bir kapta barın en kenarında dururdu. On iki dakika geç kalmıştım ve içeri girdiğimde Richard, tombul hostes kızla çene çalıyordu. Yüzü arkasındaki dolapta dönen pastalarla uyumlu kız, yaklaştığımın farkında değil gibiydi. Richard'da gördüğü olasılıklara dalıp gitmişti: Kafasının içinde günlüğünü yazmaya başlamıştı bile.

"Preaker," dedi Richard, gözleri hala kızın üzerindeyken. "Gecikmiş olman tam bir skandal. JoAnn bana arkadaşlık ettiği için şanslısın." Kız kıkırdayıp bana baktı, sonra köşedeki localardan birine yönlendirip yağlı bir menüyü önüme attı. Masanın üstünde, bir önceki müşterinin ıslak bardak izlerini görebiliyordum.

Garson kız gelip küçük bir bardak suyu önüme kaydırdı, sonra Richard'a köpük bardakta gazozunu verdi. "Selam Richard – gördün mü? Ne içtiğini hatırlıyorum."

"İşte bu yüzden en sevdiğim garsonsun, Kathy." Aman, ne sevimli.

"Merhaba, Camille; kasabada olduğunu duydum." Bu cümleyi bir daha duymak istemiyordum. Garson kıza tekrar baktığımda, eski bir sınıf arkadaşım olduğunu gördüm. Üniversitenin ikinci yılında bir dönem arkadaşlık etmiştik, çünkü

birbirlerine kanka diyen iki çocukla çıkıyorduk -benimki Phil, onunki Jerry'ydi- oğlanlar sonbaharda futbol oynuyor, kışın güreşiyor ve Phil'in bodrum katındaki stüdyosunda partiler düzenliyorlardı. Sarhoş halimizle annesiyle karşılaşmayalım diye, dengede kalabilmek için el ele tutuşup cam kapıdan dışarıdaki karın durmasını beklediğimizi hatırlayabiliyordum. Jerry'yle bilardo masasında nasıl seks yaptıklarını anlattığını hatırlayabiliyordum. Çuhanın neden öyle yapış yapış olduğu, böylece açıklığa kavuşmuş oluyordu.

"Selam Kathy, seni gördüğüme sevindim. Nasıl gidiyor?"

Kollarını havaya kaldırıp restorana göz gezdirdi.

"Aman, gördüğün gibi işte. Ama ne yaparsın, buralarda takılırsan olup olabileceğin bu kadar, haksız mıyım? Bobby'nin selamı var. Bobby Kidder."

"Ah, doğru ya! Tanrım..." Evlendiklerini unutmuştum. "O nasıl?"

"Aynı Bobby işte. Bir ara uğrayabilirsin. Tabii zaman bulabilirsen. Fisher caddesindeyiz."

Bobby ve Kathy Kidder'ın oturma odasında oturmuş, saatin tıkırtıları kulağımda patlarken, konuşacak bir şeyler bulmaya çalıştığımı gözümde canlandırmaya çalıştım. Gerçi her zamanki gibi konuşmanın çoğunu Kathy üstlenirdi herhalde. Sessiz kalmaktansa, sokaktaki tabelaları bile sesli okuyan tiplerdendi. Bobby eğer hala eskisi gibiyse, sessiz ama canayakın bir adam olmalıydı. Çok az şey ilgisini çekerdi ama konu avlanmaya gelmeye görsün, koyu mavi gözleri parlamaya başlardı. Liseden beri öldürdüğü her geyiğin toynağını saklardı, cebinde her zaman son öldürdüğü geyiğin toynağını taşırdı ve

sert bir zemin bulduğu anda sert tırnağı çıkarıp ritim tutmaya başlardı. Bu takırtının, akşam yemeği olmadan önce, ölen geyiğin mors alfabesiyle iletmeye çalıştığı bir imdat sinyali olduğunu düşünürdüm.

"Her neyse, büfeden mi yiyeceksiniz?"

Bira istediğimde bir sessizlik daha oldu. Kathy omzunun üzerinden duvardaki saate baktı. "Mmm, saat sekize kadar bira vermemiz yasak. Ama sana gizlice getirmeye çalışayım – eski günlerin hatırına, hı?"

"Şeyyy, başın belaya girsin istemem." Acımasız içki kuralları koymak tam Wind Gap'e göreydi. Bari saat beşe kadar bir yasak koysalardı, daha anlamlı olurdu. Saat sekiz, muhtemelen insanın kendisini suçlu hissetmesi için seçilmişti.

"Aman, Camille, bir süredir başıma gelen en ilginç şey olacağı kesin."

Kathy içkimi ayarlamaya gittiğinde Richard'la birlikte tabaklarımızı ızgara tavuk, hububat ve püre doldurduk. Richard ek olarak titrek bir parça jöle almıştı, masaya gidene kadar jöle eriyip tabaktaki bütün yemeklere bulaşmıştı. Kathy koltuğa gizlice bir şişe bira bırakmıştı.

"Hep böyle erken mi içersin?"

"Sadece bira içiyorum."

"Geldiğinde nefesinde naneli şekerin yanı sıra alkol kokusunu alabiliyordum. Keklik üzümü mü?" Sanki yargılamıyormuş, sadece merak ediyormuş gibi gülümsedi. Sorgu odalarının yıldızı olduğuna bahse girebilirdim.

"Naneli şeker, evet. Alkol, hayır."

Aslına bakarsanız geç kalmamın sebebi buydu. Otoparka girmeden hemen önce Keene'lerin evinden ayrıldıktan sonra, kendimi toparlamak için ihtiyaç duyduğum bir yudum votka aklıma gelmişti. Bu yüzden durmadan birkaç sokak ötedeki büfeye devam etmiş, naneli şeker almıştım. Keklik üzümlü olanlarından.

"Peki, Camille," dedi nazikçe. "Merak etme. Hiçbirimizi ilgilendirmez." Kırmızı jölenin rengini almış patates püresinden bir çatal aldı ve sessiz kaldı. Hafif bozulmuş gibi görünüyordu.

"Pekala, Wind Gap hakkında ne öğrenmek istiyorsun?" Doğumgününde söz verdikleri halde, çocuğunu hayvanat bahçesine götürme konusunda umursamaz davranan anne babalar gibi, onu keskin bir hayalkırıklığına uğrattığım hissine kapılmıştım. O an itibarıyla ona bütün gerçekleri söylemeye, ona kendimi affettirebilmek için bir sonraki sorusunu duraksamadan cevaplamaya hazırdım. Tabii bir anda içki konusunu gündeme getirerek aslında bunu sağlamaya çalışıp çalışmadığını da merak ettim. Kurnaz polis.

Bana baktı. "Kasabadaki şiddeti öğrenmek istiyorum. Her yerin kendine has sınırları ve algılama biçimi vardır. Buradaki şiddet açık mı, yoksa gizli mi? Şiddet gruplar halinde mi ortaya çıkar -bar kavgaları, toplu tecavüzler gibi- ya da daha kişisel midir? Kimler suç işler? Hedefte kim vardır?"

"Eh, buranın şiddet tarihçesine dair kapsamlı bir saptama yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Büyürken tanık olduğun, gerçek bir şiddet olayını anlat."

Annem ve ısırdığı bebek.

"Bir kadının, bir bebeğin canını yaktığını gördüm."

"Tokat? Dövme?"

"Bebeği ısırdı."

"Pekala. Oğlan mı, kız mı?"

"Kız, sanırım."

"Kendi bebeği miydi?"

"Hayır."

"Tamam, tamam, çok iyi gidiyoruz. Kız bir çocuk üzerinde, kişisel bir şiddet eylemi. Kim yaptı? Kontrol edeyim."

"Kadının adını bilmiyorum. Şehir dışından birilerinin akrabasıydı."

"İyi ya, adını kim bilebilir? Yani burada akrabaları varsa, kontrol etmemde fayda olabilir."

Bacaklarımın, yağlı bir gölün üzerindeki odun parçaları gibi boşandığını hissettim. Parmakuçlarımı çatalımın dişlerine bastırdım. Olayı sesli bir şekilde dile getirmek, paniklememe neden olmuştu. Richard'ın ayrıntıları isteyeceği hiç aklıma gelmemişti.

"Hey, bunun sadece şiddetin profilini çıkarmaya yaracağını sanıyordum," dedim. Kulaklarımı zorlayan basınçla, sesim uzaktan gelmişti. "Ayrıntıları bilmiyorum. Tanımadığım bir kadındı ve kimlerle birlikte olduğun da bilmiyorum. Kadının şehir dışından olduğunu varsaymıştım."

"Gazetecilerin varsaymadığını sanıyordum." Yine gülümsüyordu.

"O zamanlar gazeteci değil, sadece küçük bir kız..."

"Camille, fazla üzerine geldim, kusura bakma." Parmaklarımı çataldan çekti, çatalı düzgün bir şekilde tabağımın yanına

koydu, elimi aldı ve öptü. Sağ bileğimde *ruj* kelimesinin karıncalandığını hissedebiliyordum. "Özür dilerim, amacım seni kızdırmak değildi. Kötü polisi oynuyordum."

"Kötü polis olduğunu düşünmekte zorlanıyorum."

Sırıttı. "Doğru, abartıyorum. Yakışıklılığıma lanet olsun!"

Bir saniyeliğine içkilerimizi yudumladık. Tuzluğu masanın üzerinde döndürürken, "Birkaç soru daha sorabilir miyim?" dediğinde başımla onayladım. "Aklına gelen ikinci şiddet olayı ne?"

Tabağımdaki salatadan yükselen güçlü ton balığı kokusu, midemin burulmasına neden oldu. Biramı tazelemesi için Kathy'ye bakındım.

"Beşinci sınıf. Teneffüste iki oğlan, bir kızı köşeye sıkıştırmıştı ve kendisine bir sopa sokmaya zorlamışlardı."

"İsteği dışında mı? Güç kullandılar mı?"

"Mmm... bir miktar sanırım. Okulun zorbaları kıza öyle yapmasını söylediler, o da yaptı."

"Olayı gördün mü, yoksa duydun mu?"

"Zorbalar birkaçımıza seyretmemizi söylemişti. Öğretmen olayı öğrendiğinde özür dilememiz gerekmişti."

"Kızdan mı?"

"Hayır, kız da sınıfa karşı özür dilemek zorundaydı. *Genç hanımlar kendi bedenlerini kontrol etmelidir, çünkü oğlanlar kendilerini kontrol edemez.*"

"Tanrım. Bazen işlerin bir zamanlar ne kadar farklı olduğunu insan unutuyor, üstelik daha üzerinden çok da fazla geçmedi. Ne kadar... cahilce." Richard not defterine bir şeyler karalayıp bir parça jöle yedi. "Başka ne hatırlıyorsun?"

"Bir keresinde, sekizinci sınıftan bir kız, lise partisinde sarhoş olmuştu ve futbol takımından beş genç onunla seks yapmıştı, bir tür kucaktan kucağa alem yapmışlardı. Bu sayılır mı?"

"Camille. Tabii ki sayılır. Bunun sen de farkındasın, değil mi?"

"Eh, bunun bariz şiddet mi yoksa..."

"Tabii ki bir grup serserinin, on üç yaşındaki bir kıza tecavüz etmelerini bariz şiddet sayarım, kesinlikle öyle."

"N'abersiniz?" Kathy gülümsemesiyle bir anda tepemize dikilmişti.

"Bana bir bira daha getirebilecek misin?"

"İki," dedi Richard.

"Pekala, bu seferki tamamen Richard'ın hatırına, çünkü kasabadaki en iyi bahşiş bırakan müşteri o."

"Teşekkürler, Kathy." Richard gülümsedi.

Masaya eğildim. "Sana karşı çıkmıyorum, Richard; sadece şiddetten ne kastettiğini anlamaya çalışıyorum."

"Haklısın, ben de tam olarak anlattığının şiddet sayılıp sayılmayacağını sormandan, kasabada karşı karşıya olduğumuz şiddetin net bir resmini çekebiliyorum. Polis bilgilendirilmiş miydi?"

"Tabii ki bilgilendirilmedi."

"Tecavüze uğradığı için özür dilemek zorunda bırakılmamasına şaşarım. Sekizinci sınıf. Bu çok iğrenç." Tekrar elimi tutmak istedi ama kaçırıp kucağıma koydum.

"Demek yaş, tecavüzü tanımlıyor."

"Yaş önemli değil, tecavüz tecavüzdür."

"Bu gece sarhoş olsam ve kendimi kaybedip dört adamla birden seks yapsam, bu tecavüz olur muydu?"

"Hukuksal açıdan bilmiyorum, birçok şeye bağlı – mesela avukatının kim olduğuna. Ama ahlaksal açıdan, kesinlikle öyle."

"Cinsiyet ayrımı yapıyorsun."

"Ne?"

"Ayrımcısın. Liberal solcu erkeklerin, kadınları cinsel ayrımcılıktan korumaya çalışırken cinsel ayrımcılık yapmalarından gına geldi."

"Seni temin ederim ki öyle bir çabam hiç ama hiç olmadı."

"Çalıştığım yerde bir adam var – *hassas*. Bir keresinde terfi alamadığımda, ayrımcılık yapıldığı için dava açmamı önermişti. Ayrımcılığa uğramamıştım, sadece orta halli bir muhabirdim. Ve bazen sarhoş kadınlar tecavüze uğramazlar; sadece aptalca seçimler yaparlar ve sırf kadın olduğumuz için, sarhoş olduğumuzda özel muamele görmemiz gerektiğini söylemek, yardıma ihtiyacımız olduğunu söylemekle aynı şey ki bunu fazlasıyla mütecaviz buluyorum."

Kathy biralarımızla geri döndü ve bitene kadar sessizce biralarımızı yudumladık.

"Aman Preaker, tamam, pes ediyorum."

"Tamam."

"Yine de bir şablon olduğunu görüyorsun, değil mi? Yani dişilere yapılan saldırılarda. Dahası, saldırılardaki tavırda."

"Nash ve Keene kızları cinsel tacize uğramadı ama. Öyle değil mi?"

"Bence adamımız için diş sökme, tecavüz etmekle aynı anlamı taşıyor. Her şeyin güçle ilgisi var – istilacı bir şey bu, büyük bir gücü gerektiriyor ve her bir diş söküldüğünde... teslimiyet."

"Bunları yazabilir miyim?"

"Gazetende bunları okursam, kelimelerin arasına saklanmış bir ima bile yakalarsam, bir daha seninle konuşmam. Bu çok kötü olur, çünkü seninle konuşmaktan hoşlanıyorum. Şerefe."

Richard boş şişesini benimkine dokundurdu. Bir şey söylemedim.

"Aslında bir gece seni dışarı çıkarmama izin ver," dedi. "Sadece eğlence için. İş konuşmak yok. Bir gece olsun bütün bunlardan kaçmak istiyorum. Küçük bir kasabaya uygun bir şeyler yapabiliriz."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Macun şekeri çekmek? Yağlı bir domuz yakalamak?" Parmaklarıyla yapabileceklerimizi saymaya başlamıştı. "Dondurma yapmak? Şu küçük promosyon araçlarından biriyle Ana Caddeden geçmek? Ah, buralarda mutlaka şu eski moda panayırlardan biri düzenleniyor olmalı – senin için bir güç gösterisi yapabilirim."

"Kasabadakiler bu tavrına hayran kalırdı, eminim."

"Kathy benden hoşlanıyor."

"Çünkü iyi bahşiş bırakıyorsun."

Sonrasında kendimizi Garrett Park'ta bulduk, zor sığıştığımız salıncaklarda, günün sıcağını emmiş tozların içinde ileri

geri sallanıyorduk. Natalie Keene en son burada görülmüştü ama ikimiz de bundan bahsetmedik. Top sahasının karşısındaki eski, taş çeşme sürekli su püskürtüyordu ve İşçi Bayramına kadar durmayacaktı.

"Gece vakti, bir sürü liseli çocuğun buralarda parti yaptıklarını görüyorum," dedi Richard. "Bugünlerde Vickery'nin onları kovalamaktan daha önemli işleri var."

"Benim zamanımdan farkı yok. Buralarda içki içmek işten sayılmaz. Gördüğün üzere Gritty's'te bile içki içmek sorun."

"Seni on altı yaşındayken görmek isterdim. Dur, tahmin edeyim, rahibin vahşi kızı gibiydin. Güzellik, para ve zeka. Buralarda belanın tanımı bu sanırım. Seni tam şurada hayal edebiliyorum," dedi kırık tribünleri göstererek. "Oğlanları sarhoş ederken."

Bu parktaki asiliklerimin en masumu sayılabilirdi söylediği şey. Sadece ilk öpücük değil, on üç yaşımdayken ilk oral seksimi de burada yapmıştım. Beyzbol takımındaki kıdemlilerden biri, beni kanatlarının altına almış, sonra da ormana götürmüştü. Onu ağzıma almadan beni öpmeyeceğini söylemişti. Sonrasındaysa ağzım bir yerlerine değdiği için öpmemişti. Gençlik aşkı işte! Takip eden günlerde de Richard'ı sinirlendiren futbol partisindeki vahşi geceyi yaşamıştım. Sekizinci sınıftaki kız, dört erkek. Son on yıldır yaşadığım seksten çok daha fazlasını o gece yaşamıştım. Kasığımdaki *günahkar* kelimesinin yandığını hissettim.

"Eğlenceden ben de payımı aldım," dedim. "Güzellik ve para Wind Gap'te büyük rahatlık sağlıyor."

"Peki, zeka?"

"Zekayı saklarsın. Bir sürü arkadaşım vardı ama hiçbiriyle yakın değildim, anlıyor musun?"

"Tahmin edebilirim. Annenle yakın mıydın?"

"En uzak olduğum kişiydi." Çok içmiştim; yüzüm uyuşmuş, yanıyordu.

"Neden?" Richard salıncağıyla birlikte bana döndü.

"Sadece, bazı kadınların anne olmak için yaratılmadıklarını düşünüyorum. Ve bazı kadınlar da annesinin kızı olmak için yaratılmamışlardır."

"Hiç seni incittiği oldu mu?" Özellikle akşam yemeğindeki sohbetimizden sonra, sorusu bütün cesaretimi aldı götürdü. Beni incitmiş miydi? Bir gün beni cırmaladığı, ısırdığı ya da çimdiklediğine dair bir anıyı hayal edeceğimden emin olduğumu hissettim. İncitilmiş gibi hissettim. Kendimi, bluzumu kaldırıp yaralarımı gösterirken, *evet, bak!* diye haykırırken hayal ettim. Olmayacak şey değildi.

"Bu tuhaf bir soru, Richard."

"Özür dilerim, sözlerinde sanki... hüzün hissettim. Kızgınlık. Öyle bir şeyler işte."

"Ancak ailesiyle sağlıklı ilişkileri olanlar böyle düşünür."

"Suçluyum." Güldü. "Konuyu değiştirmeye ne dersin?"

"Olur."

"Pekala, bir bakalım... daha hafif konular. Salıncak sohbetine uygun konular."

Richard, düşünüyormuş gibi suratını kırıştırdı. "Tamam, öyleyse en sevdiğin renk, dondurma ve mevsim?

"Mavi, kahveli ve kış."

"Kış. Kimse kışı sevmez."

"Hava erken kararıyor, bundan hoşlanıyorum."

"Niye ki?"

Çünkü günün sona erdiği anlamına geliyordu. Takvimde günlere çarpı atmaktan hoşlanırdım – 151 günlük çarpı işareti ve henüz korkunç bir şey olmamıştır. 152. günde dünya hala yıkılmamıştır. 153 ve kimseyi mahvetmemişimdir. 154 ve kimse benden gerçekten nefret etmiyordur. Bazen parmaklarımla son günlerimi saymazsam kendimi asla emniyette hissedemeyeceğimi sanıyordum. Artık hayatı kafama takmama gerek kalmayana kadar, atlatılması gereken üç gün daha.

"Geceyi seviyorum." Konuyu açabilirdim, fazla değil, sadece biraz, ama o sırada sarı ve döküntü bir spor araba, caddenin karşısında park etti ve Amma'yla sarışınları, arabanın arkasından sırayla dışarı çıktı. Amma sürücü penceresine eğilerek göğüslerini, sarı bir yarış arabasını sürmesi beklenebilecek kadar kirli ve yağlı uzun saçları olan gencin gözlerine sundu. Diğer üç kız, kalçalarını çıkarmış, hemen Amma'nın arkasında duruyordu. En uzun boyluları onlara arkasını dönüp iki büklüm olmuş, ayakkabısını bağlıyormuş gibi yapıyordu. İyi numara.

Kızlar bize doğru gelirken Amma, siyah egzoz bulutunu protesto edercesine, abartılı bir şekilde ellerini sallıyordu. Seksi ufaklıklar olduklarını kabul etmeliydim. Uzun, sarı saçlar, kalp şeklinde suratlar ve incecik bacaklar. Düz bebek karınlarını ortada bırakan mini tişörtler ve mini etekler. Ve göğüsleri fazlasıyla dik ve sert görünen Jodes dışında -belli ki destek yapmıştı- diğer tüm kızların göğüsleri dolgun, hoppa ve olgun görünüyordu. Sütle, domuz etiyle, biftekle beslenilen

gençlik yılları. Bütün ekstra hormonları stokladığımız yıllar. Çok geçmeden, bu göğüslere yapışmış bebeleri görmemiz işten bile değildi.

"Hey, Dick," diye seslendi Amma. Lolipop emiyordu.

"Selam, kızlar."

"Selam, Camille, beni ne zaman yıldız yapıyorsun?" diye sordu Amma ağzındaki lolipopu döndürerek. Alpler'den esinlenilmiş saç örgüleri açılmıştı, bugün tesiste giydiği ve her tür yaratığın kokusunun sindiği kıyafetleri de değişmişti. Şimdi üzerinde kısa bir tişört ve kasıklarının hemen iki santim altında biten mini bir etek giymişti.

"Daha zamanı var." Şeftali gibi kusursuz cildi ve henüz karakterini yansıtmayan mükemmel yüzüyle, ana rahminden yeni fırlamış sanırdınız. Hepsinde bir olmamışlık, bitmemişlik hali vardı. Defolup gitmelerini istiyordum.

"Dick, bizi ne zaman dolaştıracaksın?" diye sordu Amma. Önümüzdeki toprak alana sıçrarken yukarı çektiği bacaklarının arasından külotu belli belirsiz görünmüştü.

"Dolaştırmak için sizi tutuklamam gerekir. Aslında etrafınızda dolaşan şu oğlanları tutuklamam lazım. Liseli oğlanlar sizin için fazla yaşlı."

"Lisede değiller ki," dedi uzun boylu kız.

"Evet," diye kıkırdadı Amma. "Okuldan atıldılar."

"Amma, sen kaç yaşındasın?" diye sordu Richard.

"Daha yeni on üç oldum."

"Niye hep Amma'yla ilgileniyorsun?" diye araya girdi cırtlak sesli sarışın. "Biz de buradayız, farkındaysan. Tanrı bilir, bizim adlarımızı bile bilmiyorsundur."

"Camille... Kylie, Kelsey ve Kelsey'le tanışmış mıydın?" dedi Richard, sırasıyla uzun boylu kızı, cırtlak kızı ve kızkardeşimin adıyla hitap ettiği kızı işaret etti.

"Bu Jodes," dedi Amma. "İki tane Kelsey olduğu için, soyadını kullanıyor. Kafalar karışmasın diye. Öyle değil mi, Jodes?"

"İsterlerse bana Kelsey diyebilirler," dedi kız. Sürü hiyerarşisinin en alt sırasında yer alan kız, sanki zayıf çene çizgisi nedeniyle en az güzel olmanın cezasını çekiyordu.

"Ve Amma senin üvey kardeşin, değil mi?" diye devam etti Richard. "Gördüğünüz gibi çemberin pek de dışında sayılmam."

"Hayır, öyle görünüyor ki çemberin tam içindesin," dedi Amma. Kelimelerin kulağa seksi gelmesini sağlamıştı, ben bile böylesi elastik bir dili akıl edemezdim. "Eee, siz çıkıyor musunuz? Nedir? Duyduklarıma göre, Camille küçükken ateşli bir çıtırmış. En azından bir zamanlar öyleymiş."

Richard şaşırmış bir kurbağa gibi küçük bir kahkahayı yutmaya çalıştı. Bacağımdaki *değersiz* kelimesi yandı.

"Doğru söylüyor, Richard. O zamanlar gerçekten iyi bir parçaydım."

"İyi bir parça," diye dalga geçti Amma. İki kız kahkaha attı. Jodes elindeki dalla yere sinirli sinirli bir şeyler çiziyordu. "Anlatılanları duyman gerekir, Dick. Kesin azardın. Hatta çoktan azmış olmalısın."

"Hanımlar, artık gitmemiz gerekiyor ama her zamanki gibi kesinlikle *iyi bir parçaydı*," dedi Richard ve elimden tutup salıncaktan kalkmama yardım etti. Arabaya doğru yürürken elimi bırakmadan iki kez sıktı.

"Aman da aman, ne centilmenmiş," diye seslendi Amma. Dördü birden peşimizden geliyordu. "Cinayeti çözemiyor ama Camille'i uyduruk arabasına götürecek vakti buluyor." İyice dibimize gelmişlerdi, Amma ve Kylie kelimenin tam anlamıyla topuklarımızdaydı. Amma'nın topuğumu yalayan sandaleti canımı yakmıştı. Sonra ağzındaki ıslak lolipopu çıkarıp saçıma doladı.

"Kes şunu," diye azarladım. Arkama dönüp bileğini öyle sert tutmuşum ki nabzı parmaklarımın ucunda atıyordu. Benimkinden daha yavaştı. Geri sıçramamıştı, dahası bana iyice yaklaşmıştı. Çilek kokulu nefesinin boynumdaki oyuğu doldurduğunu hissedebiliyordum.

"Hadi, içinden geçeni yap." Amma gülümsedi. "Beni şuracıkta öldürsen bile Dick ne olduğunu anlayamaz." Bileğini bırakırken kızı iterek kendimden uzaklaştırdım. Richard'la hızlı bir şekilde arabaya doğru ilerlerken hala yeterince hızlı yürümediğimi düşünüyordum.

Dokuzuncu Bölüm

Saat dokuzda birdenbire uyuyakalmışım, ertesi sabah yüzümde kızgın güneşle saat yedide uyandım. Kuru bir ağaç dalı, sanki yatakta yanıma gelip kıvrılmak istermiş gibi camı tırmalıyordu.

Üniformamı giyip -uzun kollu bluz, uzun etek- aşağı indim. Gayla beyaz hemşire elbisesiyle arka bahçenin parlak yeşilinde bembeyaz parlıyordu. Elinde, annemin budadığı bozuk gülleri koyduğu gümüş bir tepsiyle duruyordu. Annem saçlarıyla uyuşan tereyağı renginde yazlık bir elbise giymişti. Elindeki bahçe makasıyla, pembe ve sarı goncaların arasında dolanıp duruyordu. Büyük bir iştahla her çiçeği inceliyor, güllerin yapraklarını çekiştiriyor, itiştiriyor, sonra da buduyordu.

"Bunları daha sık sulamalısın, Gayla. Bak ne hale gelmişler."

Önündeki gül ağacından açık pembe bir gülü kopardı, yere koydu, hafifçe ayağıyla bastırıp dibini makasla düzeltti. Gayla'nın taşıdığı tepside en azından iki düzine gül olmalıydı. Bana kusursuz görünüyorlardı.

"Camille, bugün senle Woodberry'ye alışverişe gidiyoruz," diye seslendi annem başını kaldırmadan. "Olur mu?" Annem Nash'lerin evindeki karşılaşmamız hakkında tek bir kelime etmemişti. Etseydi fazlasıyla doğrudan olurdu.

"Yapmam gereken birkaç iş var," dedim. "Bu arada, Nash'lerle ahbap olduğunu bilmiyordum. Özellikle Ann ile." Geçen sabah kahvaltıda kızla ilgili dalga geçtiğim için hafif bir suçluluk duygusu taşıyordum. Aslında annemi üzdüğüm için kendimi kötü hissetmiyordum, sadece her durumda zaferin onun hanesine yazılmasından nefret ediyordum.

"Mmm-hmm. Alan'la gelecek pazar, bir parti düzenliyoruz. Sen gelmeden çok önce planlamıştık. Haber vermeden geleceğini bilemezdik ya."

Bir gülü daha budadı.

"Bu kızları çok az tanıdığını sanıyordum. Seninle onların..."

"Güzel. Güzel bir yaz partisi olacak, bir sürü *gerçekten* düzgün insan gelecek, o yüzden sana yeni bir elbise almamız lazım. Eminim yanında elbise getirmemişsindir?"

"Getirmedim."

"İyi o zaman, hem biraz laflamak için de güzel bir fırsat yaratmış oluruz. Geleli bir hafta oldu, sanırım artık vakti geldi." Son bir gülü daha tepsiye yerleştirdi. "Tamamdır, Gayla, bunları atabilirsin. Daha sonra ev için düzgün olanlarını toplarız."

"Bunları odama koyabiliriz, anne. Bana düzgün göründüler."

"Hiç de değiller."

"Benim için dert değil."

"Camille, onları gayet yakından inceledim ve iyi goncalar olmadıklarından eminim." Bahçe makasını yere atıp bir gül dalını çekiştirmeye başladı.

"Ama benim için sorun değil. Odam için."

"Ay, yaptığına bak. Elim kanıyor." Annem gül dikeninden sıyrılmış elini yukarı kaldırdığında koyu kırmızı bir damla bileğinden aşağı süzüldü. Tartışma sona ermişti. Ben Gayla'nın, Gayla annemin peşinde eve yürüdük. Arka kapının tokmağı kandan yapış yapış olmuştu.

Alan büyük bir abartıyla annemin ellerini sargı beziyle sardı. Tam rahatlamış halde oturmaya geçerken neredeyse sundurmada bebek eviyle uğraşan Amma'nın üzerine yığılıyorduk. Adora şakayla karışık saç örgüsünü çekiştirip bizimle gelmesini söyledi. Kız itaatle peşimizden geldi, topuklarıma yine tekme atıp atmayacağını merak ederek yürüdüm. Ama annem etraftayken cici kızdı.

Adora, iki lüks mağaza bulabileceğimiz Woodberry'ye giderken bebek mavisi arabasını kullanmamı söyledi ama arabanın üstünü açmamı istemedi. "Üşürüz," dedi, Amma'ya komplocu bir gülümsemeyle bakarak. Kız, annemin arkasında sessizce oturuyordu, dikiz aynasından bana baktığını yakaladığımda bilmiş bir havayla dudaklarını büktü. Her beş dakikada bir parmakuçlarıyla annemin saçlarını okşuyordu; öylesine hafif okşuyordu ki annem farkına bile varmıyordu.

Mercedes'i en beğendiği mağazanın önüne park ettiğimde annem zayıf bir ricayla kapısını açmamı istedi. Son yirmi dakikadır bana söylediği ilk şeydi. Ne de güzel laflıyorduk. Mağazanın da kapısını annem için açarken kapının tiz zili, kadın tezgahtarın coşkulu karşılamasına eşlik etti.

"Adora!" dedikten sonra suratını astı. "Aman Tanrım! Canım benim, ellerine ne oldu?"

"Sadece bir kaza, gerçekten. Bahçe işleri işte. Öğleden sonra doktoruma görüneceğim." Görünmese şaşardım. Kağıt kesiği için bile doktora giderdi.

"Ne oldu?"

"Aman, gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum. Seni kızım Camille ile tanıştırayım. Ziyarete geldi."

Kadın tezgahtar Amma'ya baktı, sonra bana tereddütlü bir şekilde gülümsedi.

"Camille?" Hızla hatırlamaya çalıştı. "Sanırım üçüncü bir kızın olduğunu unutmuşum." "Kızın" kelimesini sanki küfürmüş gibi alçak sesle söylemişti. "Babasına benzemiş herhalde," dedi kadın, bir taraftan satın aldığı bir atı incelercesine suratımı inceledi. "Amma sana daha çok benziyor, resimlerden gördüğüm kadarıyla Marian da öyle. Ama bu..."

"Bana pek benzemez," dedi annem. "Babasının ten rengini ve yüz hatlarını almış. Tabii bir de mizacını."

Annemin, hayatım boyunca babamla ilgili söylediği en ayrıntılı bilgiydi bu. Daha kaç tezgahtar kadının babamla ilgili bu bilgi kırıntılarına sahip olduğunu merak ettim. Babamın bulanık bir profilini çizebilmek için kendimi güney Missouri'deki tezgahtarlarla gevezelik ederken hayal ettim.

Annem sargılı elleriyle saçlarımı okşadı.

"Bir taneciğime yeni bir elbise almamız gerekiyor. Şöyle renkli bir şey olsun. Sürekli siyahlar ve griler giyip duruyor. 38 beden."

Kadın öyle zayıftı ki geyik boynuzuna benzeyen kalça kemikleri, önümüzde yürürken eteğinin altından daireler çiziyordu. Askılıklar arasında dolaşıp yeşillerden, mavilerden, pembelerden bir elbise buketi oluşturuyordu.

"Bu sana çok yakışır," dedi Amma, altın payetli bir bluzu anneme doğru sallarken.

"Kes şunu, Amma," dedi annem. "Çok rüküş."

"Beni gerçekten babama mı benzetiyorsun?" Adora'ya sormadan edememiştim. Cüretimden yanaklarımın yandığını hissediyordum.

"Üstüne atlayacağını biliyordum," dedi, aynalardan birinde dudaklarındaki ruju parmağıyla düzeltirken. Elindeki sargı imkansız bir şekilde ruja bulanmamıştı.

"Sadece merak ettim; daha önce kişiliğimin sana..."

"Kişiliğin bana hiç benzemeyen birini hatırlatıyor. Eh, Alan'a da çekmediğine göre, babana benziyor olmalısın. Şimdilik, bu kadarı yeter."

"Ama anne, ben sadece..."

"Camille, kanamamı artırıyorsun." Bandajlı ellerini kaldırdı, şimdi kırmızı desenli görünüyordu. Yüzünü tırmalamak istedim.

Tezgahtar kadın, bir düzine elbiseyle yanımıza geldi. "Bence bu, mutlaka gardırobunda olmalı," dedi, turkuaz ve askısız bir yaz elbisesini öne çıkarırken.

"Ya bu şekerliğe ne demeli..." dedi kadın Amma'yı işaret ederek. "Muhtemelen artık genç kıyafetlerimiz ona da uyacaktır."

"Amma daha on üç yaşında. Bu tür kıyafetlere henüz hazır değil," dedi annem.

"Daha on üç yaşında mı? Aman yarabbi. Yaşından o kadar büyük gösteriyor ki bunu sürekli unutuyorum. Wind Gap'te olup bitenler nedeniyle çok endişeli olmalısın."

Annem bir koluyla Amma'ya sarılıp başını öptü. "Bazen bu kadar endişeye dayanamayacağımı düşünüyorum. İçimden Amma'yı bir yerlere kilitlemek geliyor."

"Mavi Sakal'ın[1]* ölü karıları gibi," diye söylendi Amma.

"Rapunzel daha uygun olur," dedi annem. "Eee, hadi Camille – kızkardeşine ne kadar güzel olabileceğini göster."

Sessiz sakin, peşimden deneme kabinine girdi. Aynalarla kaplı bu küçük odada, annem dışarıda bir koltuğa oturmuşken, seçenekleri gözden geçirdim. Askısız, ince askılı, kolsuz elbiseler. Annem beni cezalandırıyordu. Kolu dirsekte biten pembe bir elbise buldum ve aceleyle üzerimdekileri çıkarıp giyindim. Göğüs çizgisi sandığımdan daha aşağıdaydı. Floresan ışığında göğsümdeki kelimeler, cildimin altındaki solucanlar gibi görünüyordu. *Ağla, süt, acı, kanama.*

"Camille, hazırsan göreyim."

"Şey, bu pek işe yaramayacak."

"Göreyim." *Aşağılanmak* kelimesi sağ kalçamda yandı.

---

1 Fransızca *La Barbe Bleue*. Charles Perrault'un 1697'de yayınladığı bir masal kitabından. Şiddet meraklısı Fransız asilzadenin son karısı, adamın öldürdüğü eski karılarını sakladığı odayı keşfeder ve adamdan kurtulmanın yollarını bulmaya çalışır. (Ç.N.)

"Başkasını deneyeceğim." Telaşla diğer elbiseleri karıştırmaya başladım. Hepsi de bedenimi ortaya serecek türdendi. Aynada kendi görüntümü yakaladım. Korkunç görünüyordum.

"Camille, kapıyı aç."

"Sorun ne Camille?" diyen Amma'nın sesi çınladı.

"Hiç olmadı."

Elbisenin yan fermuarı sıkışmıştı. Çıplak kollarımdaki derin mor ve pembe izler ortadaydı. Aynaya bakmasam bile, dağlanmış derimin devasa bulanıklığı gözümün önündeydi.

"Camille," diye patladı annem.

"Niye bize göstermiyor ki?"

"Camille."

"Anne, elbiseyi sen de gördün, olmayacağını sen de biliyorsun," dedim telaşla.

"Bırak da göreyim."

"Ben de bir elbise denemek istiyorum, anne," diye mızıldandı Amma.

"Camille..."

"Pekala." Kapıyı hışımla açtım. Boyu omzuma gelen annem, göğüs çizgimi görünce irkildi.

"Ah, aman tanrım!" Nefesini tenimde hissedebiliyordum. Sanki göğsüme dokunmak istercesine sargılı elini kaldırdı, sonra vazgeçti. Arkasında Amma, köpek enikleri gibi viyaklıyordu. "Kendine ne yaptığına bak," dedi Adora. "Bak şu haline."

"Bakıyorum."

"Umarım hoşuna gidiyordur. Umarım kendine katlanabiliyorsundur."

Kapıyı yüzüme kapattığında elbiseyi çıkarmak için çabaladım. Fermuar hala sıkışıktı, hırsla elbiseyi yukarıya çekiştirdim, fermuarın dişleri cildimde pembe sıyrıklar bırakıyordu. Elbiseyi başımın üzerinden çıkardığımda çığlık attım.

Annemin ölçülü sesi, öteki odadan geliyordu. Dışarı çıktığımda tezgahtar kadın, uzun kollu, yüksek yakalı dantel bir bluz ve bileklere kadar uzanan mercan desenli bir eteği paketliyordu. Amma arabanın yanına gitmeden önce, pembe ve öfkeli gözleriyle bana baktı.

Eve döndüğümüzde koridorda Adora'nın izini takip ettim. Alan üzerinde çalışılmış olağan pozuyla ellerini keten pantolonunun cebine sokmuş bizi seyrediyordu. Annem çırpınırcasına yanından geçip merdivenlere yöneldi.

"Gününüz nasıl geçti?" diye seslendi Alan, annemin arkasından.

"Korkunç," diye inledi annem. Yukarıda kapısının kapandığını duydum.

Alan bana kaşlarını çattıktan sonra annemin peşinden gitti. Amma çoktan ortadan kaybolmuştu.

Mutfaktaki çatal bıçak çekmecesine yürüdüm. Bir zamanlar kullandığım bıçaklara bakmak istiyordum. Kendimi kesecek değildim, sadece o keskin stresi yaşamak için kendime izin vermiştim. Halihazırda parmaklarımın ucunda, bir yerlerimi kesmeden önceki o tatlı gerilimi hissedebiliyordum.

Çekmece birkaç santim açılsa da sonra sıkıştı. Annem kilitlemişti. Tekrar tekrar çekmeceyi çektim. Birbirinin üzerine kayan bıçakların gümüş çınlamalarını duyabiliyordum. Metal bir balığın çırpınışı gibi. Tenim yanıyordu. Curry'yi aramak üzere harekete geçmiştim ki kapının nazik çınlamalı zili çaldı.

Köşeden baktığımda Meredith Wheeler ile John Keene'in kapının önünde olduğunu gördüm.

Mastürbasyon yaparken suçüstü yakalanmışım gibi hissettim. Yanaklarımı ısırırken kapıyı açtım. Meredith odalara bakınırken beğeni nidaları eşliğinde içeri girdi; yeşil-beyaz amigo kız kıyafetine hiç uymayan, ağır bir parfüm kokusu da ona eşlik ediyordu. Beni ona dikkatle bakarken yakaladı.

"Biliyorum, biliyorum. Okul günleri sona erdi. Bu kıyafetleri giyebilmek için bu son şansım. Yeni kızlara amigoluk dersi veriyorum. Bir tür el verme gibi bir şey. Sen de amigoydun, değil mi?"

"İnanmayacaksın ama öyleydim." Çok iyi bir amigo olduğum söylenemezdi fakat etekle güzel görünüyordum. O zamanlar kesiklerimi sadece gövde kısmımda sınırlı tutuyordum.

"İnanırım. Kasabadaki en güzel kız sendin. Sen üst sınıftayken kuzenim henüz ilk sınıftaydı. Dan Wheeler'ı hatırlıyor musun? Seni dilinden düşürmezdi. *Hem güzel hem akıllı, hem güzel hem akıllı. Hem de iyi.* Sana bunları söylediğimi duysa, beni öldürürdü herhalde. Şimdi Springfield'de yaşıyor. Ama henüz evlenmedi."

Sesindeki cici kız tonu, kendimi yanlarında asla rahat hissedemediğim, kendilerini "insancıl" olarak tanımlayan, bir tür plastik samimiyetle bana durmaksızın ancak en yakın arkadaşlara anlatılacak şeyleri anlatan kızları hatırlatıyordu.

"Bu John," dedi kız, sanki yanında olmasına şaşırmış gibi. Oğlanı ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Gerçekten yakışıklıydı, uzun ince bedeni, buz mavisi gözleri ve dolgun dudaklarıyla neredeyse androjen bir güzelliği vardı. Siyah saçlarını kulağının arkasına itip elini uzatırken gülümsedi, sanki evin sevimli evcil hayvanı yeni numarasını iftiharla gösteriyordu.

"Eee, nerede konuşmak istersiniz çocuklar?" diye sordu Meredith. Bir an kızdan nasıl kurtulabileceğimi hesapladım, çünkü çenesini ne zaman ya da nasıl tutabileceğini biliyormuş gibi görünmüyordu. Oğlan belli ki yalnız kalmak istemiyordu, ben de onu ürkütmek istemedim.

"Siz oturma odasına yerleşin, çocuklar," dedim. "Ben de çay getireyim."

Önce odama koşup mini kayıt cihazıma yeni bir kaset taktım ve geçerken annemin kapısını dinledim. Vantilatör sesi dışında sessizdi. Uyuyor muydu? Öyleyse, Alan yatağın hemen yanındaki koltuğa tünemiş, onu mu seyrediyordu? Bunca zamandır Adora ve kocasının özel yaşamlarıyla ilgili en ufak bir fikrim olmamıştı. Amma'nın kapısından geçerken kızın sallanan sandalyesine düzgün bir şekilde oturmuş, *Yunan Tanrıçaları* adında bir kitap okuduğunu gördüm. Geldiğimden beri Jeanne d'Arc, Mavi Sakalın karısı, Prenses Diana – yani tüm kadın kurbanları oynadığını farkettim. Tanrıçalar arasın-

da bile mağdur rol modelleri bulabileceğinden emindim. Keyfi bilirdi.

Mutfakta çayları doldurdum. Sonra ona kadar sayıp bir çatalın dişlerini avcuma bastırdım. Cildim sakinleşmeye başlamıştı.

Oturma odasına girdiğimde Meredith bacaklarını John'un kucağına atmış, oğlanın ensesini öpüyordu. Tepsiyi sehpaya gürültüyle koyduğum halde istifini bozmadı. John bana bakıp hafifçe kızdan uzaklaştı.

"Bugün hiç eğlenceli değilsin," diye surat astı kız.

"Pekala, John, benimle konuşmaya karar verdiğin için gerçekten mutlu oldum," diye başladım. "Annen konuşmaya pek gönüllü değildi."

"Öyle. Kimseyle konuşmak istemiyor, özellikle de... basından biriyle. Mahremiyetine çok özen gösterir."

"Ama senin için sorun değil?" diyerek şansımı zorladım. "Sanırım, on sekiz yaşındasın?"

"Yeni bastım." Resmi bir tavırla çayını yudumladı, sanki kaç şeker atıldığını ölçmeye çalışıyordu.

"Yapmaya çalıştığım, kardeşini okuyucularımıza doğru bir şekilde tanıtabilmek," dedim. "Ann Nash'in babası, kızı hakkında her şeyi anlattı, Natalie'nin de haberde ayrıntılı bir şekilde yer almasını isterim. Annen benimle konuştuğunu biliyor mu?"

"Bilmiyor ama sorun değil. Sanırım anlaşmazlığımız konusunda anlaşmak zorunda kalacağız." Kekelercesine kahkaha attı.

"Annesi medyanın m'sini duyar duymaz ifrit oluyor," dedi Meredith, John'un fincanından bir yudum alırken. "Özel ya-

şamına çok düşkün. Düşünsenize, John'la neredeyse bir yıldır birlikteyiz ve annesinin beni tanıdığından emin bile değilim." John başıyla onaylayınca kız aşk hikayeleri pekiştirilmediği için hayalkırıklığıyla kaşlarını çattı. Bacaklarını oğlanın kucağından çekip bacak bacak üstüne attı ve kanepenin kenarını didiklemeye başladı.

"Duydum ki şimdilerde Wheeler'larda kalıyormuşsun?"

"Evimizin arkasında eski günlerden kalma bir garajımız var," dedi Meredith. "Küçük kızkardeşim fena bozulmuş durumda. Kendisi gibi küçük pisliklerden oluşan arkadaş grubuyla oraya takılıyordu. Senin kardeşin hariç. Seninki çok havalı. Kızkardeşini tanıyorsun, değil mi? Kelsey?"

Eh tabii, Amma'nın bağlantısı olmasa eksik kalırdı.

"Uzun Kelsey mi, yoksa kısa Kelsey mi?" diye sordum.

"Al işte. Bu kasabada çok fazla Kelsey var. Benimki uzun olanı."

"Onunla tanıştım. Çok sıkı fıkı görünüyorlar."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Meredith gergince. "Minik Amma bütün okulu yönetiyor. Aksi yanına denk gelenin vay haline."

Bu kadar Amma yeter, diye düşündüysem de okul dolaplarının önünde diğer kızlarla dalga geçen Amma görüntüleri gözümün önünden bir süre gitmedi. Ortaokul çirkin bir dönemdir.

"Eee, John, yeni yerine alışabildin mi?"

"İdare ediyor," diye atıldı Meredith. "Erkeklerin ihtiyaç duyabileceği öte beriden bir sepet oluşturduk – hatta annem ona bir müzikçalar bile ayarladı."

"Ay, gerçekten mi?" Doğrudan John'a baktım. *Konuşma vaktin geldi, evlat. Kılıbıklık ederek zamanımı harcama.*

"Şu sıralar evden uzak kalmam gerekiyor," dedi. "Hepimiz sınırdayız, bilirsiniz, üstelik her yer Natalie'nin eşyalarıyla dolu ve annem bunlara kimsenin dokunmasına izin vermiyor. Ayakkabıları koridorda duruyor, mayosu hala banyoda asılı; her sabah duş alırken mayoyla karşılaşıyorum. Buna dayanamıyorum."

"Tahmin ederim." Gerçekten edebiliyordum. Üniversiteye kadar ne zaman vestiyeri açsam Marian'in minik pembe montuyla karşılaşıyordum. Hala dolapta asılı duruyor bile olabilirdi.

Kayıt cihazımı döndürüp sehpanın üzerinden oğlana doğru kaydırdım.

"Bana kızkardeşini anlat biraz, John."

"Şey, çok tatlı bir çocuktu. Aşırı zekiydi. İnanılmazdı."

"Aşırı zeki derken? Okul anlamında mı, yoksa parlak bir zekadan mı bahsediyoruz?"

"Eh, okulda pek iyi olduğu söylenemezdi. Biraz disiplin sorunu vardı," dedi. "Ama sanırım sadece sıkıntıdan muzdaripti. Bir iki sınıf atlasa iyi olurdu, sanırım."

"Annesi böyle bir şeyin skandal olacağını düşünüyordu," diye araya girdi Meredith. "Natalie'nin çıkıntı gibi görünmesinden her zaman endişe duyardı."

John'a bakarken kaşlarımı kaldırdım.

"Bu doğru. Annem gerçekten Natalie'nin uyum sağlamasını istiyordu. Natalie biraz saçma davranıyordu, oğlan çocukları gibiydi ve biraz da çatlaktı." Ayaklarına bakarak kahkaha attı.

"Aklına bir olay mı geldi?" diye sordum. Curry için anekdotlar, bölgeye giriş izni anlamına gelirdi. Dahası, merak da ediyordum.

"Ah, bir keresinde tamamen kendisine özgü bir dil icat etmişti, anladınız mı? Yani sıradan bir çocuk olsa kuş diliyle yetinirdi. Ama Natalie, Rus alfabesine benzer bir alfabe bile geliştirmişti. Üstelik bana da öğretti. Ya da en azından öğretmeyi denedi. Öğrenemediğim için kısa sürede sabrını kaybetti." Tekrar güldü, sanki yer altından gelen bir kurbağa sesi gibiydi.

"Okulu sever miydi?"

"Şey, kasabadaki yeni çocuk olmak kolay değildir ve buradaki kızlar... Eh, sanırım kızlar nerede olurlarsa olsunlar, biraz kendini beğenmiş oluyorlar."

"Johnny! Çok kabasın!" Meredith oğlanı iteklermiş gibi yaptı. John önemsemedi.

"Demek istediğim, kızkardeşiniz... Amma, değil mi?" Başımla onayladım. "Amma bir süreliğine onunla gerçekten arkadaştı. Ormanda dolaşmaya çıkarlardı, Natalie geri döndüğünde her tarafı çizik, çürük içinde olurdu."

"Gerçekten mi?" Natalie'nin adı geçtiğinde Amma'nın küçümsemesine bakılırsa, bunu asla tahmin edemezdim.

"Kısa bir süre gerçekten çok yakındılar. Ama sanırım, Natalie birkaç yaş küçük olduğu için Amma bir süre sonra ondan sıkılmış olmalı. Bilmiyorum. Sonra bir şekilde küstüler." Amma, arkadaşlarını ıskartaya çıkarmayı annemden öğrenmişti muhtemelen. "Gerçi sorun değildi," dedi John, beni -ya da kendisini- ikna etmek istercesine. "Sürekli birlikte oynadığı James Capisi diye bir çocuk vardı. Başka kimselerin konuş-

maya yanaşmadığı, bir iki yaş küçük bir çiftlik çocuğuydu. Oldukça iyi anlaşıyorlarmış gibi görünüyordu."

"Natalie'yi canlı gören son kişi olduğunu iddia ediyor," dedim.

"Tam bir yalancı," dedi Meredith. "O hikayeyi ben de duydum. Sürekli hikayeler uydurur. Annesi kanserden ölmek üzere. Babası yok. Onunla ilgilenecek kimsesi yok. Bu yüzden de ortaya böylesi uydurma bir iddiayı atıyor. Onun söylediklerine inanma."

Tekrar John'a baktığımda, oğlan omuzlarını silkti.

"Bana da biraz uydurmaymış gibi geliyor, biliyor musunuz? Günışığında deli bir kadın Natalie'yi kapıvermiş," dedi. "Hem, bir kadın neden böyle bir şey yapar ki?"

"Bir erkek neden böyle bir şey yapar?" diye sordum.

"Erkeklerin böylesi tuhaf şeyleri neden yaptıklarını kim bilebilir," diye ekledi Meredith. "Genetik bir şey."

"Sana bunu sormam lazım, John. Polis tarafından sorgulandın mı?"

"Annemle babam da sorgulandı."

"Ve her iki cinayetin olduğu gece nerede olduğunu kanıtlayabiliyor musun?" Bir tepki bekledim ama sakin bir şekilde çayını yudumlamaya devam etti.

"Hayır. Arabayla dolaşıyordum. Bazen buralardan uzaklaşma ihtiyacı duyuyorum, anlıyor musunuz?" Gözucuyla Meredith'e baktı, kız, oğlanın bakışını görünce dudaklarını büzdü. "Burası alıştığımdan çok daha küçük bir yer. Arada sırada kaybolma hissini yaşamak istiyor insan. Bunu anlayamadığını biliyorum, Mer." Meredith bir şey söylemedi.

"Ben anlayabiliyorum," dedim. "Burada yaşarken kapana kısılmış gibi hissettiğimi hatırlayabiliyorum. Buraya başka bir yerden taşınmış olmayı hayal bile edemem."

"Johnny çok asil davranıyor," diye araya girdi Meredith. "Her iki gece de benimle birlikteydi. Benim başımı belaya sokmak istemiyor sadece. Bunu yazabilirsin." Meredith kanepenin kenarında sırtını dikmiş, öne arkaya sallanıyordu, sanki dini bir ayinde kendinden geçmiş gibiydi.

"Meredith," diye mırıldandı John. "Hayır."

"İnsanların, erkek arkadaşımın lanet bir bebek katili olduğunu düşünmelerine izin vermeyeceğim, pardon yani, John."

"Polise bu tür hikayeler anlatırsan üzerinden bir saat geçmeden gerçeği öğrenirler. Üstelik benim için işleri daha da zora sokarsın. Kimse gerçekten kızkardeşimi öldürmüş olabileceğimi düşünmüyor." John, kızın lülelerinden birini alarak parmağını kökünden ucuna kadar nazikçe kaydırdı. Sağ kalçamdan *gıdık* kelimesi yanıp sönmeye başladı. Oğlana inanıyordum. İnsanların arasında ağlıyor, kızkardeşiyle ilgili aptal hikayeler anlatıyor, kız arkadaşının saçıyla oynuyordu ve ben ona inanıyordum. Curry'nin saflığıma homurdanışını da kulağımın dibindeymiş gibi duyabiliyordum.

"Hikayeler demişken," diye başladım. "Sana bir şey daha sormam lazım. Natalie'nin Philadelphia'dayken sınıf arkadaşını yaraladığı doğru mu?"

John donakaldı, Meredith'e döndü ve ilk defa rahatsız göründü. Dudakları kıvrıldı. Sırtını dikti, her an kapıdan fırlayabileceğini düşündüm, sonra arkasına yaslanıp derin bir nefes çekti.

"Harika. İşte bu yüzden annem medyadan nefret ediyor," diye homurdandı. "Philadelphia'da bir gazetede haber çıkmıştı. Birkaç paragraftan ibaretti. Natalie'yi bir hayvan gibi anlatıyordu."

"Öyleyse, neler olduğunu bana anlat."

Omuz silkti. Tırnağıyla oynadı. "Resim dersiymiş, çocuklar kesip boyuyorlarmış ve küçük kız yaralanmış. Natalie sabırsız küçük bir çocuktu, o kız da Natalie'ye dayılık taslıyormuş. Son seferinde Natalie'nin elinde makas varmış. Yani önceden planlanmış bir saldırı değildi. Yani o zaman daha dokuz yaşındaydı."

Keene aile fotoğrafındaki o ciddi görünümlü Natalie'nin, elindeki makasla küçük kızın gözlerine saldırması gözümde canlandı. Hayalimde, pastel suluboyaların üzerine şaşırtıcı bir şekilde parlak kırmızı kan damlıyordu.

"O küçük kıza ne oldu?"

"Sol gözünü kurtardılar. Sağ gözü, şey, kurtarılacak gibi değildi."

"Natalie her iki göze de mi saldırmış?"

John ayağa kalktı, neredeyse annesinin tepemde dikildiği aynı açıyla bana baktı. "Natalie bununla baş edebilmek için bir yıl boyunca psikologa gitti. Aylar boyunca kabuslardan çığlıklar atarak uyandı. Daha dokuz yaşındaydı. Bu bir kazaydı. Hepimiz kendimizi çok kötü hissediyorduk. Babam küçük kız için bir bağış fonu oluşturdu. Oradan ayrıldık, çünkü Natalie'nin yeni bir başlangıç yapması gerekiyordu. Bu yüzden buraya geldik, babam bulduğu ilk işi kabul etti. Suçlular gibi, gecenin bir yarısı taşındık. Buraya. Bu kahrolası kasabaya."

"Aman tanrım John, bu kadar kötü olduğunu tahmin etmemiştim," diye mırıldandı Meredith.

Oğlan yerine oturup başını ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı.

"Buraya geldiğim için pişman olduğumu söylemeye çalışmıyorum. Natalie buraya geldiği için pişmanım çünkü o öldü. Biz ona yardım etmeye çalışıyorduk. Oysa o öldü." Sessiz bir feryat saldığında Meredith isteksizce kollarını ona sardı. "Biri kızkardeşimi öldürdü."

Gayla'nın bildirdiğine göre, Bayan Adora kendisini iyi hissetmediği için akşam yemeğinde toplanmayacaktık. *Bayan* şeklinde hitap edilmesinin annemin arzusu olduğunu tahmin ediyordum. *Gayla, en iyi hizmetçiler ev sahibelerine resmi adlarıyla seslenirler. Biz de en iyisi olmak istiyoruz, değil mi?* Konu bu şekilde bağlanmış olmalıydı.

Annemin benim mi, yoksa Amma'nın yüzünden mi kendisini iyi hissetmediğini kestiremiyordum. İkisinin annemin odasında, narin kuşlar gibi didiştiklerini duyabiliyordum. Annem haddini bildirerek golf arabasını izinsiz kullandığı için Amma'yı suçluyordu. Tüm kırsal bölgelerdeki kasabalar gibi, Wind Gap'in de makinelere takıntısı vardı. Çoğu evde mutlaka bir araba bulunurdu ve bunların da yarısı (gelir düzeylerine göre değişkenlik gösteren gösteriş meraklıları ya da antika tipler) tekne, jet ski, motosiklet ve traktör sahibiydi. Wind Gap elitleri arasında, çocukların ehliyet olmadan kasabanın caddelerinde kullanabileceği tek araç olarak golf arabası yaygındı. Teknik olarak yasadışıydı, ama kimse sesini çıkarmıyordu. Ci-

nayetlerden sonra annemin, Amma'nın elinden bu küçük özgürlüğü almaya çalıştığını düşündüm. Ben de olsam öyle yapardım. Kavgaları, eski bir hızarın çıkarabileceği ciyaklamalarla yarım saat kadar sürdü. *Sakın bana yalan söylemeye kalkma, küçük hanım...* Uyarı öylesine tanıdıktı ki kendimi eskiden olduğu gibi rahatsız hissettim. Demek Amma arada bir paçayı ele veriyordu.

Telefon çaldığında hemen açtım ki Amma hızını yitirmesin ama eski arkadaşım Katie Lacey'nin amigo kızlara özgü çatlak sesini duyduğumda şaşırdım. Angie Papermaker, evinde kızları toplayıp bir parti veriyordu. Birkaç şişe şarap içilecek, hüzünlü bir film seyredilecek, ağlanacak ve dedikodu yapılacaktı. Mutlaka katılmalıydım. Angie, kasabanın Yeni Zengin bölgesinde, Wind Gap'in eteklerindeki devasa bir malikanede oturuyordu. Katie'nin sesinden kıskançlık mı, yoksa memnuniyet mi duyduğu anlaşılmıyordu. Tanıdığım kadarıyla, ikisi aynı anda olabilirdi. Aslında hiç istemese de başkalarında gördüğünü kendisine isteyen kızlardan biri olmuştu hep.

Keene'lerin evinde Katie ve arkadaşlarıyla karşılaştığımda en azından bir gecemi onlara ayırmam gerekeceğini biliyordum. Ya onlara katılacaktım ya da beni tehlikeli bir şekilde hüzünlendiren John röportajımın notlarıyla ilgilenecektim. Dahası annemin arkadaşları Annabelle, Jackie ve diğer gevezelerle olduğu gibi, muhtemelen düzinelerce görüşme yapsam elde edemeyeceğim bilgilere ulaşma şansım olacaktı.

Evin önüne park ettiğinde Katie Lacey'nin -artık Katie Brucker- öngörülebileceği üzere hali vaktinin iyi durumda olduğunu farkettim. Bunu telefonu kapattıktan sadece beş da-

kika sonra kapımın önüne gelmesiyle birlikte, kullandığı aptal SUV model arabadan da anlayabiliyordum; bu konforlu araba, kasabadaki birçok insanın evinden bile pahalı bir arabaydı. Arabanın arkasında çocuk yoktu ama koltuğumun arkasındaki DVD oynatıcıda bir tür çocuk programının sesleri yankılanıyordu. Önümdeki paneldeyse, navigatör gereksiz yere adım adım yol gösteriyordu.

Kocası Brad Brucker, babasının dizinin dibinde çalışıyordu ve babacık emekli olduğunda işi devralacaktı. Tavukları tartışmalı bir şekilde, hızla besili hale getiren bir hormon üzerinde çalışıyorlardı. Annem bu tür şeylere hep burun kıvırırdı – besi sürecini hızlandıracak bu tür maddeleri asla kullanmayacağını söylerdi. Hormonlardan tümüyle sakındığı yoktu. Annemin domuzları, iyice olgunlaşmış kirazlar gibi şişip kızarana, bacakları ağız sulandıran gövdelerini kaldıramayana kadar kimyasal iğneler yerlerdi. Ama bu işlem, zamana yayılarak gerçekleştirilirdi.

Brad Brucker, Katie'nin istediği yerde yaşayacak, Katie istediğinde onu hamile bırakacak, Katie'nin istediği özel tasarım kanepeyi alacak, diğer durumlardaysa çenesini kapayacak tipteki kocalardandı. Yeterince baktığınızda yakışıklı olduğuna karar veriyordunuz, diğer taraftan söylentiye göre serçeparmağım büyüklüğünde bir aleti vardı. Üniversitedeki ilk yıllarımda kurduğum mekanik sosyal ilişkiler sayesinde, ilk ağızdan adamın aletinin ne kadar küçük olduğunu duymuştum. Yine de görünen o ki aletin küçüklüğü sorun olmuyordu. Katie üç ay içinde üçüncü çocuğunu doğuracaktı. Bir oğlan çocukları olana kadar da denemeye devam ede-

ceklerdi. *Etrafımızda koşuşturan bir keratayı gerçekten çok istiyoruz.*

Benden bahsedersek, Chicago, henüz koca yok ama umutluyuz! Ondan konuşursak, saçları, vitamin programı, Brad, iki kızı Emma ve Mackenzie, Wind Gap hanımları yardım birliği ve St. Patrick gününde gerçekleştirdikleri berbat organizasyon. Sonra bir iç çekiş: *şu zavallı küçük kızlar.* Evet, iç çekiş – şu zavallı küçük kızlarla ilgili haberim. Belli ki haberi yapmama fazla takılmıyordu çünkü konu hızla hanımlar birliğine ve organizasyon direktörü olduğunda işleri yüzüne gözüne bulaştıran Becca Hart'a (kızlık soyadı Mooney) dönüverdi. Becca okul günlerinde arada sırada öne çıkan bir kızdı, beş yıl sonra Eric Hart'ı elde edince sosyal popülerliğinin zirvesine ulaşmıştı. Eric Hart'ın ailesi, Ozark'ın en çirkin arazilerindeki Go-Kart pisti, su oyuncakları parkı ve mini golf sahası gibi turist tuzaklarına sahipti. Sözleri hafiften bir serzenişe gebeydi. Becca bu gece orada olacaktı, kendi gözlerimle görebilirdim. Bir türlü aralarında uyum yakalayamamışlardı.

Angie'nin evi, çocukların çizdiği malikanelere benziyordu. Sıradanlığı neredeyse üç boyutlu algılanmasını engelliyordu. Odaya girdiğim anda, aslında burada olmayı hiç istemediğimi farkettim. Liseden beri gereksiz yere beş kilo veren Angie, bana ölçülü bir şekilde gülümseyip fondüleriyle uğraşmaya koyuldu. Daha okul zamanında bile hepimizin minik annesi olmaya soyunan ve kimse tarafından sevilmediği için sık sık dramatik ağlama krizlerine alıştığımız Tish de oradaydı. Öğrendiğime göre Newcastle'dan, hafif şapşal ama iyi kazanan (Katie fısıldamıştı) bir adamla evlenmişti. Mimi çikolata rengi

deri bir kanepenin üzerine, bir kumaş yığını gibi yayılmıştı. Göz kamaştıran bir kadına benzese de bakışları yetişkinlikten eser taşımıyordu. Gerçi kimse umursamıyor olmalıydı. Herkes ona hala "en ateşlisi" gözüyle bakıyordu. Bunun kanıtı, parmaklarındaki devasa taştı. Daha alt sınıflardayken, takımın vazgeçilmez defans oyuncusu olan ve birden kendisine Jo-ha denmesini talep eden, serseri ve sevimli Joey Johansen'le evlenmişti. (Onunla ilgili hatırladığım da bu kadardı zaten.) Zavallı Becca aralarında oturmuş, sabırsız ve tuhaf bakışlarla bakınıyordu. Komik derecede hostes kıyafetine benzeyen bir elbise giymişti. (Angie, Becca'yla alışeverişe çıkmıyor muydu yoksa?) Göz göze geldiği herkese gülücükler dağıtmasına rağmen kimsenin onunla konuştuğu yoktu.

Kumsalda filmini seyrettik.

Angie ışıkları yaktığında Tish burnunu çekiyordu.

"Tekrar işe başladım," diye duyurdu, bir taraftan da mercan pembesi ojeli tırnaklarını gözlerine bastırdı. Angie şarabını doldurup dizini okşarken gösterişli bir endişeyle ona baktı.

"Aman tanrım, tatlım, niye ki?" diye mırıldandı Katie. Mırıldanması bile kızsal bir cıvıldamaya sahipti. Sanki binlerce fare, kraker kemiriyordu.

"Tyler anaokuluna giderken yeniden işe başlamak istedim," dedi Tish iki burun çekmesi arasında. "Bir amacım olsun istiyordum." Sanki pis bir şey söylüyormuş gibi patlamıştı.

"Bir amacın var ama," dedi Angie. "İnsanların, çocuklarını nasıl yetiştirmen gerektiğini söylemesine sakın izin verme. Feministlerin..." Bunu söylerken bana baktı, "Sahip olduğun şeyler için, kendini suçlu hissettirmelerine izin verme."

"Angie haklı, Tish, hem de çok haklı," diye ekledi Becca. "Feminizm, kadınların seçimlerinde özgür olmaları anlamına gelir."

Tüm kadınlar kuşkuyla Becca'ya bakıyordu ki Mimi'nin hıçkırıkları, oturduğu köşeden yükseldi, tabii tüm dikkati ve elindeki şarap şişesiyle Angie hemen ona döndü.

"Steven başka çocuk yapmak istemiyor," diye sızlandı.

"Niyeymiş?" dedi etkileyici bir karşı çıkışla Katie.

"Ona göre üç tane yeterliymiş."

"Onun için mi, senin için mi?" diye patladı Katie.

"Ben de öyle dedim. Bir kız istiyorum. Bir kızım olmasını istiyorum." Kadın Mimi'nin başını okşadı. Katie kendi karnını okşadı.

"Ben de bir oğlum olsun istiyorum," diye hıçkırdı, bir taraftan da Angie'nin üç yaşındaki oğlunun fotoğrafına bakıyordu.

Ağlamalar ve sızlamalar Tish'le Mimi arasında devam etti. *Bebeklerimi özlüyorum... Hep çocuklarla dolu kocaman bir ev hayal etmiştim, tek hayalim buydu... Sadece anne olmanın nesi bu kadar kötü?* Onlar için üzülüyordum -gerçekten perişan görünüyorlardı- ve hayatlarının planladıkları gibi gitmemesinden dolayı sempati de duyuyordum. Onca kafa sallama ve onay mırıldanmasına rağmen, söyleyecek bir şey bulamadığımdan sessizce mutfağa gidip kendime bir dilim peynir aldım ve biraz uzak kalmaya çalıştım. Bütün bunlara ta okul yıllarından beri aşinaydım ve birazdan işlerin çığırından çıkacağını çok iyi biliyordum. Biraz sonra Becca mutfağa gelip tabakları yıkamaya başladı.

"Her hafta aynı şey," dedi hafifçe gözlerini devirerek, rahatsız olmaktan ziyade şaşırmış gibi rol yapıyordu.

"Deşarj olma ihtiyacı, sanırım," dedim. Benden daha fazlasını duymak istediğini hissedebiliyordum. Bu duyguyu bilirdim. Haber için birinin ağzından bir şey almaya çalışırken neredeyse ağzının içine düşecek gibi olurdum.

"Angie'nin bu küçük toplantılarına gelene kadar, hayatımın ne kadar perişan olduğunun farkında değildim," diye fısıldadı Becca, temiz bir bıçakla bir dilim gravyer keserken. Bütün Wind Gap'e yetecek kadar peynirimiz vardı.

"Eh, anlaşılmaz olmak, sığ bir insan olmaya çabalamadan sığ bir yaşam sürebileceğin anlamına gelir."

"Haklısın galiba," dedi Becca. "Sen de okuldayken böyle mi hissediyordun?"

"Ah, hemen hemen, tabii birbirimizi sırtımızdan bıçaklamadığımız zamanlarda."

"Sanırım göz önünde olmadığım için mutlu olmalıyım," diyerek güldü. "Şimdiyse tek derdim daha az havalı görünebilmek." Buna ben de güldüm. Kadehine şarap doldururken kendimi ergenlik yaşlarımdaki gibi delifişek hissetmemin absürtlüğüne şaşıyordum.

Geri dönerken hala kıkırdıyorduk, oysa odadaki tüm kadınlar ağlıyordu. Hepsi aynı anda başlarını kaldırıp bize baktı, sanki dehşet verici bir Viktorya portresine bakakalmışlardı.

"Eh, eğlenebilmenize sevindim," diye azarladı Katie.

"Hele kasabamızda olanlar düşünülürse," diye ekledi Angie. Belli ki konu açılmıştı bile.

"Dünyaya neler oluyor böyle? Biri niye o küçük kızların canını yakmak istesin ki?" diye ağladı Mimi. "Zavallı şeyler."

"Üstelik dişlerinin sökülmüş olmasına katlanamıyorum," dedi Katie.

"Keşke, hayattayken daha iyi muameleye maruz kalsalardı," diye hıçkırdı Angie. "Niye kızlar birbirlerine karşı bu kadar acımasız?"

"Kızlar onlarla dalga mı geçmiş?" diye sordu Becca.

"Bir gün Natalie'yi okulun banyosunda köşeye sıkıştırmışlar... ve saçlarını kesmişler," diye inledi Mimi. Yüzü şişmiş ve yer yer kızarmıştı. Rimelinden akan kara derecikler bluzunu boyamıştı.

"Ann'e de... zorla özel yerlerini oğlanlara göstertmişler," dedi Angie.

"Sürekli o kızlara takılırlardı, sadece biraz farklı oldukları için," dedi Katie, manşetiyle zarif bir şekilde gözyaşlarını silerken.

"Onlar dediğin kim?" diye sordu Becca.

"Camille'e sor, *haberi* yapan o," dedi Katie çenesini kaldırıp. Bu hareketini okul zamanından hatırlıyordum. Aleyhinize dönmeye başladığı ama hala adil olmaya çalıştığı anlamına geliyordu bu çene hareketi. "Kızkardeşinin ne kadar kötü olduğunu biliyorsun, değil mi, Camille?"

"Kızların ne kadar mutsuz olabileceklerini biliyorum."

"Ne yani, onu savunuyor musun?" diye öfkeyle baktı Katie. Kendimi Wind Gap entrikalarının içine düşüyormuş gibi hissedip panikledim. Baldırımdaki *didişme* kelimesi nabız gibi attı.

"Ah, Katie, onu savunacak ya da savunmayacak kadar iyi tanımıyorum," dedim, sahte bir bezginlikle.

"O küçük kızlar için tek bir gözyaşı bile döktün mü?" dedi Angie. Hepsi gözlerini üzerime dikmişti.

"Camille'in çocuğu yok," dedi Katie sofu bir ifadeyle. "Bizim hissettiğimiz sızıyı hissedebileceğini sanmıyorum."

"O kızlar için çok üzülüyorum," dedim. Bunu fazlasıyla yüzeysel söylemiştim, kendimi güzellik yarışmasında dünya barışından bahsediyormuş gibi hissettim. Gerçekten üzülüyordum ama dile getirmek bana fazlasıyla ucuz geliyordu.

"Acımasız olmak istemem ama..." diye başladı Tish, "sanırım çocuğun olmadıkça, yüreğin bizim hissettiklerimizi asla hissedemez. Kalbinin o bölümü hep kapalı kalır."

"Katılıyorum," dedi Katie. "Ancak Mackenzie'yi içimde hissettiğim zaman, kadın olduğumu anladım. Yani bugünlerde Tanrı ve bilim karşıtlığı tartışılıp duruyor, bebekler söz konusu olduğunda ise her iki tarafta da sular duruluyor. İncil, doğurgan olmayı ve çoğalmayı öneriyor, bilim de, eh, meselenin özüne bakıldığında, kadınların doğurmak için yaratıldığını kabul ediyor, öyle değil mi?"

"Kızların gücü," diye söylendi Becca yarım ağızla.

Katie, Angie'lerde kalmak istediği için beni eve Becca götürdü. Herhalde sabahleyin, dadıları diğer sevgili iki kızıyla ilgilenecekti. Becca annelik takıntısıyla ilgili birkaç espri yaptı, ben de minik kahkahalarla eşlik ettim. *Senin için söylemesi kolay, iki çocuğun var.* Kendimi çaresiz ve *küskün hissediyordum.*

Temiz bir gecelik giyip yatağımın bir köşesine oturdum. Bu gece daha fazla içmek yok, diye fısıldadım kendi kendime. Yanaklarıma hafifçe vurup omuzlarımı rahatlattım. Kendi kendime, *tatlım*, dedim. Kesmek istiyordum. Kasığımdaki *şeker* yandı, dizimin yakınındaki *edepsiz* alev aldı. Derime *kısır* kelimesini kazımak istiyordum. Hep böyle kalacaktım, içim kullanılmamış olarak kalacaktı. Boş ve dokunulmamış. Leğen kemiğimin yarılıp dağılmış hayvan yuvaları gibi içimdeki boşluğu ortaya çıkardığını gözümde canlandırdım.

O minik kızlar. *Dünyanın nesi vardı böyle?* Mimi ağladığında pek dokunmamıştı, matemi çok aleniydi. Oysa *şimdi hissedebiliyordum. Bir şeyler doğru değildi, tam* burada, bir şeyler, korkunç şekilde yanlıştı. Gözümün önüne Ann'in yatağının kenarına oturmuş, kızına en son ne söylediğini hatırlamaya çalışan Bob Nash geldi. Natalie'nin tişörtüne sarılıp ağlayan annesi gözümde canlandı. Kendimi, on üç yaşımda ölen kızkardeşimin odasında, elimde çiçekli bir ayakkabıyla yere yatmış ağlarken gördüm. On üç yaşına rağmen, muhteşem vücuduyla çocuk-kadın Amma'nın, annemin arkasından yas tuttuğu bebeğin yerine geçmek için çabalaması. Marian'in arkasından ağlayan annem. Bebeği ısıran annem. Gücünü kendinden daha zayıf yaratıklara yönelten, Natalie'nin saçını keserken, bukleler seramiklerin üzerine düşerken arkadaşlarıyla birlikte kahkahalar atan Amma. Küçük bir kızın gözlerine makas saplayan Natalie. Tenim çığlıklar atıyor, kulaklarım kalbimin gümbürtüsüyle zonkluyordu. Gözlerimi yumdum, kollarımı kendime sardım ve ağladım.

*

Yastığımın üzerinde on dakika kadar ağladıktan sonra, dünyevi konulara dalarak kendimi toparlamaya başladım. Yazımda John Keene'in söylediklerini nasıl kullanacağım, Chicago'daki evin kirasını haftaya vermem gerektiği, yatağın yanındaki çöp kutusunda çürümeye başlayan elmanın ekşi kokusu.

Sonra, kapımın önünde, Amma sessizce adımı fısıldadı. Geceliğimin üst düğmesini kapatıp kollarını aşağı çektim ve kızı içeri aldım. Pembe çiçekli bir gecelik giymişti, sarı saçları omuzlarından dökülüyordu ve ayakları çıplaktı. Gerçekten çok sevimli görünüyordu, daha uygun bir kelime bulmaya gerek bile yoktu.

"Ağlıyordun," dedi, hafif etkilenmiş gibi görünüyordu.

"Azıcık."

"Onun yüzünden mi?" Sözleri, yastığımdaki yuvarlak ve derin çukur kadar ağırdı.

"Biraz, sanırım."

"Ben de." Bedenimi inceledi – geceliğimin yakası, kol manşetleri. Yaralarımı görmeye çalışıyordu. "Kendini yaraladığını bilmiyordum," dedi sonunda.

"Eskidendi."

"Bu iyi bir şey, sanırım." Sendeleyerek yatağımın kenarına gitti. "Camille, hiç kötü bir şeyler olacağını hissettiğin ve bu olacakları durduramayacağını düşündüğün oldu mu? Hiçbir şey yapamadığın, sadece beklemek zorunda olduğun?"

"Panik atak gibi mi?" Gözlerimi sıcak dondurma kadar pürüzsüz ve kumral cildinden alamıyordum.

"Hayır. Tam olarak değil." Sesinden onu hayalkırıklığına uğrattığım, zekice bir bilmeceyi çözemediğimi düşündüğü anlaşılıyordu. "Her neyse. Sana bir hediye aldım." Elinde hediye paketiyle sarılmış kare bir kutu vardı ve dikkatli bir şekilde açmamı söyledi. İçinde, sıkı sarılmış bir dal esrar vardı.

"İçtiğin votkadan daha iyidir," dedi Amma, otomatik bir savunmayla. "Çok içiyorsun. Bu daha iyi. Seni canlandırır."

"Amma, gerçekten..."

"Kesiklerini yine görebilir miyim?" diye utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Olmaz." Sessizlik. Sigarayı kutudan çıkardım. "Ve Amma, bence sen de..."

"Kullanıyorsam ne olmuş? İster al, ister alma. Sadece iyilik yapmaya çalışıyorum." Suratını asıp geceliğini çekiştirdi.

"Teşekkür ederim. İyi hissetmem için yardım etmeye çalışman çok şeker."

"İyi olabilirim, biliyorsun?" dedi, kaşları hala çatıktı. Her an ağlayabilirmiş gibi görünüyordu.

"Biliyorum. Ben sadece, neden şimdi bana karşı iyi olmaya karar verdiğini merak ediyorum."

"Bazen iyi biri olmayı beceremiyorum. Ama şimdi, iyi olmak istiyorum. Herkes uykuya dalıp ortalık sessizleştiğinde daha kolay oluyor." Eli bir kelebek misali yüzümün önüne geldi, sonra vazgeçerek dizimi okşadı ve odamdan çıktı.

Onuncu Bölüm

"Buraya geldiğimiz için çok pişmanım, çünkü Natalie öldü," diyor John Keene (18), kızkardeşi Natalie (10) için gözyaşları dökerken. "Biri, küçük kızkardeşimi öldürdü." Natalie Keene'in cesedi 14 Mayıs günü, Wind Gap'teki Cut-N-Curl Güzellik Salonu ile Bifty's Nalburiye Dükkanı'nın arasındaki dar sokakta bulunmuştu. Natalie son dokuz ay içinde öldürülen ikinci küçük kız. Ann Nash (9), geçtiğimiz ağustos ayında dere kenarında ölü bulunmuştu. Her iki kız da boğazlanmıştı ve katil her ikisinin de dişlerini sökmüştü.

"Çatlak bir kızdı," diyor John Keene, usulca ağlarken, "oğlan çocuğu gibiydi." İki yıl önce ailesiyle birlikte Philadelphia'dan kasabaya taşınan ve yakın zamanda liseden mezun olan Keene, kızkardeşini zeki ve hayal gücü güçlü bir kız olarak tanımlıyor. Küçük kız bütün bir alfabeyle kendine has bir dil bile geliştir-

mişti. "Başka çocuk olsa, kuş diliyle yetinirdi," derken Keene hüzünle gülüyor.

Bu arada asıl kuş dili, polis dosyalarında kendisini gösteriyor. Wind Gap polis memurları ve Kansas City'den atanan cinayet masası dedektifi Richard Willis, birkaç ipucuna ulaştıklarını kabul ediyorlar. "Henüz kimseyi elemedik," diyor Willis. "Kasaba sakinleri arasındaki olası şüphelileri çok yakından izliyoruz ama bu cinayetlerin dışarıdan birinin işi olması ihtimalini de dikkatle değerlendiriyoruz."

Polis, olayın tek tanığı olduğunu ve Natalie Keene'in kaçırılışına tanık olduğunu söyleyen bir çocukla ilgili yorum yapmayı reddediyor. Çocuğun iddiasına göre, kızı bir kadın kaçırmıştı. Polise yakın bir kaynak, katilin aslında yerel halktan bir adam olabileceğine inanıldığını söylüyor. Wind Gap'in diş doktoru James L. Jellard (56), bu görüşe katılıyor ve dişlerin sökülmesiyle ilgili, bu işin güç gerektirdiğini ve dişlerin öylece yerlerinden çıkmayacaklarını belirtiyor.

Polis dava üzerinde çalışırken Wind Gap'te kilit ve silah satışları tavan yaptı. Yerel yapı malzemesi mağazası son dönemde üç düzine kilit satmış; kasabanın silah satıcısı ise Keene'in ölümünden beri 30'dan fazla silah satışı gerçekleştirmiş. "Buradaki insanların hepsinde, en azından avlanmak için tüfek olduğunu sanırdım," diyor kasabanın en büyük silah dükkanının sahibi Dan R. Sniya (35). "Ama sanırım şimdiye kadar silah sahibi olmayanlar, eh, bundan sonra birer tane edinecektir."

Kasabada cephaneliğini güçlendirenlerden biri de Ann Nash'in babası Robert (41). "İki kızım ve bir oğlum var ve

onları koruyacağım," diyor. Nash, merhum kızını oldukça parlak zekalı olarak tanımlıyor. "Bazen benden bile akıllı olduğunu düşünürdüm. Bazen babasından daha zeki olduğunu düşünürdü." O da kızının Natalie gibi oğlanlar kadar hareketli olduğunu, ağaçlara tırmandığını ve bisiklete binmeyi sevdiğini söylüyor. Ann geçtiğimiz ağustos ayında kaçırıldığında bisiklete biniyordu.

Yerel kilisenin Katolik pederi Louis D. Bluell, cinayetlerin kasaba sakinleri üzerinde yarattığı etkiyi görebildiğini söylüyor. Pazar ayinlerine katılım gözle görünür bir şekilde artmış ve kilise üyelerinden birçoğu, pederin nasihatini almak için gelmiş. "Böyle şeyler olduğunda, insanlar ruhani olarak beslenme ihtiyacı duyuyorlar," diyor Peder. "Böyle bir şeyin nasıl gerçekleşebildiğini bilmek istiyorlar."

Polis de aynı şeyi istiyor.

Baskıya girmeden önce, Curry, herkesin ikinci adını da belirtmemle dalga geçti. *Tanrım, Güneyliler resmiyeti seviyor.* Missouri'nin teknik olarak orta batı olduğunu belirttiğimde, bu sefer bana kıs kıs güldü. *Ben de teknik olarak ortayaşlıyım ama gel de bunu romatizmalarımla uğraşmak zorunda kalan zavallı Eileen'e anlat.* Bununla birlikte James Capisi ile yaptığım görüşmenin hemen hemen tüm detaylarını haberden çıkardı. *Polis bile üzerinde durmazken, çocuğa dikkat çekmemiz bizi çok çaresiz gösterir.* Dahası annesinin John hakkında söylediği, inandırıcılıktan uzak, "Çok iyi, nazik bir çocuk," sözünü de kesti. Beni evden atmadan önce kadının ağzından alabildiğim tek söz buydu, yaptığım

pespaye görüşmenin zahmetine değerdi ama Curry'ye göre konudan uzaklaştırıyordu. Muhtemelen de haklıydı. Sonunda üzerine odaklanabileceğimiz 'yerel halktan şüpheli bir adam' olmasına sevinmişti. 'Polise yakın bir kaynak' uydurma görünüyordu ya da fazlasıyla gizemli, fazla karışıktı ama Richard'dan pedere kadar bu işi yapanın kasabadan biri olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Yalanımdan Curry'ye bahsetmedim.

Ertesi sabah haber yayınlandı. Yatağımda kalıp beyaz telefona bakarak çalmasını bekledim. Muhtemelen oğluyla konuştuğumu anlayan John'un annesi büyük bir kızgınlıkla arayacaktı. Ya da şüphelinin kasabadan olduğunu sızdırdığım için öfkelenen Richard.

Saatler sessizce geçtikçe daha çok terliyordum, bir at sineği penceredeki sinekliğin önünde vızıldıyordu, Gayla kapımın önünü süpürüyor, odama girebilmek için sabırsızlanıyordu. Çarşaflarımız ve havlularımız her gün değiştirilirdi, bodrum kattaki çamaşır makinesi durmaksızın çalışırdı. Sanırım Marian'in henüz yaşadığı zamandan kalma bir alışkanlığın devamıydı. Bedenlerimizden sızan salgıları ve küflü kokuyu unutmamızı sağlayan tertemiz, mis gibi çamaşırlar... Seks kokusundan hoşlandığımı farkettiğimde üniversitedeydim. Bir sabah arkadaşımın odasına gittiğimde bir delikanlı, çoraplarını arka cebine tıkıştırırken yanımdan sıvışarak geçmişti. Alı alına karışmış arkadaşım yatakta çıplak halde geriniyor, bacağı çarşafların arasından görünüyordu. Odadaki tatlı pis koku, tıpkı ayı ininin en derin köşesindekine benzer saf ve hayvani bir kokuydu. Böylesi geceden kalma, yaşanmışlık dolu bir

kokuya neredeyse tamamen yabancıydım. Çocukluğumdan hatırladığım en uyarıcı koku, çamaşır suyunun kokusuydu.

*

Sonunda telefon çaldı. İlk arayan hiç tahmin etmediğim birisiydi.

"Haberinde benden bahsetmemene inanamıyorum," diye çınladı Meredith Wheeler'ın sesi telefonun öteki ucundan. "Söylediğim tek bir kelimeyi bile kullanmamışsın. Orada olduğumdan bile bahsetmemişsin. Sana John'u getiren bendim, hatırladın mı?"

"Meredith, görüşlerine yer vereceğimi sana hiç söylemedim," dedim, baskıcı tavrından canım sıkılarak. "Öyle bir izlenim edindiysen özür dilerim." Pofuduk mavi bir oyuncak ayıyı başımın altına sıkıştırdım, sonra kendimi suçlu hissedip ayıyı tekrar ayakucuma ittim. Çocukluk eşyalarına saygı göstermek gerekirdi.

"Beni neden yazmadığını hiç anlamıyorum," diye devam etti. "Tek derdin Natalie'nin nasıl birisi olduğuna dair fikir geliştirmekse, John'a ihtiyacın var. John'a ihtiyacın varsa, bana da ihtiyacın var demektir. Ben onun kız arkadaşıyım. Yani, pratikte ben onun *sahibiyim*. Kime istersen sor."

"İyi de hikayenin odağında ikinizin ilişkisi yoktu ki," dedim.

Meredith'in nefes sesinin ardında ritmik bir rock şarkısı ve birtakım tıslama gürültüleri duyabiliyordum.

"Ama Wind Gap'ten başka insanları yazmışsın. O aptal Peder Bluell'i bile yazmışsın. Beni niye yazmadın? John gerçekten çok büyük acı çekiyor ve bu süreçte ona yardım ettiğim

için beni gerçekten çok önemsiyor. Sürekli ağlıyor. Onu bir tek ben ayakta tutuyorum."

"Wind Gap'ten farklı görüşlerle yeni bir yazı yazdığımda seninle de görüşürüm. Tabii hikayeye ekleyeceğin yeni bir şey varsa."

Bam. Tıs. Ütü yapıyordu.

"Aile hakkında, Natalie hakkında John'un aklına bile gelmeyecek -ya da dile getiremeyeceği- şeyler biliyorum."

"Harika, o zaman. Seni ararım. En kısa zamanda." Telefonu kapatırken kızın önerisinden dolayı biraz rahatsız hissettim. Aşağı baktığımda bacağımdaki yara izlerinin arasına, kızlara yakışır dairesel kıvrımlarla *Meredith* yazdığımı farkettim.

Sundurmada Amma, pembe ipekten bir battaniyeye sarınmış, salıncak koltukta oturuyordu, alnına da ıslak bir bez parçası konmuştu. Annemin kucağında çay, tost ve bir dizi şişenin olduğu gümüş bir tepsi vardı ve Amma'nın elini eline almış, kendi yanağında daireler çiziyordu.

"Bebişim, bebişim, bebişim," diye mırıldandı Adora. Onunla birlikte sallanıyordu.

Amma arada bir ağzını şapırdatarak kundaktaki yeni bebekler gibi uykulu bir şekilde uzanıyordu. Woodberry seyahatimizden bu yana annemle ilk defa karşılaşıyorduk. Önüne geldiğimde bile, gözlerini Amma'dan ayırmadı.

"Selam, Camille," diye fısıldadı sonunda Amma, dudaklarındaki küçük bir gülümseme kıvrımıyla.

"Kardeşin hasta. Sen buraya geldiğinden beri o kadar endişeli ki sonunda ateşlendi," dedi Adora, hala Amma'nın elini

yanağında dolaştırıyordu. Ağzının içindeki dişlerin gıcırdayarak karşı yanağa saldırıya geçtiğini hayal ettim.

O anda Alan'ın içeride oturduğu halde, pencereden onları izlediğini farkettim.

"Etrafındayken onun daha iyi hissetmesini sağlamalısın, Camille, o daha küçük bir kız," derken annem Amma'yı pışpışlıyordu. Akşamdan kalma küçük bir kız. Amma dün gece odamdan çıktıktan sonra aşağı inip bir süre yalnız başına içmişti. Bu evde işler böyle yürürdü. Birbirlerine fısıldaşırken yanlarından ayrıldığımda, *favori* kelimesi dizimin üzerinde titreşti.

"N'aber, hızlı gazeteci." Richard sedanıyla yanımda bitiverdi. Natalie'nin cesedinin bulunduğu yerdeki anma köşesinde, ayrıntıları ve notları görmek üzere kaldırımda yürüyordum. Curry benden bir "yastaki kasaba" yazısı yazmamı istemişti. Tabii, cinayetlerle ilgili yeni bir gelişme olmazsa. Mantığım, yakında bir gelişme olsa iyi olur, diyordu.

"Selam, Richard."

"Güzel yazmışsın." Kahrolasıca internet. "Polise yakın bir kaynak bulmana sevindim." Bunu söylerken gülümsüyordu.

"Ben de."

"Atla, işimiz var." Uzanarak yolcu kapısını açtı.

"Kendi işlerim var. Şimdiye kadar seninle çalışmamdan *yayınlanamaz, yorum-yok* yorumlarından başka bir şey elde edemedim. Editörüm yakında işi elinden alacak."

"Eh, buna izin veremeyiz. Gidersen dikkatimi dağıtacak bir şey kalmaz," dedi. "Hadi benimle gel. Bir Wind Gap tu-

rist rehberine ihtiyacım var. Karşılığındaysa üç soruya, eksiksiz ve dürüst cevaplar vereceğim. Kayıtdışı tabii ama ne istersen söyleyeceğim. Hadi, Camille. Yoksa polis kaynağınla randevun mu var?"

"Richard."

"Hayır, gerçekten, yeni filizlenen bir aşka engel olmak istemem. Senin şu gizemli herifle birlikteyken güzel bir çift görüntüsü veriyor olmalısınız."

"Kapa çeneni." Arabaya bindim. Üzerime eğilip emniyet kemerimi aldı ve yerine taktı, dudakları bir an dudaklarımın dibindeydi.

"Güvenliğinden emin olmam lazım." Başıyla Natalie'nin bulunduğu aralıkta salınan balonu işaret etti. Üzerinde *geçmiş olsun* yazıyordu.

"Şu var ya şu," dedi Richard, "Benim için Wind Gap'in mükemmel bir özetidir."

Richard onu kasabanın tüm gizli köşelerine, sadece kasabalıların bildiği kuytulara götürmemi istiyordu. İnsanların buluşup düzüştüğü ya da kafa yaptıkları, gençlerin içki içtiği ya da kendi başına oturup hayatlarının hangi noktada çıkmaza girdiğini anlamaya çalıştığı yerler. Herkesin hayatında, raydan çıktığını hissettiği bir an vardır. Benimki Marian'in öldüğü gündü. O bıçağı elime aldığım günse, o günle yarışır.

"Cinayet noktalarını hala bulamadık," dedi Richard, bir eli direksiyondayken öbür eli koltuğumun arkasındaydı. "Elimizde sadece cesetlerin bırakıldığı yerler var ve onlar da fazlasıy-

la bozulmuş." Durdu. "Kusura bakma. Cinayet noktası biraz çirkin kaçtı."

"Mezbahalar için kullanılabilir."

"Vay. Kırmızı kurdeleyi hak ettin, Camille. Üstelik Wind Gap'te yıldızlı kurdele değerinde."

"Ya ne demezsin, siz Kansas City insanlarının ne kadar kültürlü olduğunu unutmuşum."

Richard'ı tabelası olmayan toprak bir yola yönlendirdim, sonra Ann'in cesedinin bulunduğu yerden yaklaşık on beş kilometre uzakta bir yerde, dizlerimize kadar gelen otların arasına park ettik. Nemli havada saçlarımı kaldırıp ensemi havalandırdım, kollarımı dirseklerime kadar sıyırdım. Dün gece aldığım alkolün kokusunun gözeneklerimdeki terle birlikte Richard'a ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordum. Ormana doğru ilerleyip önce yokuş aşağı, sonra tekrar yokuş yukarı yürüdük. Kavak ağaçlarının yaprakları, her zamanki gibi hayali bir yelle titreşiyordu. Arada sırada bir hayvanın korkup kaçtığını, bir kuşun aniden havalandığını duyuyorduk. Richard yürürken yaprakları koparıp parçalıyor, arkamda kalmaya özen gösteriyordu. Sonunda hedefe ulaştığımızda, giysilerimiz tere bulanmıştı ve yüzümden ter damlıyordu. Geldiğimiz yer çok eski, tek odalı bir okul binasıydı, hafifçe bir yana kaykılmıştı ve pervazlarından sarmaşıklar sarkıyordu.

İçeride duvara çakılmış, yarım bir karatahta asılıydı. Vajinalara giren penisler çizilmişti – vücutlar yoktu. Bütün zemin ölü yapraklar ve boş içki şişeleriyle doluydu. Birkaç küçük ders sırası hala duruyordu. Birisinin üzerine örtü serilip ortasına ölü güllerin durduğu bir vazo yerleştirilmişti.

Romantik bir akşam yemeği için çok acınası bir yerdi. Umarım sonu iyi bitmiştir.

"Hiç fena değil," dedi Richard tebeşir çizimleri işaret ederek. Açık mavi gömleği üzerine yapışmıştı. Kumaşın arkasından düzgün göğüs çizgilerini görebiliyordum.

"Buraya daha çok çocuklar takılıyor, gördüğün üzere," dedim. "Ama dereye yakın olduğu için, görmenin iyi olacağını düşündüm."

"Mm-hmm." Sessizce bana baktı. "Chicago'da çalışmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?" Vazolu masaya yaslanıp bir gülü çekti ve yapraklarını ezmeye başladı.

"Ne mi yapıyorum?"

"Erkek arkadaşın var mı? Bahse girerim vardır."

"Hayır, yok. Çok uzun zamandır bir erkek arkadaşım olmadı."

Gülün yapraklarını çekiştirmeye başladı. Cevabımla ilgilenip ilgilenmediğinden emin olamıyordum. Başını kaldırıp sırıttı.

"Zor kadınsın, Camille. Hiç *bükülmüyorsun.* Beni zorluyorsun. Hoşuma gidiyor, farklı bir şey. Çoğu kızı nasıl susturacağını bilemezsin. Sözüm meclisten dışarı."

"Zor olmaya çalıştığım falan yok. Sadece böyle bir soru beklemiyordum," dedim sohbete direnişimi sürdürerek. Az konuş, geyiğe çevir. Bu konuda ustaydım. "Senin kız arkadaşın var mı? Bahse girerim iki tane vardır. Bir sarışın, bir de esmer, kravatlarına uygun olsun diye."

"Tamamen yanlış. Kız arkadaş yok ve sonuncusu kızıl saçlıydı. Giydiğim hiçbir şeye uymuyordu. Gitmesi gerekti. Güzel kızdı, kötü oldu."

Normalde, Richard gibi görkemli olmak için doğmuş ve öyle yetiştirilmiş tiplerden hiç hoşlanmazdım: yakışıklılık, çekicilik, zeka, muhtemelen zenginlik. Bu tip adamlar hiçbir zaman ilgimi çekmezdi. Köşeleri olmazdı ve genelde ödlek olurlardı. Utanacakları ya da tuhaf bulacakları her durumda, içgüdüsel olarak kaçıp giderlerdi. Ama Richard canımı sıkmıyordu. Belki sırıtışı bir parça hınzır olduğu içindi. Belki de çirkin bir işe sahip olduğu için.

"Çocukken buraya sık gelir miydin, Camille?" Sesi alçak, neredeyse utangaçtı. İki yanına baktığında, öğleden sonrası güneşi saçları altın gibi parladı.

"Elbette. Uygunsuz faaliyetler için mükemmel bir yerdir."

Richard bana doğru yürüdü, güllerin sonuncusunu bana verip bir parmağıyla terli yanağımı okşadı.

"Tahmin etmiştim," dedi. "İlk defa, keşke Wind Gap'te büyüseydim diye düşünüyorum."

"İkimiz iyi anlaşırdık," dedim, üstelik içtendim. Büyürken Richard gibi, beni en azından zorlayacak biriyle tanışma şansım olmadığı için aniden hüzünlenmiştim.

"Çok güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Güzel olduğunu söylerdim ama sanırım bu tür şeyleri elinin tersiyle savuşturuyorsundur. Bunun yerine düşündüm de..."

Çenemi kaldırıp beni öpmeye başladı, önce yavaşça, sonra geri çekilmediğimi görünce kollarını sarıp dilini ağzıma itti. Neredeyse üç yıldır ilk defa öpüşüyordum. Ellerim kürek kemikleri arasında dolaşırken, verdiği gül sırtında paramparça oldu. Yakasını hafifçe aralayıp boynunu yaladım.

"Bence bugüne kadar gördüğüm en güzel kız sensin," dedi parmağını çenemde gezdirirken. "Seni ilk gördüğümde bütün gün başka bir şey düşünemedim. Vickery halimi görünce beni eve gönderdi." Güldü.

"Bence sen de yakışıklısın," dedim, bir taraftan da ellerini vücudumda dolaştırmaması için tutuyordum. Gömleğim inceydi, yaralarımı hissetmesini istemiyordum.

"*Bence sen de yakışıklısın?*" Kahkaha attı. "Tanrım, Camille, gerçekten de romantik şeylerden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Sadece hazırlıksız yakalandım. Yani, her şeyden öte, sen ve ben, kötü fikir."

"Korkunç." Kulak mememi öptü.

"Hem, buraya bakmak istemiyor muydun?"

"Bayan Preaker, bu hafta buraya ikinci gelişim. Ben sadece seninle yürümek istemiştim."

Anlaşıldığı üzere Richard, onu götürmeyi planladığım iki yeri de çoktan görmüştü. Ormanın güneyindeki terkedilmiş bir avcı kulübesinde sarı bir saç kurdelesi bulunmuştu ama kızların aileleri kurdeleyi tanımamıştı. Uzaktan Mississippi nehrini seyredebileceğiniz, Wind Gap'in doğusuna düşen kayalıklarda bir çift çocuk ayakkabısı bulunmuştu ama kızlara ait değildi. Uzun otların üzerinde birkaç damla kurumuş kan bulunmuştu; o da kızların kan gruplarıyla uyuşmuyordu. Bir kez daha işe yaramaz biriydim işte. Oysa Richard bundan rahatsız görünmüyordu. Arabayı kayalıklara sürüp yoldan aldığımız altılı bira paketi eşliğinde güneşte oturduk ve tembel bir yılan gibi akan gri Mississippi nehrini seyrettik.

Yatağından çıkabildiği zamanlarda, burası Marian'in en sevdiği yerlerden biriydi. Bir anlığına küçük kardeşimin ağırlığını sırtımda hissettim. Kulaklarımda sımsıcak kıkırdıyor, sıska kollarını boynuma doluyordu.

"Bir kızı boğazlamak istesen nereye götürürdün?" diye sordu Richard.

"Arabama ya da evime," dedim arkama kaykılarak.

"Peki, dişlerini sökmek için?"

"Temizlemek için iyice fırçalayabileceğim bir yere. Bodrum katı. Banyo küveti. Kızlar dişleri sökülmeden önce ölmüştü, öyle değil mi?"

"Sorularından biri bu mu?"

"Elbette."

"İkisi de ölmüştü."

"Dişleri sökülürken kan akmayacak kadar uzun süredir mi ölüydüler?"

Nehrin üzerinde, akıntıya kapılan bir mavna yan döndü; adamlar bordaya çıkıp uzun küreklerle yönünü düzeltmeye giriştiler.

"Natalie kanamıştı. Dişler, boğazlandıktan hemen sonra sökülmüştü."

Kocaman açılmış, donuk gözleriyle bir küvette dişleri sökülen Natalie Keene'i gözümde canlandırdım. Çenesinde kan. Kerpeten tutan eller. Bir kadın eli.

"James Capisi'nin anlattıklarına inanıyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum Camille ve bunu seni atlatmak için söylemiyorum. Oğlan resmen kendi düşüncelerinden korkuyor. Annesi sürekli arayarak bir memurun evi gözet-

lemesini talep ediyor. Oğlan, kadının kendisi için geleceğinden oldukça emin. Onu biraz zorladım, yalancı dedim, hikayesini değiştirip değiştirmeyeceğini görmek istedim. Değişen bir şey olmadı." Dönüp bana baktı. "Şu kadarını söyleyeyim, James Capisi kendi hikayesine inanıyor. Ama hikayesinin doğru olabileceğine inanamıyorum. Anlattıkları bugüne kadar duyduğum hiçbir profile uymuyor. Bir şekilde doğru gelmiyor bana. Polis içgüdüsü. Eh, onunla sen de konuştun, ne düşünüyorsun?"

"Sana katılıyorum. Acaba annesinin kanserinden etkilenip korkusunu başka bir şeye mi yansıtıyor, diye merak etmiyor değilim. Bilemiyorum. Ya John Keene?"

"Profil açısından, yaşının gerektirdiği gibi davranıyor, kurbanlardan birinin akrabası, bütün olanlar onu çok fazla incitmiş görünüyor."

"Kızkardeşi öldürüldü."

"Doğru. Ama... Bir erkek olarak, genç bir delikanlının, uluorta ağlamak yerine kendisini öldürmeyi tercih edeceğini söyleyebilirim. Üstelik kasabada ağlamadığı yer kalmadı." Richard bira tenekesine üfleyerek nehirden geçen mavnanın düdüğüne benzer bir ses çıkardı.

Richard beni eve bıraktığında ay çıkmıştı ve ağustos böcekleri, ormanın nabzı gibi ötüyordu. Böceklerin nabzı, Richard'ın ellemesine izin verdiğim bacaklarımın arasındaki ritimle eşleşiyordu. Fermuar indi, elimle elini klitorisime yönlendirdim ve Richard yaralarımın tümsekleri üzerinde keşif yaparken elini orada tuttum. Okul çocukları gibi birbirimizi boşalttık (boşa-

lırken sol ayağımdaki *tıknaz* kelimesi, derin ve pembe bir şekilde zonkluyordu), yapış yapıştım ve seks kokuyordum. Kapıyı açtığımda annemin, elinde bir bardak Amaretto ile merdivenin alt basamaklarında oturduğunu gördüm.

Üzerinde manşetleri tüylerle kaplı ve yakasından saten bir kurdelenin sarktığı pembe bir gecelik vardı. Elleri gereksiz yere, yine kar beyazı sargı bezleriyle sarılmıştı ve kirlenmesinler diye avuçlarını sıkı sıkıya yummuştu. Kapıdan girdiğimde sanki ortadan kaybolmayı düşünen bir hayalet gibi salındı. Sonra olduğu yerde kaldı.

"Camille. Gel otur." Bulutsu ellerini bana doğru uzattı. "Yok, dur! Önce mutfaktan bir bardak al. Annenle birlikte bir şeyler iç. Annenle."

"Bu çok azap verici olacak," diye mırıldandım bir kadeh alırken.

Ama daha derinde şöyle düşünüyordum – *onunla* başbaşa olmak! Çocukluktan kalmış bir çıngırak gibi. *Onar.*

Annem, kafası başka bir yerde olduğu halde, bardağımı taşırmadan, tam sınırda, mükemmel bir şekilde doldurdu. Yine de üstüme dökmeden içebilmek hala maharet istiyordu. Bana bakarken sahte bir gülücük fırlattı. Tırabzana yaslanıp ayağını altına çekerken bir yudum aldı.

"Sanırım sonunda seni neden sevmediğimi anladım," dedi.

Beni sevmediğini bilmiyordum ama bugüne kadar hiç bu kadar açıkça söylememişti. Buluşunun son aşamasındaki mucit kadar ilgili olmaya çalışsam da boğazıma bir yumru otururken nefes almakta zorlanıyordum.

"Bana annemi hatırlatıyorsun. Joya'yı. Soğuk, mesafeli ve fazlasıyla kendini beğenmiş biriydi. Siz kızlar beni sevmezseniz ben de sizi sevmem."

İçimden bir öfke yükseldi. "Seni sevmediğimi hiç söylemedim, bu çok saçma. Saçmalığın daniskası. Daha küçücükken bile benden hoşlanmayan sendin. Senden yana soğukluktan başka hiçbir şey hissetmedim, o yüzden sakın suçu benim üzerime atmaya çalışma." Avcumu basamağın kenarına sürtmeye başladım. Annem yaptığıma hafifçe gülümsediğinde durdum.

"Hep bildiğini okurdun, asla cici bir kız olmadın. Altı ya da yedi yaşını hatırlıyorum. Okul fotoğrafı için bigudileri takmanı istemiştim. Sense hepsini kumaş makasımla paramparça etmiştin."

Bunu yaptığımı hatırlıyordum. Ann'in de benzer bir şey yaptığını duyduğumda hatırlamıştım.

"Ben öyle düşünmüyorum, anne."

"Dik kafalısın. Tıpkı o kızlar gibi. O kızlarla, ölen kızlarla yakınlaşmaya çalıştım."

"Yakınlaşmaya çalışmaktan kastın ne?"

"Kasabada fırtına gibi eserlerken bana seni hatırlatıyorlardı. Sevimli, küçük hayvancıklar gibiydiler. Onlarla yakınlaşabilirsem seni daha iyi anlayabileceğimi düşündüm. Onlardan hoşlanabilirsem, belki senden de hoşlanabilirdim. Ama hoşlanamadım."

"Hoşlanmanı da beklemiyorum." Büyükbabamın saati on biri vurdu. Bu evde büyürken, annemin bu sesi kaç kere duyduğunu merak ettim.

"Seni içimde taşırken, genç bir kızken -senin şu andaki yaşından çok daha küçükken- beni kurtaracağını düşünürdüm. Beni seveceğini düşünürdüm. Öyle olunca annem de beni sevecekti. Tabii alakası yoktu." Annemin sesi, kasırgadaki kırmızı bir eşarp gibi yükselerek hırçınlaşmıştı.

"Daha bebektim."

"Daha ilk günden asiydin, yemek yemiyordun. Sanki doğduğun için beni cezalandırıyordun. Beni aptala çevirmiştin. Çocuk gibiydim."

"*Zaten* çocukmuşsun."

"Şimdi bir anda çıkıp geliyorsun ve ben de, *Neden o değil de Marian*? diye kendime soruyorum."

Öfkem anında karanlık bir umutsuzluğa dönüştü. Parmaklarım yer döşemesinde bir kıymığı keşfetti. Tırnağımın altına batırdım. Bu kadın için ağlamayacaktım.

"Bunu duymak kendini iyi hissettirecekse, ben de burada olmaktan çok memnun değilim, anne."

"Nefret dolusun."

"Senden öğrendim."

O anda annem atılıp kollarımı kavradı. Sonra uzanıp enseme yakın kesiksiz tek bölgede tırnağıyla daire çizdi.

"Bıraktığın tek nokta," diye fısıldadı. İç bayıltıcı ve misk kokulu nefesi, su pınarından esen yel gibiydi.

"Evet."

"Bir gün adımı oraya kazıyacağım." Beni bir kere sarstıktan sonra serbest bıraktı, sonra ılınmış içkimle beni merdivenlerin başında bıraktı.

*

İçkinin geri kalanını kafama dikip karanlık ve yapış yapış rüyalara daldım. Annem karnımı yarıp organlarımı dışarı çıkarıyor, etim iki yandan sarkarken onları yatağa diziyordu. Elindeki iğne iplikle her birine adının baş harflerini işliyordu, sonra hepsini içime tıkıyordu. Tıktıklarının arasında, on yaşımdayken sakız makinesinden aldığım turuncu bir sakız topum, on iki yaşımdayken giydiğim menekşe rengi yün çoraplarım ve okula yeni başladığımda bir oğlanın bana hediye ettiği, altın boyalı ucuz yüzük de vardı. Her bir parçayı yerleştirdiğinde artık onları bir daha kaybetmeyecek olmamın rahatlığını hissediyordum.

Uyandığımda saat öğleni geçmişti, hala darmadağın ve korku doluydum. Paniğimi hafifletmek için votka matarandan bir yudum aldım, sonra banyoya koşup gece içtiğim Amaretto'nun kahverengi şekerli salyalarıyla birlikte ağzımdakini kustum.

Soyunup küvete girerek porselenin serinliğini sırtımda hissettim. Dümdüz yatıp suyu açtım ve batan bir geminin çıkaracağı doygun gürültüye benzer bir ses kulaklarıma dolana kadar akmasına izin verdim. Suyun yüzümü kaplamasına, açık gözlerle suyun altında kalmaya kendimi bir gün alıştırabilecek miydim? Kendini beş santimcik aşağıda tut, olsun bitsin.

Su gözlerime battı, burnumu kapladı, sonra her yerimi sardı. Yukarıdan kendimi görebiliyordum. Kamçılanmış bir cilt ve ince bir su tabakasının altında titreşen yüzüm. Bedenim sessizliğe itiraz etti. *Korsaj, kirli, gam, dul!* diye çığlık atıyordu.

Midem ve boğazım, nefes alabilmek için kasılıyordu. *Parmak, orospu, boşluk!* Birkaç saniyelik bir alıştırma. Ölmenin en saf yolu. *Gonca, çiçek, hoş.*

Sudan sıçrayıp havayı resmen yuttum. Nefes almaya çalışırken başımı arkaya attım. *Sakinleş, sakinleş*, deyip duruyordum kendime. *Sakinleş, tatlı kız, her şey yoluna girecek.* Yanağımı okşadım, bebekmişim gibi kendimle konuştum -çok acınası- ama nefesim kesildi.

Sonra panikle fırladım. Telaşla arkamdaki dokunulmamış deri parçasına uzandım. Hala pürüzsüzdü.

Kasabanın üzerine karanlık bulutlar çökmüştü, güneş kenarlarından kendini göstermeye çalışıyor, etraftaki her şeyi hastalıklı bir sarıya boyuyordu. Sanki hepimiz parıldayan böceklerdik. Hala annemle konuşmamdan dolayı zayıf hissederken bu çelimsiz ışık uygun bir atmosfer yaratıyordu. Keene'lerle ilgili konuşmak üzere Meredith Wheeler'ın evinde randevum vardı. Bir şey çıkacağından emin değildim, en azından yazmaya değer bir şeyler söylerdi belki. Son yazımdan beri Keene'lerden ses çıkmadığı için buna ihtiyacım vardı. Aslında John artık Meredith'lerde kaldığından oğlana ancak kızın vasıtasıyla ulaşabilirdim. Eminim Meredith bu durumdan oldukça büyük bir zevk alıyordu.

Dün Richard'la yola çıkmadan önce arabamı bıraktığım Ana Cadde'ye kadar yürüdüm. Halsizce sürücü koltuğuna kendimi attım. Uyuşukluğuma rağmen Meredith'in evine yarım saat önce gitmeyi becerdim. Ziyaretim için süslenip püsleneceğini bildiğimden beni verandada bekleteceğini düşün-

müştüm, böylece John'a bir göz atma şansım olabilirdi. Ama oraya vardığımda kızdan eser yoktu. Evin arka tarafından gelen müzik sesini duyabiliyordum. Sesi takip ettiğimde Dört Küçük Sarışını, fosforlu bikinileriyle havuzun kenarında gördüm, aralarında bir sigarayı paylaşıyorlardı. John ise havuzun öbür ucunda, gölgelik bir yerde oturmuş onları seyrediyordu. Amma güneş yanığı ve altın rengi saçlarıyla müthiş görünüyordu, dünkü harap halinden eser kalmamıştı. Atıştırmalık pastalar kadar küçük ve renkliydi.

Bunca pürüzsüz çıplak etle karşılaşınca, derimin karıncalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Sabah yaşadığım panikten dolayı, doğrudan iletişimi kaldıramazdım. O yüzden evin köşesinden gizlice izlemeye başladım. Aralarından biri beni görmüş olabilirdi, yine de kimse oralı değildi. Amma'nın üç arkadaşı marihuana ve sıcaktan öyle gevşemişti ki battaniyelerinin üzerine yüzüstü serilmişlerdi.

Amma, gözlerini John'a dikerek ayağa kalktı, omuzlarındaki ve göğüslerindeki güneş yağını ovalarken oğlanın gözleri önünde ellerini bikinisinin altından geçirdi. John, altı saattir televizyon seyretmiş bir çocuk gibi tepki vermedi. Amma kendini daha şehvetli bir şekilde okşarken o, daha da tepkisizleşiyordu. Bikinisinin üçgenlerinden biri göğsünün altına düştü. *Henüz on üç yaşında*, diye düşündüm, kıza imrenmeden edemiyordum. Ben kendimi üzgün hissettiğimde kendimi incitiyordum. Amma ise başkalarını... Ben ilgi çekmek istediğimde kendimi oğlanlara sunuyordum. *Ne istersen yap, yeter ki beni sev.* Amma'nın seks daveti ise, bir tür saldırganlık içeriyordu. Upuzun ince bacaklar, incecik bilekler ve bebek

sesi; hepsi bir silah gibi karşısındakine doğrultulmuştu. *Ne istersem yapacaksın, belki o zaman seni sevebilirim.*

"Hey John, sana kimi hatırlatıyorum?" diye seslendi Amma.

"Olduğundan daha sevimli olduğunu sanan ve saçma sapan davranan küçük bir kızı," diye cevapladı John. Havuzun kenarında şortu ve tişörtüyle oturuyordu, ayaklarını suya daldırmıştı. Bacakları ince ve koyu, neredeyse kadınsı bir tüy tabakasıyla kaplıydı.

"Gerçekten mi? Öyleyse neden saklandığın yerden beni gözetlemeye devam ediyorsun?" dedi bacağıyla garajın mavi ekoseli perdeyle kaplı penceresini işaret ederek. "Meredith kıskanacak."

"Bir gözümün üzerinde olmasından hoşlanıyorum, Amma. Gözümün her zaman üzerinde olacağını bil."

Tahminimce, üvey kızkardeşim ondan izin almadan odasına girmiş ve eşyalarını karıştırmıştı. Ya da sadece yatağında oturup beklemişti.

"Şu anda gözünün üzerimde olduğu kesin," dedi kahkahalar eşliğinde bacaklarını iyice ayırarak. Koyu gölgede dehşet verici görünüyordu, ışık huzmeleri yüzünde gölgelerden yamalar oluşturuyordu.

"Senin de günün gelecek, Amma," dedi. "Yakındır."

"Sana koca adam diyorlar. Öyle duydum," diye seslendi yine Amma. Kylie başını kaldırarak gözlerini arkadaşının üzerine odakladı, gülümsedikten sonra gerisin geri yattı.

"Sabırlıyımdır da."

"İhtiyacın olacak." Amma ona bir öpücük yolladı.

Amaretto midemi altüst ediyordu, üstelik bu ikisinin arasındaki geyik muhabbeti midemi daha da bulandırıyordu.

Kız her ne kadar onu tahrik etse de John Keene'in Amma'yla flörtleşmesi hoşuma gitmemişti. O daha on üç yaşındaydı.

"Merhaba?" diye seslendiğimde Amma telaşlanarak parmaklarıyla beni selamladı. Sarışınlardan ikisi başlarını kaldırıp sonra tekrar yattı. John, bana bakmadan önce havuzdan bir avuç su alıp yüzünü sıvazladı.

Tahminen Amma'yla konuştuklarını geriye sararak ne kadarını duyduğumu anlamaya çalışıyordu. Her ikisine de eşit uzaklıktaydım, John'a doğru yürüyüp iki metre kala yere oturdum.

"Haberi okudun mu?" diye sordum. Başıyla onayladı.

"Eh, teşekkürler, güzel olmuş. En azından Natalie'yle ilgili bölümler."

"Bugün Meredith'le Wind Gap hakkında biraz konuşmaya geldim, belki Natalie yine gündeme gelebilir," dedim. "Senin için sorun olur mu?"

Omuzlarını silkti.

"Problem değil. Meredith daha eve gelmedi. Çay için şeker kalmamış. Çılgına dönüp, makyaj bile yapmadan marketa koşturdu."

"Skandal."

"Meredith için öyle."

"Burada durumlar nasıl?"

"Ah, iyidir," dedi. Sağ eliyle yerde bir tempo tutturdu. Kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Onun için yine üzüldüm. "Artık bir yerlerde, bir şeylerin iyi olup olmayacağını kestiremiyorum, o yüzden iyi mi kötü mü olduğunu değerlendiremiyorum, anlatabiliyor muyum?"

"*Burası berbat bir yer ve ölmek istiyorum ama olmak istediğim başka bir yer de düşünemiyorum*, gibi mi?" diyerek yardımcı olmaya çalıştım. Dönüp havuzun mavisini yansıtan gözleriyle bana baktı.

"Aynen öyle." *Alışmaya bak*, diye düşündüm.

"Hiç yardım almayı, bir terapistle görüşmeyi düşündün mü?" dedim. "Faydalı olabilir."

"Tabii ya, John, içindeki şiddet arzusunu bastırmanın bir yolu bu olabilir. Ölümcül olabilirler, biliyorsun, değil mi? Artık buralarda dişsiz küçük kızlarla karşılaşmak istemiyoruz." Amma havuza girmiş, biraz ötede suyun içinde süzülüyordu.

John sertçe ona baktı, bir anlığına havuza dalıp onu boğacağını sandım. Oysa parmağını ona doğrultarak ağzını açtı, kapattı, sonra da garajına doğru yürüdü.

"Bu çok acımasızdı," dedim Amma'ya.

"Ama eğlenceliydi," dedi Kylie, pembe su yatağının üzerinde salınırken.

"Kafayı sıyırmış," diye ekledi Kelsey, iki kulaç arası.

Jodes dizlerini çenesine çekmiş, bir taraftan garajı kaçamak gözlerle incelerken battaniyesinin üzerinde oturuyordu.

"Geçen gece bana karşı ne kadar iyiydin. Şimdi değişmişsin," diye mırıldandım Amma'ya. "Neden?"

Bir anlığına hazırlıksız yakalanmış gibi göründü. "Bilmiyorum. Keşke düzeltebilsem. Gerçekten." Meredith kapıda görünüp huysuz huysuz bana seslenirken Amma arkadaşlarına doğru yüzdü.

*

Wheeler'ların evi diğerlerinden farklı değildi. Kırlentlerle kaplı bir kanepe, üzerinde minyatür yelkenli olan bir sehpa, parlak, limon yeşili kadifeden puf, zor bir açıdan çekilmiş siyah beyaz Eyfel Kulesi fotoğrafı. Pottery Barn bahar katalogu. Meredith'in limon sarısı tabakları yerleştirdiği masanın ortasına fırından yeni çıkmış böğürtlen tartları konmuştu.

Meredith ham şeftali renginde keten bir elbise giymiş ve saçlarını kulaklarının üzerinden geçirerek ensesinde gevşek bir atkuyruğu yapmıştı. Muhtemelen bu mükemmel görüntüye ulaşmak için en az yirmi dakika uğramıştı. Bir anda onu anneme benzettim. Adora'nın kızı olsaydı, benden çok daha inandırıcı olurdu. İçimde kinin yükseldiğini hissediyordum, Meredith gülümseyerek fincanıma çay dökerken kendimi toparlamaya çalıştım.

"Kızkardeşimin sana ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, nefret dolu ya da iğrenç şeyler söylemiş olmalı, o yüzden peşinen özür dilerim," dedi. "Gerçi, Amma'nın gerçek liderleri olduğunu bildiğinden eminim." Tarta bir göz attı, yemeyecek kadar gönülsüz görünüyordu. Çok şeker.

"Muhtemelen Amma'yı benden daha iyi tanıyorsundur," dedim. "John'la pek anlaşa..."

"Amma ilgiye çok aç," dedi bacak bacak üstüne atarak, sonra kendisini düzeltip elbisesini çekiştirdi. "Amma ilgiyi üzerine çekemediğinde buruşturulup bir kenara atılmış gibi hissediyor. Özellikle de erkekler söz konusu olduğunda."

"John'dan niye hoşlanmıyor? Natalie'yi öldürenin o olduğunu ima ediyordu." Kayıt cihazını çıkarıp çalıştırdım, kısmen ego tatmini oyunlarıyla vakit kaybetmek istemiyordum. Kıs-

men de John hakkında yazmaya değer bir şeyler anlatmak için Meredith'i havaya sokmak istiyordum. Eğer Wind Gap'lilerin ilk şüphelendiği isim John'sa, bir görüşe ihtiyacım vardı.

"Aman, Amma işte. Kötülük içine işlemiş. John benden hoşlanıyor, ondan değil, o yüzden de saldırıya geçiyor. Tabii John'u benden çalmaya çalışmadığı zamanlarda. Sanki öyle bir şey olabilecekmiş gibi."

"Gerçi etrafta birçok insanın sanki John'un bu işle bir ilgisi varmış gibi konuştuğuna tanık oluyorum. Neden böyle sence?"

Omzunu silkip alt dudağını sarkıttı, birkaç saniye kayıt cihazını seyretti.

"Bilirsin işte. Kasaba dışından. Zeki, konuşkan ve buradaki herkesten sekiz kat falan daha yakışıklı. İnsanlar onun yaptığını düşünmekten hoşlanıyor çünkü o zaman bu... bu şeytaniliğin Wind Gap'e dışarıdan geldiği kanıtlanmış olacak. Tartını yesene."

"Masum olduğuna inanıyor musun?" Tarttan bir ısırık aldığımda bir parça reçel dudağımın kenarından aktı.

"Tabii ki inanıyorum. Hepsi asılsız söylenti. Biri arabayla gezmeye çıktı diye... Yani bunu buralardaki herkes yapıyor. John'unki sadece kötü zamanlama."

"Ya ailesi? Kızların aileleriyle ilgili ne söyleyebilirsin?"

"Kızlar çok tatlı, çok uslu ve gerçekten çok sevimliydiler. Sanki tanrı Wind Gap'in en iyi kızlarını, kendisi için cennete almış gibi."

Kelimelerin provalı ritminden daha önce üzerinde çalışıldığı belli oluyordu. Gülümsemesi bile ölçülüydü, az gülümserse iğneleyici, fazla gülümserse uygunsuz bir memnuniyet anla-

mına gelirdi. Oysa gülümsemesi söyledikleriyle çok uyumluydu. Yürekli ve umut dolu.

"Meredith, kızlar hakkında böyle düşünmediğini biliyorum."

"İyi ya, benden ne tür bir açıklama bekliyorsun?" diye azarladı.

"Gerçek olsun."

"Bunu yapamam. John benden nefret eder."

"Ben de haberde adını kullanamam."

"O zaman röportaj yapmanın ne anlamı var?"

"Kızlar hakkında insanların söylemekten çekindiği şeyler biliyorsan bana söylemelisin. Bilginin içeriğine göre, John'un üzerine dikilen gözlerin başka yöne dönmesini bile sağlayabilirsin."

Meredith çayından zarif bir yudum aldı, peçetesiyle çilek rengi dudaklarının kenarlarını sildi.

"Haberde adım bir şekilde geçecek mi yine de?"

"Bir yerlerde adını geçirebilirim."

"Şu *tanrı onları cennete aldı* zırvası çıksın istiyorum," diye konuştu Meredith çocuk taklidi yaparak.

Bana doğru yan yan gülümserken ellerini yalvarırcasına birleştirmişti.

"Hayır. Olmaz. John kasaba dışından olduğu için, insanların onun hakkında dedikodu yaptığı meselesini yazabilirim."

"Benim istediğimi niye yazamıyorsun?" Meredith'i beş yaşında prenses kıyafetiyle, en sevdiği oyuncak bebeği, sunduğu çayı beğenmediği için zırıldayan haliyle gözümde canlandırdım.

"Çünkü duyduğum birçok şeye ters düşüyor ve aslına bakarsan, şimdiye kadar herkes kızlar hakkında tam tersini söyledi. Çok yapmacık kaçar."

Röportaj yapmaya çalıştığım insanlar arasında, en zavallı konuşmam buydu ve tamamen ahlak dışı bir yol izliyordum. Ne var ki sonuçta lanet olasıca bir hikaye çıkarmak istiyordum. Meredith boynundaki gümüş zincirle oynarken beni inceledi.

"Manken olabilirmişsin, biliyor musun?" dedi aniden.

"Hiç sanmam," diye kestirip attım. İnsanlar güzel olduğumu her söylediğinde giysilerimin altında bütün bedenimi saran çirkinlikler aklıma geliyordu.

"Olabilirdin. Küçükken hep senin gibi olmak isterdim. Seni hep düşünüyorum, biliyor musun? Demek istediğim, annelerimiz arkadaş falan ya, o yüzden Chicago'da olduğunu biliyordum ve seni gözümde hep kocaman bir evde, bankacı bir kocayla canlandırıyordum. Birlikte mutfakta portakal sularınızı içiyor, sonra Jaguar'ınıza atlayıp işe gidiyorsunuz. Ama sanırım yanlış hayal etmişim."

"Öyle. Gerçi kulağa hiç fena gelmiyor." Tarttan bir ısırık daha aldım. "Hadi, bana kızlardan bahset."

"İlla iş, ha? Hiçbir zaman arkadaş canlısı olmamıştın zaten. Kızkardeşini biliyorum. Ölen kızkardeşini."

"Meredith, bir ara buluşup konuşabiliriz. Bu çok hoşuma gider. Ama bu işi bitirdikten sonra. Şu hikayeyi bitireyim, belki birbirimizden çok daha keyif alırız."

İşim bittikten sonra bir dakika daha kalmaya niyetim yoktu.

"Tamam... Öyleyse dinle. Sanırım... dişlerle ilgili... bir..." Dişi sökülürmüş gibi yaptı.

"Nedir?"

"İnsanların bunu farketmemelerine inanamıyorum," dedi.

Meredith odada etrafına bakındı.

"Bunu benden duymadın, tamam mı?" diye devam etti. "Bu kızlar, Ann ve Natalie, onlar ısırıkçıydı."

"Isırıkçı da ne demek?"

"İkisi de ısırıyordu. Ciddi huysuzluk sorunları vardı. Acayip bir huysuzluktan bahsediyorum. Oğlanlar gibi. Ama dövüşmek yerine ısırıyorlardı. Bak."

Sağ elini havaya kaldırdı. Başparmağının hemen altında, öğleden sonra güneşinde parlayan üç beyaz yara görünüyordu.

"Bu Natalie'den. Bu da." Sonra saçlarını geri çekip yarısı uçmuş sol kulak memesini gösterdi. "Elimi, tırnaklarına oje sürdüğüm sırada ısırdı. Yarısını bitirmiştik ki birden hoşuna gitmediğine karar verdi. Bitirmeme izin vermesini söyledim, yerinde oturmasını sağlamaya çalışırken dişlerini etime geçirdi."

"Ya kulağın?"

"Arabam bozulduğunda bir gece orada kalmıştım. Misafir odasında uyuyordum ve bir anda kanlı çarşafların içinde uyandım, kulağım sanki ateş almıştı, kaçmaya çalışıyordum ama alevler kafamın içinde gibiydi. Dahası Natalie de sanki ateşe kapılmış gibi çığlıklar atıyordu. Çığlığı ısırığından daha korkunçtu. Bay Keene, onu zor zaptetti. Veledin ciddi sorunları vardı. Kulak mememi aradık, yani geri dikilebilirdi falan

belki ama ortada yoktu. Sanırım kız yutmuştu." Kahkahası, yutulan havanın tam tersi bir gürültüye neden oluyordu. "Neredeyse onun için üzülecektim."

Yalan.

"Peki, Ann... O da o kadar sorunlu muydu?" diye sordum.

"Daha beterdi. Kasabada birçok insanda diş izleri vardır. Buna annen de dahil."

"Ne?" Ellerim terlemeye başlarken ensem buz kesti.

"Annen kızın derslerine yardımcı oluyordu ama Ann'in kafası basmıyordu. Bir ara tamamen zıvanadan çıkıp annenin saçlarını çekerek bileğini ısırmış. Hem de çok fena. Sanırım birkaç dikiş atılmıştı." Görüntü gözlerimde canlandı. Ann, annemin ince bileğini dişleriyle yakalamış, kafasını köpek gibi sallarken annemin giysilerine, kızın dudaklarına kan sıçrıyor. Bir çığlık ve bırakış.

Tırtıklı küçük bir çember ve ortasında mükemmel bir boşluk.

On Birinci Bölüm

Telefonu kullanmak için odama çıktım. Annem ortalıkta yoktu, aşağıda Alan'ın, etleri kötü kestiği için Gayla'yı azarladığını duyabiliyordum.

"Bunların sana çok saçma sapan geldiğini biliyorum, Gayla, ama bir de şöyle düşün istersen; saçma sapan detaylar, iyi bir yemekle şık bir yemek deneyimi arasındaki en önemli farktır."

Gayla onaylayan bir ses çıkardı. Mm-hhmms sesleri bile teneke gibi tıkırtılıydı.

Richard'ın cebini aradım, Wind Gap'te cep telefonu olan birkaç kişiden biriydi, gerçi Chicago'da bile cep telefonu kullanmayan biri olarak kimseyi yargılamaya hakkım yoktu. Hiçbir zaman o kadar ulaşılabilir olmak istemezdim.

"Dedektif Willis." Arkada hoparlörden ona seslenildiğini duyabiliyordum.

"Yoğun musun, dedektif?" dedim, sonra da utandım. Hafifmeşreplik, flörtten ziyade ahmak gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Selam," dedi resmi bir sesle. "İşleri toparlıyorum, sonra arasam olur mu?"

"Tabii, ben ev..."

"Numarayı görebiliyorum."

"Şahane."

"Ne demezsin."

Yirmi dakika sonra aradı.

"Kusura bakma, Vickery'yle Woodberry Hastanesi'ndeydim de."

"Bir gelişme mi oldu?"

"Sayılır."

"Yayınlayabileceğim bir şey var mı?"

"Dün gece çok iyi vakit geçirdim."

Bacağıma on iki kez *aynasız Richard aynasız Richard* diye yazmıştım ve canım tıraş bıçağı çekmeden önce kendimi durdursam iyi olurdu.

"Ben de. Bak, sana doğrudan bir şey soracağım ve cevabını istiyorum. Kayıt dışı. Sonra da bir sonraki yazım için senden birkaç kelimeye ihtiyacım var."

"Tamam, yardımcı olmaya çalışırım, Camille. Ne sormak istiyorsun?"

"İlk buluştuğumuz barda buluşabilir miyiz? Yüz yüze olmak istiyorum ve aslında evden de çıkmak istiyorum ve evet, itiraf ediyorum bir şeyler içmem lazım."

*

Sensors'a ulaştığımda içeride okuldan tanıdığım üç kişi vardı. Üçü de iyi çocuklardı, hatta bir tanesi inanılmaz büyüklükteki domuzuyla, bir yıl meşhur Eyalet Fuarı ödülünü kazanmıştı. Halkçı Richard buna bayılırdı herhalde. Selamlaşıp -ilk iki içkimi onlar ısmarladı- çocuklarının fotoğraflarını gösterdiler, toplamda sekiz çocuk sahibi olmuşlardı. Jason Turnbough, çocukken olduğu gibi hala sarışın ve yuvarlak suratlı, pembe yanaklıydı. Dili, dudağının köşesinden arada bir görünüp kayboluyordu. Kocaman mavi gözleriyle sohbet süresince gözlerim ve göğüslerim arasındaki bir noktaya bakıyordu. Dikizlemeyi ancak kayıt cihazımı çıkarıp cinayetlerle ilgili soru sorduğumda kesti. Sonra bütün dikkatini cihaza yöneltti. İnsanlar, gazetede adlarının çıkacağını düşününce hemen havaya girer, bunu varoluşlarının bir kanıtı olarak görürdü. Gözümde, sararmış bir gazete yığınını çekiştiren bir hayalet canlandı, sayfada kendi adını işaret ediyordu. *Bak, işte ben. Bir zamanlar hayatta olduğumu sana söylemiştim. Söylemiştim işte.*

"Bir zamanlar okul sıralarında otururken, bugün Wind Gap cinayetlerini konuşacağımız kimin aklına gelirdi?" dedi Tommy Ringer hayretle. Saçlarını ve sakalını uzatmış, koca adam olmuştu.

"Değil mi? Düşünsene ben de bir süpermarkette çalışıyorum," dedi sinirle Ron Laird. Fare suratlı bu nazik adamın tok bir sesi vardı. Üçünde de yersiz bir kasaba gururu açık bir şekilde hissediliyordu. Uğursuzluk Wind Gap'e çöreklenmişti ve onlar da buna razı gelmişti. Süpermarkette, eczanede, domuz çiftliğinde çalışmaya devam edebilirlerdi. Öldüklerinde,

evlenmek ve çocuk yapmanın yanı sıra, bu olay da başlarından geçen olaylar listesinde işaretlenmiş olacaktı. Üstelik her gün başlarına gelen bir olay da değildi. Hayır, daha doğrusu, kasabalarında sonunda *bir şey* olmuştu. Meredith'in görüşüne tam olarak katılmıyordum. Bazıları katilin Wind Gap'te doğup büyümüş biri olmasından büyük zevk duyacaktı. Belki daha önce beraber balığa çıktıkları ya da izcilik yaptıkları biri... Böyle bir şey, kuşkusuz hikayemi daha da değerli kılacaktı.

Richard kapıyı ardına kadar savurarak içeri girdi, ki bu alışıldık bir şeydi. Mekanın müdavimi olmayanlar, gereksiz bir güçle kapıyı iterdi, bu da birkaç dakikada bir kapının duvara çarpmasına neden olurdu. Kapının bu hali, sohbetlere ilginç bir es verme fırsatı yaratırdı.

Ceketini omzuna savurarak bize doğru yürürken üç arkadaşım homurdandı.

"Şu herif."

"Çok etkileyici, dostum."

"Beyin hücrelerini dava için sakla, moruk. İhtiyacın olacak."

Tabureden zıplarken dudaklarımı yalayıp gülümsedim.

"Pekala, çocuklar, iş çıktı. Röportaj zamanı. İçkiler için teşekkürler."

"Sıkılırsan buradayız," diye seslendi Jason. Richard gülümsemekle yetinirken, yarım ağızla *gerzek* diye söylendi.

Üçüncü viskimi kafaya dikip garsondan bize yer ayarlamasını istedim ve oturduğumuz masaya içeceklerimiz geldiğinde elimi çeneme dayayıp gerçekten iş konuşmak isteyip istemediğimi düşündüm. Richard'ın sağ kaşının

üzerinde bir yara izi ve çenesinde küçük bir gamzesi vardı. Kimsenin göremeyeceği şekilde, ayağımın üzerine iki kere hafifçe bastı.

"Neler oluyor, çaylak?"

"Bak, bir şeyi bilmem gerekiyor. Bunu gerçekten bilmem gerekiyor ve söyleyemeyeceğin bir şeyse söyleyemeyeceksindir, anlarım, ama lütfen kendini biraz zorla." Başıyla onayladı.

"Bu cinayetleri işleyen kişiyi düşünürken, kafanda belli biri var mı?" diye sordum.

"Birkaç tane var."

"Erkek mi, kadın mı?"

"Neden bu kadar telaşla bunları soruyorsun şimdi, Camille?"

"Sadece bilmem gerekiyor."

Sustu, içkisinden bir yudum aldı, eliyle kirli sakalını ovaladı.

"Bir kadının kızlara böyle şeyler yaptığına inanmıyorum." Tekrar ayağıma vurdu. "Hey, neler oluyor? Dürüstlük sırası sende."

"Bilmiyorum, sadece kafayı sıyırmak üzereyim. Enerjimi nereye yoğunlaştırmam gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Yardımcı olayım."

"Bu kızların insanları ısırdığını biliyor muydun?"

"Okuldan öğrendiğim kadarıyla Ann'in komşunun kuşuna zarar verme olayı var," dedi. "Gerçi daha önceki okulunda olanlara bakılırsa, Natalie'nin ipleri daha sıkı tutulduğu söylenebilir."

"Natalie tanıdığı birinin kulağını ısırıp koparmış."

"Hayır. Natalie buraya geldiğinden beri öyle bir olay kayıtlara geçmemiş."

"Demek şikayetçi olunmamış. Kızın kulağını gördüm, Richard, kulak memesi neredeyse uçmuş, üstelik kızın yalan söylemek için bir nedeni yok. Dahası, Ann de birisine saldırmış. Isırmış yani. Ama asıl merak ettiğim, bu kızların yanlış kişiye çatmış olma ihtimalleri. Sanki uyutulmuşlar gibi geliyor bana. Vahşi hayvanlar gibi. Belki dişleri bu yüzden sökülmüştür."

"Yavaş gidelim. Öncelikle, bu kızlar kimleri ısırdı?"

"Söyleyemem."

"Kahretsin, Camille, dalga geçmiyorum. Söyle bana."

"Olmaz." Öfkesine şaşırmıştım. Gülüp küstah olduğum kadar güzel de olduğumu söylemesini bekliyordum.

"Lanet olası bir cinayet dosyasından bahsediyorum burada, tamam mı? Bir şey biliyorsan söylemen lazım."

"Bu senin işin."

"İşimi yapmaya çalışıyorum, Camille, ama benimle oyun oynaman yardımcı olmuyor."

"Şimdi sen de nasıl hissettiğimi anlamış bulunuyorsun," diye mırıldandım çocukça.

"İyi." Gözlerini ovuşturdu. "Gerçekten uzun bir gündü, o yüzden... iyi geceler. Umarım yardımcı olabilmişimdir." Ayağa kalkıp bardağını kafasına dikti.

"Yazım için senden bir şeyler duymam gerekiyor."

"Daha sonra. Biraz düşünmem lazım. İkimizin korkunç bir fikir olduğu konusunda haklısın galiba." Gittikten sonra, okul arkadaşlarım seslenip onlara katılmamı istediler. Başımı sallayıp içkimi bitirdim ve onlar gidene kadar notlarımla uğ-

raşıyormuşum gibi yaptım. On iki sayfa boyunca yaptığım tek şey, iğrenç yer iğrenç *yer* yazmak oldu.

Eve vardığımda bu sefer Alan beni bekliyordu. Beyaz brokar ve koyu ceviz karışımı, iki kişilik Viktoryen koltuğa oturmuştu. Üzerinde bol bir beyaz pantolon ve ipek gömlek, ayaklarında da beyaz ipekten nefis terlikleri vardı. Bir fotoğraf olsaydı, zamanını belirlemek imkansız olurdu – Viktoryen bir centilmen, Edward döneminden bir beyefendi, 50'lerden bir züppe? Asla çalışmamış, genellikle içkili ve arada sırada annemle sevişen bir yirmi birinci yüzyıl kocası.

Yanımızda annem yokken Alan'la çok az konuşurduk. Küçükken, bir kez koridorda ona çarpmıştım. Yavaşça göz hizama eğilip "Selam, umarım bir şeyin yoktur," demişti. Artık neredeyse beş yıldır aynı evde yaşıyorduk ve bütün söyleyebildiği buydu. Bense karşılığında ancak, "Yok, teşekkür ederim," diyebilmiştim.

Oysa şimdi Alan benimle konuşmaya hazır görünüyordu. Bir şey söylemese de kanepeye elini vurarak yanına davet etti. Dizinin üzerindeki pasta tabağında birkaç gümüş renkli sardalya vardı. Kokusunu kapıdan girer girmez almıştım.

"Camille," dedi, küçük bir çatalla balığın kuyruğunu didikleyerek, "Anneni hasta ediyorsun. Durumu düzelmezse, gitmeni rica etmek zorunda kalacağım."

"Onu nasıl hasta ediyorum?"

"Ona işkence ederek. Sürekli Marian konusunu açarak. Çocuğu ölmüş bir anneye, mezardaki cesedin nasıl göründüğünü merak ettiğini söyleyemezsin. Bu tür duygusuz konuşmaları

sen nasıl kaldırıyorsun bilmiyorum ama Adora kaldıramıyor." Bir damla balık yağı önüne akarak düğmeleri büyüklüğünde yağlı bir iz bıraktı.

"Annenle ölen küçük kızlarla ya da dişleri çekilirken ağızlarından ne kadar kan geldiğiyle ya da birisini boğazlayarak öldürmenin ne kadar süreceğiyle ilgili konuşamazsın."

"Alan, annemle bu söylediklerinden hiçbirini konuşmadım. Benzer bir şey bile konuşmadım. Sana bunları neden anlattığına dair hiçbir fikrim yok." Kırgın bile değildim, sadece bezgin hissediyordum.

"Lütfen, Camille, annenle ilişkinin ne kadar gergin olduğunu biliyorum. Her zaman başkalarının mutluluğunu nasıl kıskandığını biliyorum. Biliyor musun, gerçekten Adora'nın annesi gibisin. O da... o da yaşlı ve kızgın bir cadı gibi bu evde bekçilik ederdi. Kahkahaları hakaret sayardı. Sadece bir kez gülümsediğini gördüm, o da sen Adora'dan emmek istemediğin zamandı. Memesini ağzına almak istememiştin."

Meme kelimesi Alan'ın ağzından çıkarken, bedenimin on farklı yerinde kelimeler ateş aldı. *Em, sürtük, kondom...*

"Ve bunları sana Adora mı anlattı?" diye üsteledim.

Başıyla onaylarken gururla dudaklarını büzdü.

"Tıpkı Adora'ya Marian ve ölü kızlarla ilgili o korkunç şeyleri söylediğimi bildiğin gibi."

"Aynen," dedi, canımı acıtmak istercesine.

"Adora bir yalancı. Eğer bunu bilmiyorsan, tam bir ahmaksın."

"Adora zor bir hayat geçirdi."

Kendimi gülmeye zorladım. Alan, yine de cesaretini yitirmedi. "Daha küçücükken, annesi gecenin bir yarısı odasına gelip onu çimdiklermiş," dedi tabaktaki sardalyaya acıyan gözlerle bakarken. "Adora'ya göre, annesi uykudayken ölmesinden korktuğu için böyle yaparmış. Bence sadece onun canını yakmak istediği için bunu yapıyordu."

Küçük bir anı – Marian aşağıdaki makinelerle dolu hasta odasında. Kolumda keskin bir acı. Annem bulut gibi geceliğiyle önümde durmuş, iyi olup olmadığımı soruyor. Acıyan pembe noktayı öpüp uyumamı söylüyor.

"Sadece bunları bilmen gerektiğini düşünüyorum," dedi Alan. "Belki annene karşı biraz daha nazik olursun."

Anneme karşı daha nazik olmak gibi bir planım yoktu. Sadece bu konuşmanın bitmesini istiyordum. "En kısa zamanda evden ayrılmaya çalışacağım."

"Davranışlarını değiştiremeyeceksen gitmen iyi olur," dedi Alan. "Ama bir kere denesen, belki kendini daha iyi hissedersin. İyileşmene yardımcı olur. En azından zihnen."

Alan tabaktaki son sardalyayı alıp tamamını ağzına tıktı. Çiğnerken incecik kılçıkların ağzında parçalandığını hayalimde canlandırabiliyordum.

Bir kap dolusu buz ve bir şişe viskiyi mutfaktan aldıktan sonra içmek için odama çıktım. Bu sefer hızlı çarptı, muhtemelen içme hızımla ilgiliydi. Kulaklarım yanmaya başladı, tenim tamamen uyuşmuştu. *Kaybol. Kaybolmak acılarımı dindirecek,* diye düşünüyordum durmaksızın. *Kaybolmak* bütün dertlerimi sona erdirecek. Marian ölmeseydi, iş-

ler bu kadar çirkinleşecek miydi? Başka aileler böyle şeylerin üstesinden gelebiliyordu. Yas tutarsın, sonra hayatına devam edersin. Oysa Marian'in, kendisinden bile daha sevimli sarı saçları olan kızın hayaleti hala üzerimizde salınıyordu. Hastalanmadan, iyice kötülemeden önce hayali bir arkadaşı vardı. Ben diye seslendiği koca bir doldurulmuş ayı. Ne tür bir çocuk doldurulmuş hayvanlarla hayali arkadaşlık kurardı ki? Saç kurdeleleri biriktirip renklerin adına göre onları dizerdi. O kadar sevimliydi ki ve bunu o kadar büyük bir coşkuyla kullanıyordu ki onu kıskanmak elde değildi. Gözlerini kırpıştırır, lülelerini savururdu. Anneme *anniş* derdi ve Alan'a... Kahretsin, belki Alan'a sadece Alan diyordu, hatıralarımda onu bir türlü bir yere oturtamıyordum. Tabağını her zaman temizler, odasını sürekli düzgün tutar ve elbise dışında bir şey giymeyi şiddetle reddederdi. Bana Mille diye seslenirdi ve dokunmadan edemezdi.

Ona hayrandım.

Sarhoş olduğum halde içmeye devam ederek kadehimi doldurup sessizce aşağıya, Marian'in odasına gittim. Amma'nın kapısı, Marian'in odasının hemen yanındaki kapı, saatlerdir kapalıydı. Hiç tanımadığın ölü bir kızkardeşin odasının yanında büyümek nasıl bir şeydi? Amma için içim sızladı. Alan ve annem, köşedeki büyük yatakodalarındaydı. Işıklar sönüktü, sadece vantilatörün vınlaması duyuluyordu. Bu eski Viktoryen evlerde merkezi havalandırma olmazdı ve annem klimaları adi bulduğu için bütün yaz terlerdik. Otuz derecenin üstünde sıcaklık rahatsız etmekten ziyade kendimi güvende hissettirdi. Tıpkı su altındaymışım gibi hissederdim.

Yastıkta hala küçük bir çukur vardı. Odada hala bir çocuk yaşıyormuş gibi kıyafetleri yatağın üzerine konmuştu. Menekşe rengi elbise, beyaz çoraplar, siyah rugan ayakkabılar. Bunları kim çıkarmıştı? Annem? Amma? Son yılında Marian'in kuyruğu haline gelen serum ayağı, tıbbi donanımın yanında duruyordu. Yatak, hasta bakımını kolaylaştırmak için standarttan yarım metre daha yüksekti. EEG cihazı. Lazımlık. Annemin bu eşyaları toplamaması iğrençti. Tamamen içler acısı ve hayattan uzak bir odaydı. Marian'in en sevdiği bebeği, kendi saçları gibi sarı dolgun saçları olan büyük bez bebeği, onunla birlikte gömülmüştü. Evelyn. Yoksa Eleanor muydu? Diğer oyuncak bebekleri duvardaki raflara dizilmişti. Yirmi kadar bebek, beyaz porselen suratları ve derin cam gözleriyle, tribündeki taraftarlara benziyorlardı.

Yatakta bağdaş kurmuş, minicik ve terli, gözlerinin altındaki mor torbalarla onu kolayca burada hayal edebiliyordum. İskambil kağıtlarıyla oynar, bebeğinin saçlarını tarar ya da hırsla resim yapardı. O sesi duyabiliyordum. Kağıt üzerinde sertçe kayan pastel boyanın sesi. Kalemle öylesine haşin karalamalar yapardı ki kağıt parçalanırdı. Başını kaldırıp bana bakar, sert ama sık bir nefes alırdı.

"Ölüyorum."

Peşimden biri kovalıyormuş gibi koşarak odama döndüm.

Eileen açana kadar telefon altı kere çaldı. Curry'lerin evinde olmayan şeyler – mikrodalga fırın, video oynatıcı, bulaşık makinesi ve telesekreter. Yumuşak ama hafif sinirli bir şekilde cevap verdi. Sanırım saat on birden sonra arayan olmuyordu.

Uyumadıklarını, sadece telefonun sesini duymadıklarını söyledi ama Curry'nin telefona gelmesi iki dakika sürdü. Pijamasının cebinde parıldayan gözlüklerini ve ayağına deri terliklerini geçirirken saate baktığını gözümde canlandırabiliyordum. İçimi rahatlatan bir görüntüydü.

Sonra gözümde canlananın, Chicago'daki bir eczanenin reklamı olduğunu farkettim.

Curry'yle konuşmayalı üç gün olmuştu. Neredeyse iki haftadır Wind Gap'teydim. Şartlar farklı olsa, yeni haberleri almak için beni günde en az üç kere arardı. Ama beni annemin evinden aramak istemediğini biliyordum. Şartlar farklı olsaydı, telefona gürler, ötmemi söylerdi, bu gece öyle yapmayacaktı.

"Evlat, sen iyi misin? Nedir?"

"Şey, henüz onaylatmadım ama onaylatacağım. Polis, katilin kesinlikle erkek olduğunu, Wind Gap'te yaşadığını düşünüyor ve ellerinde ne DNA ne de cinayet yeri var. Çok az şey biliyorlar yani. Katil ya çok zeki ya da acemi şansı var. Kasabadakiler, sanki Natalie Keene'in ağabeyi John'un üzerinde duruyor gibi. Onun masumiyetini savunan kız arkadaşının söylediklerini kaydettim."

"Güzel, iyi iş çıkarmışsın ama ben daha çok... ben seni sormuştum. Sen orada iyi misin? Bana söylemen lazım çünkü yüzünü göremiyorum. Bana soğuk nevale numarası yapma."

"Pek iyi sayılmam, bu bir şeyi değiştirir mi?" Sesim planladığımdan biraz daha yüksek çıkmıştı. "Bu iyi bir hikaye, üstelik bir şeyler keşfetmenin sınırındayım. Birkaç gün daha, belki bir hafta... Bilmiyorum. Ölen kızlar insanları ısırmış.

Bugün bunu öğrendim, beraber çalıştığım polis bile bunu bilmiyordu."

"Ona söyledin mi? Ne dedi?"

"Hiçbir şey."

"Neden ağzından laf almadın, kızım?"

Bak, Curry, dedektif Willis ondan bilgi sakladığımı düşündü ve çekip gitti, etraflarında pervane oldukları kadınlar, istedikleri tava gelmeyince yaptıkları gibi aynen.

"İşi yüzüme gözüme bulaştırdım. Gerçi halledemeyeceğim bir şey değil. Kağıda dökmeden önce birkaç güne ihtiyacım var, Curry. Kasabayı biraz daha koklayıp şu polisi tava getirmem lazım. Sanırım basın desteğinin işleri kızıştıracağına ikna oldular. Gerçi buralarda bizim gazeteyi okuyan yok." Oralarda da yok ya, neyse.

"Okuyacaklar. Göreceksin bak, evlat. Yazıların daha iyiye gidiyor. Biraz daha zorla. Git, eski arkadaşlarınla konuş. Onlar konuşmaya biraz daha açık olabilir. Artı, onlarla konuşman, yazın için de iyi – Pulitzer alan Texas seli hikayesi, tamamen adamın eve dönüş trajedisiyle ilgiliydi, unutma. Müthişti. Dahası tanıdık bir yüz ve birkaç bira, sana da iyi gelebilir. Bu gece birkaç tane içmişiz galiba?"

"Çok az."

"Sence... bu durum seni zorluyor mu? Yani iyileşmenden bahsediyorum?" Hafif bir gürültü duyuldu, mutfak sandalyesi yerde sürüklendi, Curry otururken hafifçe inledi.

"Aman, sen onu dert etme."

"Elbette ederim. Bana kurban rolü yapma, evlat. Eğer oradan ayrılmak istersen sana kızmam. Kendine iyi bakmak zo-

rundasın. Eve gitmenin sana iyi gelebileceğini düşünmüştüm ama... bazen ailelerin her zaman... çocuklarına iyi gelmeyebileceğini unutuyorum."

"Buraya ne zaman gelsem..." Duraksayıp kendimi toplamaya çalıştım, "Buraya ne zaman gelsem, kendimi kötü bir insanmışım gibi hissediyorum." Sonra Curry karşı taraftan kekelerken sessiz hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Paniğini, eliyle Eileen'e işaret edişini gözümde canlandırabiliyordum. Ama, hayır.

"Of, Camille," diye fısıldadı. "Bugüne kadar tanıdığım en düzgün insansın. Ve biliyor musun, dünya üzerinde çok fazla düzgün insan yok. Ailem öldükten sonra benim için bir sen varsın, bir de Eileen."

"Düzgün falan değilim." Kalemimin ucuyla baldırıma derin kelimeler kazıyordum. *Yanlış, kadın, diş.*

"Camille, öylesin. En boktan insanlara bile nasıl davrandığını biliyorum. Konuşurken onları bir şekilde... onurlandırdığını duyabiliyorum. Anlayışlısın. Seni neden yanımda tuttuğumu sanıyorsun? Süper bir muhabir olduğundan değil, inan bana." Sessizlik ve kocaman gözyaşı damlaları. *Yanlış, kadın, diş.*

"Komik değil miydi? Komik olmaya çalışıyordum."

"Hayır."

"Büyükbabam vodvil oyuncusuydu. Sanırım bana geçmemiş."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ya, İrlanda'dan gemiye atlamış, doğrudan New York'a gelmiş. Çok komik adamdı, tam dört müzik aleti çalabiliyordu..." Çakmağın sesini duydum. İnce örtüyü üzerime çekip gözlerimi yumdum ve Curry'nin hikayesini dinledim.

On İkinci Bölüm

Richard, Wind Gap'te, dört kiracı için tasarlanmış endüstriyel bir kutuya benzeyen bir apartman dairesinde yaşıyordu. Apartmanda sadece iki daire doluydu. Açık garajın çatısını tutan dört tombul sütunun üzerinde kırmızı sprey boyayla arka arkaya, "Demokratlara Hayır, Demokratlara, Demokratlara Hayır," arada bir de, "Louie'yi Seviyorum," yazıyordu.

Çarşamba sabahı... Fırtına hala kasabanın üzerini kaplayan bulutların üzerinde oturuyordu. Sıcak ve rüzgarlıydı, ortalık sidik sarısı bir ışıkla aydınlanıyordu. Elimdeki viski şişesinin köşesiyle kapısına vurdum. Başka bir şey veremiyorsan hediye en iyisiydi.

Etek giymeyi uzun zaman önce bırakmıştım. Dokunmaya meraklı insanlar için bacaklarımı fazla ortada bırakıyordu. Tabi dokunmak isterlerse.

Yatak kokusuyla kapıyı açtı. Karışmış saçlar, şort, ters giydiği tişört. Gülümsemedi. İçerisi buz gibiydi. Durduğum yerden içerideki serinliği hissedebiliyordum.

"İçeri mi girmek istiyorsun, yoksa benim çıkmamı mı bekliyorsun?" diye sordu çenesini kaşıyarak. Sonra şişeyi farketti. "Ah, içeri gel. Sanırım sarhoş olacağız?"

Dairenin dağınıklığına şaşırdım. Pantolonlar sandalyelerin üzerine atılmış, çöp kutusu taşma noktasına gelmiş, kağıt kutuları düzensiz bir şekilde koridora yayılmıştı, bazı noktalarda yan geçmek zorunda kaldım. Derisi çatlamış bir kanepeyi işaret ettikten sonra buz ve iki bardakla geri döndü. Oldukça cömert bir şekilde bardaklarımızı doldurdu.

"Öyleyse dün akşam o kadar kaba olmam gerekmiyordu," dedi.

"Öyle. Yani, ben sana gayet makul miktarda bilgi verirken senden hiç bilgi alamadığımı hissediyorum."

"Bir cinayeti çözmeye çalışıyorum. Sense haber yapmaya çalışıyorsun. Sanırım önceliklerimi biliyorum. Camille, bazı şeyler var ki sana söyleyemem."

"Aynı şekilde benim de kaynaklarımı koruma hakkım var."

"Ama bu hakkın, cinayetleri işleyeni korumaya yardımcı olabilir."

"Anla işte, Richard. Sana hemen hemen bütün bildiklerimi anlattım. Üf, biraz da kendi işini kendin yap." Birbirimize baktık.

"Bana sıkı gazeteci ayağı çekmene bayılıyorum," diye gülümsedi Richard. Başını salladı. Çıplak ayağıyla beni dürttü. "Gerçekten."

Bardaklarımızı tekrar doldurdu. Öğle olmadan sızıp kalacaktık bu gidişle. Beni kendisine çekip kulağımdan öptüğünde dilini kulağımda hissettim.

"Eee, Wind Gap kızı, söyle bakalım, ne kadar kötü bir kızdın?" diye fısıldadı. "İlk ne zaman oldu, anlat." Sekizinci sınıf maceram sayesinde ilk seferinde ikincisini, aslında üçüncüsünü, hatta dördüncüsünü de yaşamıştım. İlki olarak anlatmaya karar verdim.

"On altı yaşımdaydım," diye yalan söyledim. Yaşımı daha büyük göstermek o an daha uygun gelmişti. "Bir partideyken, banyoda bir futbolcuyla düzüştüm."

Kendime Richard'dan daha kolay hakim olabiliyordum. Adamın gözleri çoktan alevlenmeye başlamıştı, saçlarımı parmaklarına dolarken sertliğini yan tarafımda hissedebiliyordum.

"Mmm... peki geldin mi?"

Başımla onayladım. Numara yaptığımı hatırlıyordum. Ufak bir orgazm kırıntısını da hatırlıyordum ama o da ancak üçüncü oğlanın kucağına oturttuklarında olmuştu. Kulağımın dibinde nefes nefese olmasının çok tatlı olduğunu düşündüğümü de hatırlıyordum. "Bu iyi mi? Bu iyi mi?"

"Şimdi tekrar gelmeye ne dersin? Benimle birlikte?" diye fısıldadı Richard.

Başımı salladığım anda üstüme bindi. Elleri her yerimde dolaşıyor, gömleğimi çıkarmaya çalışıyor, pantolonumun düğmeleriyle uğraşıyor, aşağıya çekiştiriyordu.

"Bekle, bekle. Benim kurallarım," diye fısıldadım. "Giysilerim üzerimdeyken seviyorum."

"Olmaz. Sana dokunmak istiyorum."

"Hayır, bebeğim, benim kurallarım."

Pantolonumu hafifçe aşağı çekip gömleğimi karnımın üzerinde tuttum ve onu öperken dikkatini dağıttım. Sonra onu içime aldım ve giysilerim üzerimde, kanepenin çatlak derisi kıçımı çizerken seviştik. *Ucuz, pompa, küçük, kız.* On yıldır ilk defa bir erkekle birlikte oluyordum. *Ucuz, pompa, küçük, kız! İnlemeleri, cildimin inlemelerinden çok daha yakın ve sesliydi. Ancak son birkaç yüklenmesinde tadını çıkarabilirdim.*

İşimiz bittiğinde yumruğuyla gömleğimin yakasını tuttuğu halde, yarısı üzerimde yarısı yan tarafımda uzandı. Dışarısı iyice kararmıştı. Şimşekler çaktı çakacak gibi görünüyordu.

"Sence kim yaptı, hadi söyle," dedim. Şok olmuş bir şekilde bana baktı. Ne yani, "Seni seviyorum," dememi mi bekliyordu? Bir süre saçlarımı parmağına doladı, diliyle kulağımda oynadı. Bedenin diğer kısımlarına yasak getirilince, erkekler kulağa sabitlenirdi. Bunu son on yılda gözlemlemiştim. Ne göğüslerime, ne kalçalarıma, ne de koluma bacağıma dokunabiliyordu, Richard şimdilik, kulağımla yetiniyormuş gibi görünüyordu.

"Aramızda kalsın, ama bence John Keene. Oğlan, kızkardeşiyle çok yakındı. Yani hastalıklı bir yakınlıktan bahsediyorum. Cinayet anında nerede olduğunu kanıtlayamıyor. Bence hala kendi içinde savaştığı halde küçük kızlarla ilgili bir takıntısı var, eninde sonunda onları öldürüp heyecan olsun diye dişlerini söküyor. Gerçi daha fazla dayanamaz. Bu iş hızlanacak. Philadelphia'da bir uygunsuzluğu var mı diye kontrol edi-

yoruz. Buraya taşınmalarının tek nedeni Natalie'nin sorunları olmayabilir."

"Haberde yazabileceğim bir şeye ihtiyacım var."

"Şu ısırmalardan sana kim bahsetti ve kızlar kimi ısırmış?" diye fısıldadı kulağımın içine. Dışarıda başlayan yağmur, sanki birisi işiyormuş gibi pencere pervazından akıyordu.

"Meredith Wheeler, kulağını Natalie'nin kopardığını söyledi."

"Başka?"

"Ann, annemi ısırmış. Bileğinden. Bildiğim bu kadar."

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş. Aferin," diye fısıldarken yine dili kulağımda dolaşıyordu.

"Sıra sende."

"Hayır." Yüzüme bakıp gülümsedi. "Benim kurallarım."

Richard öğleden sonra beni bir kez daha becerdikten sonra, gönülsüz de olsa davada yol alındığını ve birisinin tutuklanmasının yakın olduğunu söyledi. Onu yatağında uyurken bırakıp yağmurun altında arabama koştum. O sırada gelişigüzel bir düşünce beynimde yankılandı. *Amma olsaydı, ondan çok daha fazlasını koparırdı.*

Arabamı Garrett Park'a sürerek yağmuru izlerken arabada oturdum, eve gitmek istemiyordum. Yarın buralar uzun ve tembel tatilleri başlayan çocuklarla dolacaktı. Şimdiyse sadece ben vardım, kendimi yapış yapış ve aptal hissediyordum. İncinip incinmediğimi bile kestiremiyordum. Richard, bekaretimi alan oğlanlar, diğerleri. Aslında hiçbir tartışmada asla kendi tarafımı tutmazdım. Eski Ahit'teki coşku dolu *layığını bul-*

du sözünü seviyordum. Bazen kadınlar gerçekten de layığını buluyordu.

Birden sessizlik bozuldu. Sarı, spor araba gürültüyle yanıma yanaştı, Amma ve Kylie yolcu koltuğuna beraber oturmuştu. Saçları karmakarışık oğlan, benzin istasyonundan aldığı ucuz gözlükleri takmıştı ve lekeli bir atletle sürücü koltuğunda oturuyordu. Sıska kankası ise arka koltuktaydı. Arabanın içinden sigara dumanıyla birlikte narenciye aromalı içki kokusu taşıyordu.

"Hadi bizimle gel, biraz eğleneceğiz," dedi Amma. Elinde portakal aromalı ucuz votka şişesini sallıyordu. Dilini çıkarıp bir yağmur damlasının düşmesini bekledi. Saçları ve dar tişörtü sırılsıklam olmuştu.

"Ben böyle iyiyim, teşekkürler."

"Hiç de öyle görünmüyorsun. Hadi ama, parkta devriye dolaşıyor. Alkollü araba kullanmaktan seni içeri alacaklar yoksa. *Kokun* bana kadar geliyor."

"Hadi ama, çikita," diye seslendi Kylie. "En azından bu oğlanların uslu durmasını sağlarsın."

Seçeneklerimi düşündüm. Eve gidip kendi başıma içebilirdim. Bara gidip orada rastlayacağım birileriyle içebilirdim. Bu veletlerle takılıp belki ilginç bir dedikodu duyabilirdim. Bir saat. Sonra eve uyumaya giderdim. Artı, Amma ve gizemli canayakınlığını da hesaba katmalıydım. Kabul etmekten nefret etsem de bu kıza giderek bağlanmaya başlıyordum.

Arka koltuğa oturduğumda çocuklar neşeyle bağırıştı. Amma elindeki başka bir şişeyi, güneş losyonu tadında bir rom şişesini elden ele dolaştırdı. Benden içki almamı isteye-

ceklerinden korkuyordum. Almayacağımdan değildi. Aslında bütün zavallılığımla, yanlarında olmamı istemelerini istiyordum. Tıpkı bir zamanlar olduğu gibi kendimi okulun popüler kızı olarak hissetmek istiyordum, bir ucube gibi değil. Okulun en havalı kızlarının onayını istiyordum. Öte yandan düşüncesi bile, arabadan atlayıp eve yürüme isteğimi artırıyordu. Ama sonra Amma tekrar şişeyi uzattı. Şişenin ağzı pembe dudak parlatıcısına bulanmıştı.

Adının Nolan olduğunu öğrendiğim ve yanımda oturan oğlan, tanıştırılırken başını sallayıp terleyen bıyıklarını eliyle sildi. Kolları yara kabuklarıyla, yüzü sivilceyle doluydu. Belli ki metamfetamin kullanıyordu. Missouri ülkenin en bağımlı ikinci eyaletiydi. Buralar gerçekten çok sıkıcıydı ve bir sürü tarım kimyasalımız vardı. Ben büyürken kristal meti sadece keşler kullanırdı. Şimdiyse parti hapı olmuştu. Nolan parmağını önündeki sürücü koltuğunun vinil kenarlığında aşağı yukarı dolaştırıyordu. Bir ara başını kaldırıp "Annemin yaşındasın, hoşuma gitti," der demez tekrar başını çevirdi.

"Annenle aynı yaşta olduğumuzu sanmıyorum."

"Otuz üç, otuz dört yaşlarında?" Eh, hemen hemen.

"Adı ne?"

"Casey Rayburn." Onu tanıyordum. Benden birkaç yaş büyüktü. Fabrika tarafındandı. Haddinden fazla saç jölesi kullanırdı ve Arkansas sınırındaki Meksikalı tavuk katillerine özel bir düşkünlüğü vardı. Bir kilise toplantısında grubuna, intiharı denediğini söylemişti. Ondan sonra okuldaki kızlar onu Jilet Casey diye çağırmaya başlamıştı.

"Benden büyük olmalı," dedim.

"Kanka, bu fıstık, senin hap manyağı orospu annenle takılmak için fazla havalı," dedi sürücü.

"S.ktir," diye fısıldadı Nolan.

"Camille, bak bizde ne var?" Amma yolcu koltuğunda arkaya dönünce poposu Kylie'nin suratına yapıştı. Elinde bir kutu hap sallıyordu. "OxyContin. Gerçekten iyi hissettiriyor." Yine dilini çıkarıp üç yuvarlak beyaz düğmeciği dilinin üzerinde sıraya dizdi, sonra çiğneyip votkayla birlikte yuttu. "Dene."

"Yok, sağ ol, Amma." OxyContin iyi maldır ama kızkardeşinle birlikte kullanmak için değildir.

"Ay, hadi ama Mille, bir tanecik al," diye mızıldandı. "Kendini çok daha hafif hissedeceksin. Şu anda kendimi çok iyi ve mutlu hissediyorum. Sen de dene."

"Ben iyiyim, Amma." Bana Mille diye seslenmesi Marian'i hatırlatmıştı. "Gerçekten."

Arkasını dönüp iç çekerken dehşetli bir hüzne boğulmuş gibi görünüyordu.

"Hadi ama Amma, beni bu kadar düşünüyor olman hiç inandırıcı değil," diyerek omzuna dokundum.

"Ama düşünüyorum." Yavaşça gardım düşüyordu, artık dayanamıyordum, tıpkı eski günlerdeki gibi, başkalarını memnun etme ihtiyacının tehlikeli sınırlarında dolaştığımı hissediyordum. Öte yandan, aslında bir tane atsam ölecek değildim.

"Tamam, tamam, ver bir tane. Ama bir tane."

Anında neşelenip tekrar bana döndü.

"Dilini çıkar. Kilisedeki komünyon gibi. Hap komünyonu."

Dilimi çıkardığımda ucuna bir hap yerleştirip çığlık attı.

"Aferin," derken gülümsedi. Bugün bu lafı duymaktan gına gelmişti.

Wind Gap'in muhteşem Viktoryen malikanelerinden birinin önüne geldik. Malikane baştan aşağı yenilenmiş, güzel görünmesi amacıyla gülünç derecede mavi, pembe ve yeşil renklere boyanmıştı. Oysa evden ziyade çılgın bir dondurma dükkanına benziyordu. Üstü çıplak bir oğlan, evin yan tarafındaki çalılıklara eğilmiş kusuyordu, diğer iki oğlan çiçek bahçesinden kalanların arasında güreşiyordu ve genç bir çift çocuk salıncağında birbirine dolanmıştı. Nolan, hala parmağını koltuğun kenarında aşağı yukarı dolaştırırken arabada kaldı. Sürücümüz Damon, kimse onunla uğraşmasın diye üzerine kapıları kilitledi. Bence hoş bir davranıştı.

OxyContin sayesinde, kendimi gayet keyifli hissediyordum. Malikaneye doğru yürürken kendimi etrafta gençliğimden birileri var mı diye bakınırken yakaladım; asker tıraşlı, kolej montlu oğlanlar ve permalı, koca altın küpeli kızlar. Drakkar Noir ve Georgio parfümlerinin kokusu.

Hiçbiri yoktu. Oğlanlar kaykaycı şortları ve spor ayakkabılarıyla, kızlarsa mini etekleri ve göbek halkalarıyla henüz bebek sayılırdı ve hepsi, sanki polismişim gibi gözlerini üzerime dikmişti. *Hayır değilim ama bugün bir polisle düzüştüm.* Gülümseyip başımla selamladım. *Kendimi çok daha canlı hissediyorum*, diye düşündüm bilinçsizce.

Devasa yemek odasında, dans pisti ve soğutuculara yer açmak için masa en köşeye itilmişti. Amma, dans edenlerin arasına zıplayıp oğlanlardan birine sürtünmeye başladı, oğlanın

ensesi kısa sürede kıpkırmızı oldu. Sonra oğlanın kulağına bir şey fısıldadı ve başını sallamasıyla birlikte soğutuculardan birini açarak içinden dört bira çıkardı. Amma biraları ıslak göğsünde tutuyor, onu hayranlıkla izleyen bir grup oğlanın yanından geçerken sanki taşımakta zorlanıyormuş gibi biraları dengelemeye çalışıyor, bir taraftan da fingirdiyordu.

Aslında kızların hepsi aynı havadaydı. Parti ortamındaki patlamaya hazır fişekleri gözümde canlandırabiliyordum. Ama minik sarışınların aklında iki şey vardı. Öncelikle, peşinde bir kitleyi sürükleyebileceğinden emin olan yerel torbacıyla birlikteydiler. İkincisi, oradaki diğer dişilerden çok daha güzeldiler, bu da oğlanların onları partiden dışlamayacakları anlamına geliyordu. Üstelik oturma odasındaki fotoğraflardan anlaşıldığı üzere, partiyi koyu saçlı, hafif yakışıklı bir oğlan veriyordu. Oğlan fotoğrafta kepi ve cübbesiyle poz veriyordu, yanında da oğullarıyla gurur duyan annesiyle babası vardı. Annesini tanıyordum, okul arkadaşlarımdan birinin ablasıydı. Onun oğlunun partisinde olduğum düşüncesi, sinirlerimi oynattı.

"Amantanrımamantanrımamantanrım." Kurbağa gözlü esmer bir kız, tişörtündeki The Gap yazısını gururla bağırtarak yanımızdan geçip kendisi gibi amfibik yaratıklara benzeyen bir kızın kolunu kavradı. "Geldiler. Kesinlikle buradalar."

"Lanet," diye cevap verdi arkadaşı. "Bu çok acayip. Gidip karşılayalım mı?"

"Bence bekleyip görelim. J.C. burada olmalarını istemezse bulaşmamış oluruz."

"Kesinlikle."

Daha görmeden kim olduğunu anlamıştım. Meredith Wheeler, arkasından John Keene'i çekiştirerek oturma odasına girdi. Gençlerden birkaçı onu başıyla selamladı, diğer birkaçı da omzuna vurdu. Diğerleri belirgin bir şekilde sırtlarını dönüp kapalı gruplar oluşturdular. Ne John ne de Meredith beni farketmişti, bu yüzden rahatladım. Meredith, mutfak kapısında toplanmış, amigo arkadaşları olduğunu tahmin ettiğim sıska bacaklı bir kız grubunu gördüğünde bir çığlık eşliğinde aralarına zıpladı. John oturma odasında tek başına kalmıştı. Kızlar Meredith'i oğlanlardan daha soğuk karşıladı. "Selaaam," dedi aralarından biri gülümsemeden. "Gelmeyeceğini söylemiştin."

"Gelmemenin aptallık olacağına karar verdim. Aklı olan herkes John'un iyi biri olduğunu bilir. Bütün bu... saçmalıklar yüzünden eve kapanacak değiliz."

"Bu hiç de iyi değil, Meredith. J.C. öyle düşünmüyor," dedi kızıl saçlı kız, ya J.C.'nin kız arkadaşıydı ya da kendini müstakbel gelin sayıyordu.

"Ben onunla konuşurum," diye sızlandı Meredith. "Bırak onunla konuşayım."

"Bence gitseniz daha iyi olur."

"Gerçekten John'un giysilerini aldılar mı?" diye sordu, minyon olduğu halde anaç tavırlı üçüncü bir kız. Arkadaşları kusarken başlarında durup onların saçlarını tutan kız tipindeydi.

"Evet ama sadece onu *aklamak* için. Başı dertte olduğu için falan değil yani."

"Her neyse," dedi kızıl saçlı. Ondan nefret ediyordum.

Meredith, arkadaş canlısı yüzler için odayı gözden geçirirken beni gördü. Kafası karışmıştı galiba. Sonra Kelsey'yi gördü ve yüzü öfkeyle kararadı.

John kapının yanında saatine bakıyormuş gibi yapıyor, ayakkabılarını bağlıyor, odadaki skandal havasını soluyan kalabalığı görmezden geliyordu. Meredith bize doğru yürüdü.

"Burada ne işin var?" Gözleri dolmuş, alnı tane tane terlemişti. Soruyu sanki hem kardeşine hem de bana soruyordu. Belki de kendisine.

"Bizi Damon getirdi," diye cıvıldadı Amma. Ayakuçlarında iki kere zıpladı. "*Senin* burada olmana inanamıyorum. Üstelik *onun* insan içine çıkmış olduğuna hiç inanamıyorum."

"Çeneni kapa, küçük orospu. Hapçılarla düzüşmekten başka bir şey bilmezsin." Meredith'in sesi, masanın kenarına doğru yuvarlanan bir bardak gibi titriyordu.

"Hah, diyene bak," dedi Amma. "Selaaaaam katil." John'a el salladığında, oğlan kızı ilk defa görmüş gibiydi ve birden yumruk yemişe döndü.

Tam bize doğru yürümeye başlamıştı ki J.C. başka bir odadan çıkarak John'u kenara çekti. İki uzun boylu oğlan, ölüm ve ev partisi hakkında tartışıyordu. J.C. kapıya yönlendirircesine John'un sırtına vururken odadakiler derin fısıltılarla onları izliyordu. John başıyla Meredith'e işaret verip kapıya yöneldi. Kız, başını eğip elleriyle yüzünü kapatarak hızla onun peşinden koştu. John tam kapıdan çıkacakken oğlanlardan biri tiz bir çığlıkla, "Bebek katili!" diye haykırdı. Meredith küçük bir çığlık atıp vahşi bir tavırla arkasına döndü. Dişlerini

sıkarak "Hepiniz s.ktirin gidin!" diye bağırdıktan sonra kapıyı ardından çarptı.

Haykıran oğlan, belini kırıp abartılı bir taklitle kızın sözlerini mimiklerle taklit etti. J.C. müziği tekrar açtı; ergen bir kızın pop şarkısı, ağza alma konusunda dalga geçiyordu.

John'un peşinden gidip ona sarılmak istiyordum. Bu kadar yalnız birini hiç görmemiştim ve Meredith de oğlanın yalnızlığına çare olacakmış gibi görünmüyordu. Ne yapacaktı, kendisini o boş garaja mı kapatacaktı şimdi? Harekete geçemeden Amma kolumdan tutup beni merdivenlerden "VIP Odasına" çekti. Sarışınlar ve saçları aynı tarzda tıraş edilmiş iki liseli oğlan, J.C.'nin annesinin dolabını karıştırıyor, kadının en güzel giysilerini askılarından alıp yatağın üzerine atıyordu. Satenler ve kürklerden oluşan yatağın üzerine atladıklarında Amma beni yanına çekti ve sutyeninden çıkardığı bir hapı gösterdi.

"Hiç Hap Çevirmece oynadın mı?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Hapı dilden dile dolaştırıyorsun, hap hangi şanslının dilinde erirse o kazanıyor. Bu Damon'ın en iyi mallarından biri, o yüzden bir süre dilden dile dolaştıracağız."

"Yok, sağol, ben böyle iyiyim," dedim. Oğlanların suratlarındaki aşırı endişeyi gördüğümde az daha kabul edecektim. Onlara annelerini hatırlatıyor olmalıydım.

"Ay, hadi ama Camille, kimseye söylemem yahu," diye sızlandı Amma, tırnağıyla oynayarak. "Beni yalnız bırakma. Ablam değil misin?"

"Lütfeeeeeen, Camille!" diye inledi Kylie ve Kelsey. Jodes sesini çıkarmadan beni izliyordu.

OxyContin, içki, daha öncesindeki seks, dışarıda hala asılı duran ıslak hava, yara iziyle dolu cildim (kolumdaki *buzluk* arsızca sızladı) ve annemle ilgili karanlık düşünceler. Hangisi daha ağır geldi bilmiyorum ama birden Amma'nın yanağımı öpmesiyle birlikte heyecanlandım. Başımla onayladığımda Kylie hapı diliyle oğlanlardan birine aktardı, oğlan gergin bir şekilde hapı Kelsey'nin diline uzattı, onu upuzun diliyle ikinci oğlan yaladı, sonra hapı Jodes'a geçirdi, Jodes da tereddütle dilini Amma'ya uzattı, Amma küçük, yumuşacık, sıcacık diliyle hapı ağzıma aktarırken kollarını bana sararak hapı öyle sert bastırdı ki hapın ağzımda dağıldığını hissettim. Hap pamuk helva gibi ağzımda eriyiverdi.

"Çok su içmeyi ihmal etme," diye kulağıma fısıldadı, sonra yüksek sesle kıkırdayıp kendisini bir mink mantonun üzerine attı.

"Lanet olsun, Amma, daha oyun başlamamıştı bile," diye patladı uzun dilli oğlan, kızaran yanaklarıyla.

"Camille'e kıyak geçtim," dedi Amma, yapmacık bir kibirle. "Artı, biraz güneş ışığı ona iyi gelir. Hayatı çok berbat. Tıpkı John Keene gibi, bizim de ölü bir kızkardeşimiz var. Camille bununla hiç baş edemedi." Bunu söylerken sanki bir kokteyl partisinde misafirleri birbirine kaynaştırmaya çalışıyormuş gibiydi. *David'in tekstil mağazası var, James, Fransa'daki görevinden henüz döndü, Camille kızkardeşinin ölümünü asla atlatamadı. İçkilerinizi tazeleyeyim mi?*

"Gitmem lazım," dedim. Aniden ayağa kalktığımda yan tarafımdan kırmızı satenden askılı bir bluz sarkıyordu. Çevirmece, etkisini göstermeye başlamadan önce en fazla on beş da-

kikam vardı ve uçmaya başladığımda burada olmak istemiyordum. Öte yandan sorun devam ediyordu. Her ne kadar içki içiyor olsa da, Richard daha ciddi şeylere muhtemelen sıcak bakmıyordu ve kafam iyi olduğunda annemin gelmesini bekleyerek bunaltıcı odamda yapayalnız olmak istemediğimden de adım gibi emindim.

"Benimle gel," diye önerdi Amma. Elini aşırı destekli sutyenine sokup kenarından bir hap daha çıkardı, ağzına atıp kocaman ve şeytani bir gülümsemeyle diğer çocuklara baktı. Hepsi başka bir hap daha çıkarıp çıkarmayacağını merak ediyordu ama onlara hap falan yoktu.

"Yüzmeye gidelim, Mille, uçmaya başladığımızda müthiş hissedeceğiz," diye sırıttı, bembeyaz dişlerini göstererek. Direnecek gücüm kalmamıştı, ona uymak çok daha kolay geliyordu. Merdivenlerden inerek mutfağa girdik. Şeftali suratlı iki oğlan -biri bir tık daha genç, diğeri kesinlikle diğerlerinden daha büyük- kafaları karışmış bir şekilde bizi izliyordu. Buzdolabındaki meyve suları, taze meyveler ve ekmeklerin arasından su şişelerimizi alırken ailenin masum ve sağlıklı buzdolabı içime dokundu; evin geri kalanında yaşananlardan öylesine habersiz görünüyordu ki.

"Hadi, yüzmek için sabırsızlanıyorum," dedi Amma sabırsızca, bir taraftan da çocuklar gibi kolumu çekiştiriyordu. Gerçi hala çocuktu. *On üç yaşındaki kızkardeşimle hap alemi yapıyorum,* diye fısıldadım kendi kendime. Ama halihazırda on dakika geçip gitmişti ve bu düşünce bana sadece mutluluk hissettiriyordu. Küçük kızkardeşim eğlenceliydi, Wind Gap'in en popüler kızıydı ve benimle takılmak istiyordu. *Tıpkı Ma-*

rian gibi o da beni seviyor. Gülümsedim. Yuttuğum hap ilk kimyasal dalgayı gönderdiğinde içimde kocaman balonun yükseldiğini ve ağzıma ulaştığında neşeli bir fıskiyeyle damağıma fışkırdığını hissedebiliyordum. Köpüren pembe jöle gibi neredeyse tadını alabiliyordum.

Kelsey ile Kylie bizi takip ediyordu, Amma gülerek arkasını döndü. "Sizin gelmenizi istemiyorum, kızlar," diye gıdakladı. "Siz burada kalın. Jodes'a birisini ayarlayın, düzüşüp rahatlaması gerekiyor."

Kelsey kaşlarını çatarak sinirli bir şekilde merdivenlerde duran Jodes'a baktı. Kylie, Amma'nın belime doladığı koluna baktı. Gözlerini birbirlerine diktiler. Kelsey, Amma'ya sokulup başını omzuna koydu.

"Burada kalmak istemiyoruz, biz seninle gelmek istiyoruz," diye sızlandı. "Lütfen."

Amma omzunu silkerek onu uzaklaştırdı, sonra şapşal bir midilliye bakıyormuş gibi ona gülümsedi.

"Cici bir kız ol ve defol git, tamam mı?" dedi Amma. "Hepinizden fena halde sıkıldım. Çok sıkıcısınız."

Kelsey kolları hala ona uzanmış halde, şaşkın şaşkın Amma'dan uzaklaştı. Kylie omuzlarını silkip dans adımlarıyla kalabalığa yöneldi. Büyükçe oğlanlardan birinin elinden birasını kaptı ve ona bakıp dudaklarını yalarken omzunun üzerinden Amma'nın bakıp bakmadığını kontrol etti. Amma hiç oralı değildi.

Amma nazik bir sevgili gibi beni kapıdan geçiriyordu. Merdivenlerden inip sarı ekşiyoncaların çatlaklardan tomurcuklandığı kaldırıma vardık.

Çiçekleri gösterdim. "Çok güzel."

Amma bana bakıp başıyla onayladı. "Kafam iyiyken sarıya bayılıyorum. Nasıl hissediyorsun?" Sokak lambalarının altından geçerken bir yanıp bir sönen yüzüne bakıp ben de başımı salladım. Yüzmeyi unutmuş, Adora'ya doğru otomatik pilota bağlamıştık. Akşamın, yumuşak ve ıslak bir gecelik gibi bedenimi sardığını hissedebiliyordum. O anda Illinois hastanesinde, kulağımda dehşetli bir ıslıkla ter içinde uyandığımı hatırladım. Oda arkadaşım amigo kız, yanında bir şişe cam sileceğiyle yerde mosmor yatıyordu. Komik bir ıslık sesi. Ölüm osuruğu. O günün soluk sarı sabahında, acınası durumdaki odada kaybettiğim kahkahayı, şimdi burada, Wind Gap'te atıyordum.

Amma elimden tuttu. "Adora hakkında... ne düşünüyorsun?"

Uçuşumun sendelediğini hissettim, sonra yine irtifa kazandım.

"Bence çok mutsuz bir kadın," dedim. "Üstelik çok sorunlu."

"Bazen uyuklarken sayıkladığı isimleri duyuyorum: Joya, Marian... sen."

"İyi ki ben duymak zorunda kalmıyorum," dedim Amma'nın elini okşayarak. "Sen duymak zorunda kaldığın için de üzgünüm."

"Benimle ilgilenmekten hoşlanıyor."

"Harika."

"Bu çok tuhaf," dedi Amma. "Benimle ilgilendikten sonra canım seks yapmak istiyor."

Eteğinin arkasını kaldırıp çingene pembesi tangasını gözlerimin önüne serdi.

"Oğlanların seni kullanmasına izin vermemen gerektiğini düşünüyorum, Amma. Çünkü kullanırlar. Senin yaşında karşılıklı bir ilişkinin olması mümkün değil."

"Bazen insanların sana bir şeyler yapmasına izin verdiğinde aslında sen onlara bir şey yapıyor olursun," dedi Amma, cebinden bir lolipop çıkararak. Vişneli. "Anlatabiliyor muyum? Birileri sana boktan şeyler yaptırmak istediğinde, sen de onlara bunun için izin verdiğinde, onların kendilerini daha boktan hissetmelerini sağlıyorsun. Sonra kontrol sana geçiyor. Tabii kafayı sıyırmadığın sürece."

"Amma, ben sadece..." Ama kız fıkırdamaya devam etti.

"Evimizi seviyoruz," diye sözümü kesti Amma. "Onun odasını seviyorum. Yer döşemesi tam bir efsane. Bir keresinde dergide görmüştüm. Şöyle yazıyordu: *Fildişi Şerefine: Eski Zamanlardan Güneyli Yaşam Tarzına*. Çünkü artık fildişine sahip olamıyorsun. Çok kötü. Gerçekten çok kötü."

Lolipopu ağzına tıkıştırıp havadaki ateş böceklerinden birini yakaladı, böceği iki parmağının arasında tuttu ve kıç tarafını kopardı. Işığı parmağının etrafına sürüp kendisine ışıktan bir yüzük yaptı. Ölmekte olan böceği çimlerin arasına atıp hayranlıkla eline baktı.

"Büyürken diğer kızlar senden hoşlanıyor muydu?" diye sordu. "Çünkü bana iyi davranmadıkları kesin."

Kafamdaki sırnaşık, buyurgan, bazen de ürkütücü olan Amma fikrini (parkta topuklarımı ezen hangi on üçlük kız, yetişkinlere böyle işkence edebilir?) herkesin kaba davrandığı

kız fikriyle bağdaştırmaya çalıştım. Bakışımı görüp ne düşündüğümü anladı.

"Aslında bana *iyi* davranmadıklarını söylemek istemedim. Ne dersem yapıyorlar. Ama benden hoşlanmıyorlar. İşleri berbat ettiğim, havalı bir şey yapmadığım anda hemen düşman kesilirler. Bazen yatağa girmeden önce, odamda oturup o gün yaptığım ve söylediğim her şeyi yazıyorum. Sonra kendime puan veriyorum; mükemmel bir hareketim için 5, kendimi öldürmemi gerektirecek kadar salakça bir şey yaptığımda 1 puan."

Lisedeyken ben de her gün giydiğim şeyleri kaydederdim. Bir ay geçene kadar aynı şeyi tekrar giymemek için.

"Mesela bu akşam, Dave Rard, şu yakışıklı çocuk, bana bir yıl daha bekleyemeyeceğini söyledi. Bilirsin işte, benimle beraber olmak için yani, liseye kadar bekleyemezmiş. Ben de bekleme o zaman, dedim. Yanlarından uzaklaşırken bütün erkeklerin ağızları açık kaldı. Yani bu hareketim 5 puanı hak ediyor. Ama dün, Ana Cadde'de yürürken tökezledim ve kızlar kahkahalarla güldü. Bu kesinlikle 1 puan. Belki 2 puandır, çünkü günün geri kalanında kızlara o kadar kötü davrandım ki Kelsey'le Kylie sonunda ağladı. Jodes sürekli ağladığı için onu saymıyorum bile."

"Korkulan biri olmak, sevilen biri olmaktan daha güvenli," dedim.

"Machiavelli," diye sevinç dolu bir çığlık atıp kahkahalarla sekmeye başladı.

Ya benimle dalga geçiyordu ya da gençlik enerjisine hakim olamıyordu, emin değildim.

"Nereden bildin?" Etkilenmiştim ve her geçen dakika, ondan daha çok hoşlanıyordum. Zeki ve mahvolmuş bir kızdı. Tanıdık geliyordu.

"Bilmemem gereken bir ton şey biliyorum," dediğinde ben de onunla birlikte sekmeye başladım. Hap etkisini göstermeye başlamıştı, ayık olsaydım böyle bir şey yapamazdım ama şu anda umursamayacak kadar mutluydum. Bütün kaslarım şarkı söylüyordu.

"Aslına bakarsan, birçok öğretmenimden daha akıllıyım. Bir keresinde IQ testi yapılmıştı. Şu anda onuncu sınıfta olmam lazım ama Adora'ya göre akranlarımla olmam gerekirmiş. Her neyse işte... Üniversite için buradan gideceğim. New England'a."

Bunu söylerken, bahsettiği şehri sadece üniversite broşürlerindeki fotoğraflardan tanıdığı, sesindeki hafif meraktan belliydi: *Aklı olan New England'a gider.* Onu yargılayacak değildim, ben de New England'a hiç gitmemiştim.

"Buradan gitmem lazım," dedi Amma, el üstünde tutulmaktan bezmiş bir ev kadını havasıyla. "Sürekli sıkılıyorum. O yüzden böyle davranıyorum. Bazen azıcık... zıvanadan çıktığımı biliyorum."

"Seksten mi bahsediyorsun?" Durduğumda kalbim göğsümü delecek gibi çarpıyordu. İrislerin kokusunu alabiliyordum, kokunun burnuma, ciğerlerime, kanıma işlediğini hissedebiliyordum. Damarlarım mor kokacaktı.

"Sadece, bilirsin işte, öylesine takılıyorum. Bilirsin. Bildiğini *biliyorum.*" Elimi tutup bütün saflığıyla tatlı tatlı gülümserken avcumu okşadı, bugüne kadar tecrübe ettiğim

tüm dokunuşlardan çok daha iyi hissediyordum. Sol baldırımda birden *ucube* kelimesi kaşındı.

"Nasıl takılıyorsun?" Annemin evine varmıştık bile ve artık patlamanın zirvesindeydim. Sessiz bir müzikle sağa sola salınırken saçlarım sıcak su gibi omuzlarımdan dökülüyordu. Kaldırımın kenarında bir salyangoz kabuğu duruyordu, gözlerim kıvrımlarını takip ederek sonsuzluğu tarıyordu.

"Bilirsin işte. Bazen canının yanmasına ihtiyaç duyarsın."

Bunu sanki yeni bir saç ürününü satmaya çalışıyormuş gibi söylemişti.

"Can sıkıntısı ve klostrofobiyle baş etmenin, kendi canını yakmaktan daha iyi yolları var," dedim. "Sen akıllı bir kızsın, bunu biliyorsun."

Parmaklarını gömleğimin altına sokup bileğimdeki yara izlerine dokunduğunu farkettim. Engel olmadım.

"Kendini kesiyor musun, Amma?"

"Canımı yakıyorum," diye ciyakladı. Dönerek sokağın ortasına geçti, yüzü göğe dönük, kolları kuğular gibi yukarıda parıldayarak kendi etrafında döndü. "Buna bayılıyorum!" diye haykırdı. Sesinin yankısı, köşedeki annemin evine kadar sokak boyunca yankılandı.

Amma ayağı kaldırıma çarpana kadar döndü, çarpışının etkisiyle ayağındaki gümüş halhallarından biri koptu ve boncuklar avare avare sokaktan aşağı aktı.

Büyüğü olarak onunla bu konu hakkında konuşmak istiyordum ama bunun yerine onu sokaktan çektim (avcu yarılmıştı ve kanıyordu ama o gülüyordu). Sonra birbirimizin etrafında dönerek annemin evine yöneldik. Yüzü gülüşüyle iki

parçaya bölünmüştü, uzun ve ıslak dişlerinin bir katil için ne kadar büyüleyici olabileceğini farkettim; kemikten parıldayan mozaik bloklar.

"Seninleyken öyle mutluyum ki," diye güldü Amma, sıcak ve içkiden tatlılaşan nefesi yüzüme çarpıyordu. "Ruh ikizim gibisin."

"Sen de kızkardeşim gibisin," dedim.

"Seni seviyorum," diye çığlık attı Amma.

Öyle hızlı dönüyorduk ki yanaklarım dönüşün etkisiyle savruluyordu. Çocuklar gibi gülüyordum. *Hiç böyle mutlu olmamıştım*, diye düşündüm. Sokak ışığı neredeyse pembeleşmişti. Amma'nın uzun saçları omuzlarımı gıdıklıyordu, elmacık kemikleri güneş yanığı teninden tereyağı topakları gibi kendisini gösteriyordu. Dokunmak için ellerini bıraktığımda dönüşümüzün kopmasıyla kendimizi yerde yuvarlanırken bulduk.

Bilek kemiğim kaldırımın kenarına çarptığında fışkıran kan bacağımı yıkamaya başladı. Kaldırıma sürtünen Amma'nın da göğsünde kırmızı benekler oluşmaya başlamıştı. Aşağı, sonra bana baktı. Buz mavisi gözleri parıldıyordu, parmaklarını göğsündeki kanlı lekede dolaştırdı. Önce uzun bir çığlık attı, sonra kahkahalarla kucağıma düştü.

Parmağıyla göğsündeki kan damlalarından birini alıp karşı koymama fırsat vermeden dudaklarıma sürdü. Bala bulanmış teneke tadını alabiliyordum. Başını kaldırıp yüzüme baktığında yüzümü okşamasına izin verdim.

"Adora'nın beni daha çok sevdiğini düşünüyorsun, biliyorum ama bu doğru değil," dedi. Sanki işaret bekliyormuş gibi evin verandasındaki ışık yandı.

"Benim odamda uyumak ister misin?" diye önerdi Amma alçak sesle.

Yatağındaki benekli nevresimin altına kıvrılmış, birbirimize dolanmış, sırlarımızı fısıldarken uyuyakaldığımızı hayal ettim, oysa bir taraftan da hayal ettiğimin aslında Marian olduğunu farkettim. Bir keresinde hastane yatağından kaçmış, gelip yanıma kıvrılmıştı. Mırlayan sıcak nefesini karnımda hissetmiştim. Annem uyanmadan sabahleyin onu odasına götürmem gerekecekti. Koridorda onun elinden tutup annemin odasının önünden geçtiğim o beş saniye içinde, hem kapının tam o anda açılmasından korkuyor, hem de bir taraftan bizi birlikte görmesini umuyordum. *O hasta değil, anne.* Koridorda yakalansaydık böyle bağırmayı planlamıştım. *Yatağından çıkması sorun değil, çünkü o aslında hasta değil.* Bu düşünceye nasıl çaresizce, nasıl umutla inanmak istediğimi hatırladım.

Neyse ki haplar sayesinde, çocukluk kitabımın sayfalarını beynimde karıştırırken sadece mutlu hatıralar ortaya çıkıyordu. Marian bu hayallerde kuyruklu keten elbisesiyle minik bir tavşancık gibi görünüyordu. Neredeyse tüylerini hissedebiliyordum. Başımı kaldırdığımda Amma'nın saçlarının bacağımda dolaştığını farkettim.

"Eee, istiyor musun?" diye sordu.

"Bu gece olmaz, Amma. Deli gibi yorgunum ve kendi yatağımda uyumak istiyorum." Bu doğruydu. Hap hızlı ve sert vurmuştu, geldiği gibi de uzaklaşıyordu. On dakika sonra iyice ayılmış olurdum ve başımı yastığa koyduğumda Amma'nın etrafımda olmasını istemiyordum.

"Ben seninle uyuyabilir miyim o zaman?" Sokak lambasının altında dururken minik kalçasının üzerinde duran kot eteğine ve askıları düşmüş bluzuna baktım. Dudaklarının kenarına kan bulaşmıştı. Umut dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Yok. Ayrı uyuyalım. Yarın yine birlikte takılırız."

Bir şey söylemeden arkasını döndü ve eve doğru koşmaya başladı, ayakları çizgi film kahramanları gibi arkasını dövüyordu.

"Amma!" diye seslendim arkasından. "Bekle, tamam, benimle kalabilirsin!" Ben de arkasından koşmaya başladım. Hapların ve karanlığın etkisiyle onu görmeye çalışmak, birisini aynadaki aksinden takip etmek kadar zordu. Bir an zıplayan siluetinin hareketini algılayamadım, meğer bana doğru koşuyormuş. Bana doğru. Üzerime atılıp başını çeneme çarptığında, bu sefer kaldırımın üzerine yığıldık. Düştüğüm anda başım gürültüyle yere çarptı, dişlerim acıyla sızladı. Amma'nın saçlarına yapışmış halde yerde bir saniye yattım. Tepemde nabzımla aynı ritimde bir ateşböceği yanıp sönüyordu. Sonra Amma alnını tutarak kıkırdamaya başladı. Çeneme çarptığı yer, erik boyunda, koyu mavi bir renge bürünüyordu.

"Kahretsin. Sanırım suratımı göçerttin."

"Bence asıl sen benim başımı yardın," diye fısıldadım. Oturmaya çalıştığımda başım döndü. Kaldırımın üzerinde iz bırakan kan, şimdi ensemden akıyordu. "Of, Amma. Çok fena çarptın."

"Sertlikten hoşlandığını sanıyordum." Elini uzatıp ayağa kalkmama yardım ettiğinde, başımdaki kan bu sefer öne doğru akmaya başladı. Sonra üzerinde küçük bir yeşil taş olan al-

tın yüzüğünü, ortaparmağından çıkarıp serçeparmağıma taktı. "Al. Bunu senin takmanı istiyorum."

Başımı sallayarak itiraz ettim. "Bunu sana kim verdiyse, senin takmanı ister."

"Adora'nın hediyesi gibi bir şey. Umrunda olmayacaktır, inan bana. Ann'e verecekti ama... eh, artık Ann gittiğine göre, yüzük öyle bir kenarda duruyordu. Çirkin bir şey, değil mi? Annem bana vermiş gibi yapıyordum; ama benden nefret ettiği için, öyle bir şey yok tabii."

"Senden nefret etmiyor." Eve doğru yürümeye başladığımızda tepedeki ışık gözümüzü alıyordu.

"Senden hoşlanmıyor," dedi çekinerek Amma.

"Hayır, hoşlanmıyor."

"Eh, benden de hoşlanmıyor işte. Farklı bir şekilde olsa bile." Merdivenleri tırmanırken basamaklardaki dutları eziyorduk. Hava pasta kreması gibi kokuyordu.

"Marian öldükten sonra seni daha az mı, yoksa daha çok mu sevdi?" diye sordu kolunu benimkine dolarken.

"Az."

"Yani işe yaramadı."

"Efendim?"

"Ölmesi, işe yaramamış."

"Hayır. Şimdi, odama çıkana kadar sesini çıkarma, tamam mı?"

Elimle yere kan damlatmamak için ensemi tutarken merdivenleri sessizce tırmandık. Amma tehlikeli bir şekilde arkamdan takip ediyor, koridordaki vazoda gülleri koklamak için duruyor, aynaya bakıp kendisine gülücükler fırlatıyordu.

Adora'nın odası her zamanki gibi sessizdi. Kapının arkasında tanıdık vantilatör sesi duyuluyordu.

Odamın kapısını yavaşça kapatıp sırılsıklam ayakkabılarımı sıyırdım (taze otlardan lekelenmişti), bacağıma bulaşmış dutları sildim ve Amma'nın bakışlarını üzerimde hissettiğim sırada neredeyse gömleğimi çıkarmaya hazırlanıyordum. Gömleğimi düzeltip soyunmak için çok yorgunmuşum gibi yaparak yatağa uzandım. Örtüyü üzerime çekerken Amma'dan mümkün olduğunca uzaklaşarak mırıltıyla iyi geceler diledim. Giysilerini çıkarıp yere attığını duyabiliyordum. Sonra bir anda ışık söndü ve arkamdan sarıldı; külotu hariç çıplaktı. Yanımda çıplak biriyle uyuma düşüncesiyle ağlamak üzereydim. Bedenimi saklayan kıyafetlerin altında hangi kelimelerin karıncalanacağı umrumda bile değildi.

"Camille?" Sesi küçük bir kız gibi alçak ve titrekti. "Bilirsin, bazı insanlar vardır, kendi canlarını acıtmaktan hoşlandıklarını, bunu yapmazlarsa hiçbir şey hissedemeyecek kadar uyuşmaktan korktuklarını söylerler?"

"Mmm."

"Peki, tam tersi durumda?" diye fısıldadı Amma. "Peki, sadece kendini iyi hissettirdiği için başkalarının canını yakıyorsan? İçinde bir karıncalanma varmış gibi, sanki içinde bir elektrik düğmesi varmış gibi. Ve birinin canını yakmadığın sürece o düğme kapanmayacakmış gibi? Sence bu ne anlama geliyor?"

Uyumuş gibi yaptım. Ensemdeki *kaybol* kelimesinin üzerinden defalarca geçen parmaklarını hissetmiyormuşum gibi davrandım.

*

Bir rüya. Marian, beyaz geceliğinin içinde terden sırılsıklam olmuş, sarı bir bukle yanağına yapışmış. Elimden tutup beni yataktan kaldırmaya çalışıyor. "Burası güvenli değil," diye fısıldıyor. "Burası senin için güvenli değil." Ona, beni rahat bırakmasını söylüyorum.

On Üçüncü Bölüm

Uyandığımda saat ikiyi geçiyordu, midem buruluyordu ve beş saat boyunca dişlerimi sıkmaktan çenem ağrımıştı. Lanet olasıca hap... Amma da rahat edememişti, sanırım. Yastığın üzerinde minik bir kirpik yığını bırakmıştı. Yastığı okşayarak kirpikleri avcumda topladım ve parmağımın ucuyla oynadım. Rimelle sertleşmiş kirpikler, avcumun içinde koyu mavi izler bıraktı. Elimi komodinin üzerindeki bir tablaya silkeledim. Sonra banyoya gidip kustum. Kusmaktan hiç rahatsız olmazdım.

Çocukken hasta olduğumda annemin ensemden tutup tatlı sözler söylediğini hatırlıyordum. İçindeki bütün kötü şeyleri çıkar, tatlım. Hepsi çıkana kadar durma. Boğazımın kasılmasını, halsizliği ve tükürmeyi seviyordum. Hiç de şaşırtıcı olmadığını biliyorum ama öyle işte.

Kapımı kilitleyip üstümdekileri tamamen çıkardıktan sonra yatağa girdim. Sol kulağımdan başlayan ağrı, bütün başımda zonkluyor, oradan enseme ve sırtıma iniyordu. İç organlarım sürekli yer değiştirirken acıdan dudaklarımı bile kıpırdatamıyordum ve ayak bileğim fena halde yanıyordu. Üstelik çarşaftaki kırmızı lekelere bakılırsa hala bir yerlerim kanıyordu. Amma'nın yattığı yer de kanlıydı. Göğsünü sürttüğü yerde küçük noktalar, yastıktaysa daha koyu bir leke vardı.

Kalbim deli gibi atıyor, zar zor nefes alabiliyordum. Olanları öğrenip öğrenmediğini anlamak için annemi görmem gerekiyordu. Amma'yı görmüş müydü? Başım belada mıydı? Panik beni hasta ediyordu. Korkunç bir şey olmak üzereydi. Paranoya her yanımı sarmışken bana neler olduğunu biliyordum. Akşamki hapın zirveye fırlattığı serotonin seviyem düşmüş, beni karanlık tarafta bırakmıştı. Yüzümü yastığa dönüp hıçkırmaya başladığımda bile, kendime bunu söylüyordum. Kızları unutmuştum. Ne unutması, onlar bir an bile olsun aklıma gelmemişlerdi: Ölü Ann ve ölü Natalie. Daha da kötüsü, Marian'e ihanet etmiş, yerine Amma'yı koymuş, rüyamda bile ölen kızkardeşimi reddetmiştim. Bunun sonu iyi değildi. Yastığım ıslanana ve suratım ayyaşların suratı gibi şişene kadar ağladım. Kusarken olduğu gibi kasılarak kendimi arındırmak için ağlıyordum. O sırada kapı kolunun oynadığını duydum. Yanağımı okşayarak kendimi susturmaya çalıştım. Sessiz kalırsam kapıdakinin gideceğini umuyordum.

"Camille. Kapıyı aç." Annemdi bu ama kızgın değildi. Tatlılıkla konuşuyordu. Hatta sevecen olduğu bile söylene-

bilirdi. Sessiz kaldım. Kapı kolu birkaç kere daha oynadı. Kapıya vuruldu. Sonra adım sesleri uzaklaşırken sessizlik geri geldi.

Camille. Kapıyı aç. Yatağımın kenarına oturmuş, bir kaşık dolusu ekşi kokulu şurubu ağzıma uzatan annemin görüntüsü gözümde canlandı. İlaçları aldıktan sonra kendimi çok daha hasta hissederdim. Midem zayıftı. Marian'inki kadar kötü değildi ama yine de zayıftı.

Avuçlarım terlemeye başladı. *Ne olur geri gelmesin.* Bu sefer gözümde, göbeğinin üzerinde sallanan berbat kravatıyla beni kurtarmak için odaya dalan Curry canlandı. Beni kucağında, sigara dumanına boğulmuş Ford Taurus'una taşıyordu, Eileen ise Chicago yolunda saçlarımı okşuyordu.

Annem kilide bir anahtar soktu. Bir anahtarı olduğunu bilmiyordum. Kibirli bir havayla, çenesini kaldırabileceği kadar kaldırıp odaya girdi, elindeki anahtar pembe bir kurdelenin ucundan sarkıyordu. Pudra mavisi yazlık bir elbise giymişti. Yara merhemi, bir kutu mendil ve kırmızı saten bir kozmetik çantası taşıyordu.

"Selam bebeğim," diye iç çekti. "Amma ikinizin başına gelenleri anlattı. Zavallıcıklar. O da sabahtan beri tuvaletten çıkamadı. Fazla övünüyormuşum gibi gelecek ama yemin ederim, bizim ürettiklerimiz dışında, bugünlerde dışarıda et yemek yürek ister. Amma büyük ihtimalle tavuktan olabileceğini söyledi."

"Öyleydi sanırım," dedim. Amma ne yalan söylediyse, ayak uydurabilirdim. Belli ki benden daha iyi manevralar yapabiliyordu.

"Ben içeride uyurken ikinizin birden kapının önünde bayıldığınıza inanamıyorum. Düşüncesi bile korkunç," dedi Adora. "Çürüklerini bir görsen! Kızlarla kapıştığını sanırsın."

Annemin bütün bunlara inanması mümkün değildi. Hastalık ve yaralanma konusunda uzmandı ve istemese asla keleğe gelmezdi. Şimdi beni tedavi edecekti, ben de zayıf ve çaresiz olduğum için onu geri püskürtemeyecektim. Tekrar ağlamaya başladığımda kendimi durduramadım.

"Çok hastayım, anne."

"Biliyorum, bebeğim." Tek bir hareketle üzerimdeki örtüyü çekip ayakucuma yığdı. İçgüdüsel olarak ellerimle vücudumu kapatmaya çalıştığımda ellerimi tutup düzgün bir şekilde iki yanıma koydu.

"Hasarı görmem lazım, Camille." Çenemi sağa sola oynatıp alt dudağımı aşağı çekti, sanki bir atın dişlerini inceliyordu. Kollarımı teker teker yavaşça kaldırıp koltuk altlarımı inceledi, parmaklarımı oynattı, sonra bezelerimin şişip şişmediğini anlamak için boğazımı yokladı. Bütün muayene süreci çok tanıdıktı. Elini profesyonelce bacaklarımın arasına koydu; ateş ölçmenin en iyi yolunun bu olduğunu söylerdi hep. Sonra yumuşak bir şekilde, serin parmaklarını bacaklarımdan aşağı kaydırdı ve kaldırıma çarptığım bileğimdeki yaraya doğrudan başparmağını bastırdı. Acıdan gözümün önünde parlak yeşil ışıklar çaktığında otomatikman bacaklarımı altıma çektim ve yan döndüm. Bu hareketimi fırsat bilip bu sefer kafamdaki ezik noktayı bulana kadar parmaklarıyla dürttü.

"Biraz daha sabret, Camille, birazdan hepsi geçecek." Bir mendili alkolle ıslatıp gözyaşlarım gözümü kör edene kadar

bileğimi ovdu. Sonra, kozmetik çantasından çıkardığı minik makasla kestiği sargı beziyle yarayı sardı. Anında tekrar kanamaya başladığından bileğimdeki sargı Japon bayrağı gibi görünüyordu. Bembeyaz bez üzerinde kusursuz bir kırmızı daire. Bileğimi hallettikten sonra başımı bir eliyle önce eğip saçlarımı araladı. Yaranın etrafındaki saçları kesiyordu. Başımı kaçırmaya çalıştım.

"Sakın ha, Camille. Yoksa yanlışlıkla bir yerini keserim. Başını kaldırma ve uslu bir kız ol." Serin elini yanağıma bastırıp başımı yastığın üzerinde tuttu. *Kırp, kırp, kırp*. Başımda bir rahatlama hissedene kadar kanla düğümlenmiş saçı kesti. Saç derim havayla temas ettiğinde alışık olmadığım ürpertici bir hisse kapıldım. Parmaklarımla başımdaki bozuk para büyüklüğünde pürüzlü deriye dokundum. Annem hemen elimi uzaklaştırıp yanıma koydu, sonra saç derimi alkolle ovmaya başladı. Yine acıdan nefesim kesildi.

Beni sırtüstü çevirip sanki felçliymişim gibi ıslak bir bezle vücudumu temizledi. Kirpiklerini yine yolduğu için gözlerinin kenarı pembeydi. Yanakları genç bir kız gibi al aldı. Kozmetik çantasını karıştırıp bir sürü ilaç kutusu ve tüp arasından kareye katlanmış hafif lekeli bir kağıt mendil topağını buldu. Kağıdın içinden elektrik mavisi bir hap çıkardı.

"Bir saniye, tatlım."

Telaşlı adımlarla mutfağa gittiğini duyabiliyordum. Sonra aynı telaşlı adımlarla odama döndü. Elinde bir bardak süt vardı.

"Al, Camille, sütle birlikte şunu iç."

"*Bu* ne?"

"İlaç. İltihabı engelleyecek ve yemekten kaptığın bakterileri temizleyecek."

"Bu ne?" diye sordum tekrar.

Annemin gerdanı benek benek pembeleşti, gülümsemesi rüzgardaki mum alevi gibi dalgalanmaya başlamıştı. Boşlukta saniyesi saniyesine gidip geliyordu.

"Camille, ben senin annemin ve benim evimdesin." Pembe gözleri camlaşmıştı. Ona sırtımı döndüğümde yeni bir panikle sarsıldım. Kötü bir şey. Yaptığım bir şey.

"Camille. Aç." Yumuşak sesiyle gönlümü almaya çalışıyordu. *Hemşire* kelimesi sol dirseğimde nabız gibi atmaya başladı.

Küçükken bütün tabletleri ve ilaçları geri çevirdiğimi ve bunu yaparak onu kaybettiğimi hatırladım. Sızlanması, bana Amma'yı ve hapını almam için yalvarmasını anımsatıyordu. Geri çevirmek, kabul etmekten çok daha kötü sonuçlar doğuracaktı. Temizlediği cildim ateş gibi yanıyordu, kendimi kestikten sonra hissettiğim o rahatlatıcı sıcaklığa benziyordu. Annemin kollarında, kırılgan ve terden sırılsıklam haliyle Amma'nın ne kadar mutlu göründüğünü düşündüm.

Arkamı dönüp hapı dilime yerleştirmesine, sütü içmeme yardım etmesine ve beni öpmesine izin verdim.

Birkaç dakika içinde uykuya dalarken nefesimin mayhoş buğusuyla rüyalarıma gömüldüm. Annem odama gelip hasta olduğumu söylüyordu. Tepemde durup ağzını benimkine dayıyordu. Nefesini boğazımda hissedebiliyordum. Beni didiklemeye başladı. Geri çekildiğinde gülümseyerek başımı okşadı. Sonra ağzındaki dişimi avcuna tükürdü.

Akşamüstü uyandığımda başım dönüyordu, ateşim vardı ve salyam boynumda kuru bir iz bırakmıştı. Halsiz hissediyordum. Üzerime ince bir sabahlık geçirdim ve başımdaki saçsız noktayı hatırlayınca yine ağlamaya başladım. Elimle yanağımı pışpışlayarak *hapın etkisi yeni geçiyor,* diye fısıldadım kendime. *Kötü bir saç kesimi dünyanın sonu değil. Saçlarını toplarsın, olur biter.*

Eklemlerim yerinden oynarken koridor boyunca sendeleye sendeleye ilerledim. Ayak bileklerim nedenini anlayamadığım bir şekilde şişmişti. Aşağıda annem şarkı söylüyordu. Amma'nın kapısını çaldığımda inildeyerek içeri girmemi söyledi.

Devasa bebek evinin önünde yere çıplak oturmuştu ve başparmağını emiyordu. Gözlerinin altındaki torbalar neredeyse mor renkliydi. Alnında ve göğsünde annemin yara bantları vardı. Amma en sevdiği bebeğini, kırmızı gazlı kalemle noktalarla süslediği kağıt mendille sarmış, yatağına yatırmıştı.

"Sana ne yaptı?" dedi uykulu ve yarım bir gülümsemeyle.

Başımdaki kel bölgeyi görebilmesi için arkamı gördüm.

"Bir de kendimi gerçekten hasta ve halsiz hissetmemi sağlayacak bir ilaç verdi," dedim.

"Mavi?"

Başımla onayladım.

"Evet, mavi olan en sevdiği," diye ağzında geveledi Amma. "Ateşler içinde salyaların akarak uyuyakalıyorsun, sonra arkadaşlarını odana getirip seni görmelerini sağlıyor."

"Bunu daha önce de yapmış mıydı?" Terimle üşümeye başladım. Haklıydım, korkunç bir şey gerçekten olmuştu.

Omuz silkti. "Dert etmiyorum. Bazen ilacı içmiyorum, sadece içmiş gibi yapıyorum. O zaman ikimiz de mutlu oluyoruz. Bebeklerimle oynuyorum ya da kitap okuyorum, geldiğini duyduğumda da uyuyormuş gibi yapıyorum."

"Amma?" Yerde yanına oturup saçlarını okşadım. Biraz inceliğe, nezakete, nazik olmaya ihtiyacım vardı. "Sana sık sık ilaç veriyor mu?"

"Sadece hastalanacağımı hissettiğinde."

"Sonra ne oluyor?"

"Bazen ateş basıyor ve çıldırıyorum, o da bana soğuk banyo aldırıyor. Bazen kusacakmış gibi oluyorum. Bazen de halsiz ve yorgun hissediyorum, titreyerek uyumak istiyorum."

İşte yine oluyordu. Tıpkı Marian gibi. Boğazıma yerleşip büyüyen yumruyu hissedebiliyordum. Tekrar ağlamaya başlayınca ayağa kalktım, sonra yine yere oturdum. Midem kavruluyordu. Ellerimi başıma koydum. Amma ve ben, *tıpkı Marian gibi* hastaydık. Bu kadar ortada olan bir şeyi sonunda anlamıştım – tam yirmi yıl sonra. Utancımdan çığlık atmak istiyordum.

"Benimle oyna, Camille." Gözyaşlarımı ya farketmemişti ya da görmezden geliyordu.

"Yapamam, Amma. Çalışmam lazım. Annem geri geldiğinde uyuyormuş gibi yapmayı unutma."

Sızlayan tenimin üzerine kıyafetlerimi giydim ve aynada kendime baktım. *Delice şeyler düşünüyorsun. Mantıksız davranıyor-*

sun. Ama aslında ne deliyim ne de mantıksız. Annem Marian'i öldürdü. Annem o küçük kızları öldürdü.

Tökezleyerek tuvalete gittim. Diz çökmüş, midemdeki tuzlu ve sıcak suyu kusarken klozetin suyu yüzüme sıçrıyordu. Midem rahatladığında yalnız olmadığımı farkettim. Annem arkamda duruyordu.

"Zavallı yavrum," diye mırıldandı. Güçlükle emekleyerek ondan uzaklaşmaya başladım. Sırtımı duvara dayayıp yüzüne baktım.

"Niye giyindin, canım?" dedi. "Hiçbir yere gidemezsin."

"Çıkmam lazım. Yapmam gereken işler var. Temiz hava iyi gelir."

"Camille, yatağa dön." Tiz sesi telaşlıydı. Uygun adımlarla yatağa gitti, örtüleri kaldırıp eliyle üzerine vurdu. "Hadi güzel kızım, sağlıkla oyun olmaz."

Sendeleyerek ayağa kalktım, masadan arabamın anahtarlarını aldım ve yanından bir ok gibi fırladım.

"Yapamam, anne. Hemen dönerim."

Amma ve hasta bebeklerini ardımda bırakarak aşağı indim. Evden uzaklaşma derdiyle arabayı öyle hızlı sürüyordum ki sokağa çıkarken yokuşun eğimini hesaplayamadım ve neredeyse arabanın önünü göçertiyordum. Bir bebek arabasını iten şişman bir kadın, bana bakarak başını iki yana salladı.

Wind Gap'te tanıdığım yüzleri gözümün önünden geçirip düşüncelerimi toplamaya çalışırken amaçsızca arabayı sürüyordum. Birilerinin Adora hakkında yanıldığımı -ya da

haklı olduğumu- açıkça söylemesine ihtiyacım vardı. Adora'yı tanıyan, çocukluğumu bilen, ben kasabada değilken buralarda olan birine gitmeliydim.

Birden Juicy Fruit parfümü, içkisi ve dedikoduculuğuyla Jackie O'Neele aklıma geldi. Dengesiz bir anaçlığın sıcaklığıyla sarf ettiği sözler, şimdi kulağımda bir felaket uyarısı gibi çınlıyordu. *Öyle kötü şeyler oldu ki.* Hayatları boyunca birbirlerini tanıdıkları halde Adora'nın aforoz ettiği Jackie'yi görmem, onunla arada hiçbir filtre olmadan, başbaşa konuşmam gerekiyordu. Bana bir şeyler anlatmaya çalıştığı gayet açıktı.

Jackie'nin birkaç dakika uzaklıktaki evi, savaş öncesi çiftlik evlerine öykünen modern bir konaktı. Cılız bir genç, çim biçme makinesinin üzerinde kamburlaşmış, sık hareketlerle ileri geri giderken bir taraftan da sigarasını tüttürüyordu. Sırtındaki sivilceler öyle büyük ve kızarıktı ki neredeyse yara gibi görünüyordu. Belli ki bu da kristal met kullanıyordu. Jackie, aracıyı es geçip çocuğa vereceği yirmi dolarlık mesai ücretini doğrudan torbacıya verse de olurdu.

Kapıyı açan kadını tanıyordum. Lisede benden birkaç sınıf büyük olan Geri Shilt, Gayla gibi kolalı bir hizmetçi elbisesi giymişti. Yanağındaki yuvarlak pembe ben hala duruyordu; bu ben yüzünden ona hep acırdım. Geri'yi görmek geçmişe dönmek gibiydi. Her an koşarak kaçabilir, arabama atlayıp bütün dertlerimi geride bırakmak isteyebilirdim. Yaşadığım karmaşık dünyada böylesine sıradan biriyle karşılaşmak, "Ben ne yapıyorum?" diye kendimi sorgulamama neden oluyordu. Ama kaçma isteğimi bastırdım.

"Selam Camille, senin için ne yapabilirim?" Neden orada olduğumla hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu ki bu merak eksikliği, onu diğer Wind Gap kadınlarından farklılaştırıyordu. Muhtemelen dedikodu yapacak hiç kız arkadaşı yoktu.

"Merhaba Geri, burada çalıştığını bilmiyordum."

"Bilmen için bir sebep göremiyorum," dedi açık sözlülükle.

Jackie'nin arka arkaya doğan üç oğlu, şimdilerde yirmili yaşlarının başında olmalıydı. Yirmi, yirmi bir, yirmi iki belki. Üstlerinden çıkarmadıkları polyester uzun şortları ve parıldayan mavi taşlı altın Calhoon Lisesi yüzükleriyle, irikıyım ve kalın enseli oğlanlar olduklarını hatırlıyordum. Anormal yuvarlaklıktaki gözleri ve kocaman göz akları, Jackie'ye çekmişti. Jimmy, Jared ve Johnny. Yaz tatili için okuldan dönen en az ikisinin, arka bahçede top oynadıklarını duyabiliyordum. Geri'nin aksi ve boş bakışlarından, onlarla anlaşmanın en iyi yolunun oğlanlardan uzak durmak olduğuna karar verdiği anlaşılıyordu.

"Kasabaya gelmemin sebebi..." diye başladım.

"Neden geldiğini biliyorum," dedi, sesinde ne bir suçlama ne de bir canayakınlık vardı. Sadece durum saptaması yapıyordu. Ben de günlük yaşamında üstesinden gelmesi gereken şeylerden sadece biriydim.

"Jackie annemin arkadaşı, ben de düşündüm ki..."

"Jackie'nin arkadaşlarını çok iyi biliyorum, inan bana," dedi Geri.

Beni içeri bırakacakmış gibi görünmüyordu. Dahası, beni tepeden tırnağa süzdükten sonra arkamdaki arabaya baktı.

"Jackie, bir sürü arkadaşının annesiyle arkadaş," diye ekledi Geri.

"Mmm. Bugünlerde pek fazla arkadaşım yok buralarda." Bu durumdan memnundum ve gurur duyuyordum ama niyeyse kelimeler sanki hayalkırıklığı yaşıyormuşum gibi çıkmıştı. Onu ne kadar az kızdırırsam içeri girmem daha kolaylaşacaktı ve kendi kendimi vazgeçmeye ikna etmeden önce, Jackie'yle acilen konuşmalıydım. "Aslında, burada yaşarken bile doğru dürüst arkadaşım yoktu."

"Katie Lacey. Onun annesi herkesin arkadaşıdır."

Beni Sızlanma Partisine davet edip sonra yüz çeviren sevgili Katie Lacey. Anaokulundaki diğer çocuklardan zengin görünsün diye mükemmel giydirilmiş şirin kızlarını arka koltuğa oturtup cipiyle kasaba sokaklarında dolaştığını gözümde canlandırabiliyordum.

Kızlarını muhtemelen kendilerinden çirkin, yoksul ve kendilerine bulaşılmasını istemeyen kızlara kötü davranmalarını öğreterek yetiştiriyordu.

"Katie Lacey'le bir zamanlar arkadaş olduğum için utanıyorum."

"Öyle mi? Eh, aranız hiç fena değildi," dedi Geri. Birden Butter adında bir atı olduğunu hatırladım. Tabii Geri'nin hayvanının bile şişmanlamaya neden olduğu esprilerinden geçilmiyordu.

"Göründüğü gibi değildi." Hiçbir zaman insanlara kötü davranan biri olmamıştım ama kötü davrananlara engel de olmamıştım. Tanık olduğum her seferinde canı sıkılmış bir gölge gibi kenarda durur, gülüyormuş gibi yapardım.

Geri, bileğini lastik bant gibi sıkıca saran ucuz kol saatini çekiştirerek hala kapı girişinde duruyordu, muhtemelen anılara dalmıştı. Kötü anılara.

İyi de, o zaman neden Wind Gap'te kalmıştı? Geldiğimden beri hep aynı yüzlerle, birlikte büyüdüğüm ve buradan ayrılmayı asla beceremediği, ayrılmak için kendinde o gücü asla bulamamış kızlarla karşılaşmıştım. Kablo TV ve market, kasabadaki rahat yaşam için yeterliydi nasıl olsa. Bir zamanlar dışlananlar, hala buralardaydı. Katie Lacey gibi cici kızlar, kendilerinden beklendiği gibi yeniledikleri Viktoryen evlerinde oturuyor, Adora gibi Woodberry tenis kulübünde tenis oynuyor, hacca gider gibi her üç ayda bir alışveriş için St. Louis'e gidiyorlardı. Ve Geri Shilt gibi acı çektirilen çirkin kızlar, kasabada hayatlarına devam ederken kasvetli yüzlerini yere eğerek daha fazla acı çekmek üzere bekliyor, kendilerinden güzel kızların arkalarını topluyordu. Bunlar kasabadan ayrılacak kadar güçlü ya da akıllı olmayan kadınlardı. Hayal güçleri yoktu. Bu yüzden Wind Gap'te kalarak ergenlik dönemlerini her gün, bir kısırdöngüyle tekrar tekrar yaşıyorlardı. Şimdi ben de aralarında sıkışıp kalmıştım ve hiçbir yere gidemiyordum.

"Jackie'ye geldiğini haber vereyim." Geri, Jackie'nin oğullarına görünmemek için camlı mutfak kapısının önünden geçmek yerine, oturma odasından merdivenlere giden uzun yolu tercih etti.

Oturma odası, sanki yaramaz bir çocuk parmaklarıyla her yeri boyamış gibi göz alıcı renklere bulanmıştı. Kırmızı kırlentler, sarı-mavi perdeler, içine seramikten kırmızı güller yer-

leştirilmiş parlak yeşil bir vazo. Şöminenin üzerinde, komik bir şekilde insanı yiyecekmiş bakan Jackie'nin siyah beyaz bir fotoğrafı – saçlar kabarık, uzun tırnaklar çene altında cilveli bir şekilde kıvrılmış. Abartılı bir şekilde süslenmiş fino köpeklerine benziyordu. Hasta hissetmeme rağmen gülmeden edemedim.

"Camille, aşkım!" Jackie kollarını açmış üzerime geliyordu. Üzerinde saten bir kaftan vardı ve devasa elmas küpeleri kulaklarından sarkıyordu. "Ziyaretime gelmişsin. Ay, çok kötü görünüyorsun canım. Geri, bize birer Bloody Mary getir, derhal!" diye önce bana, sonra Geri'ye uludu. Sanırım kahkaha atıyordu. Jackie ellerini çırpana kadar Geri kapıda oyalandı.

"Ciddiyim, Geri. Bu sefer kadehin kenarını tuzlamayı unutma." Sonra bana döndü. "Bugünlerde iyi bir hizmetçi bulmak çok zor," diye söylendi ciddiyetle. Sanırım artık bunun sadece televizyon filmlerinde söylenen bir replik olduğunun farkında değildi. Eminim Jackie bir elinde içkisi, bir elinde uzaktan kumandayla, perdeleri çekip sabah programlarından komedi dizilerine, pembe dizilerden tecavüz edilmiş, aldatılmış ya da öldürülmüş kadınlara dair geç saatte yayınlanan filmlere kadar gün boyunca her şeyi seyrediyordu.

Geri, içkilerimizi bir tepsiyle getirdi. İçkilerin yanında kereviz sapı, turşu ve zeytin de vardı. Sonra bir şey söylenmediği halde perdeleri çekerek odadan çıktı. Loş ve klimadan buz kesen odada, Jackie'yle birkaç saniye birbirimize baktık. Sonra Jackie eğilerek sehpanın altındaki çekmeceyi açtı. İçinde üç oje şişesi, hırpalanmış bir İncil ve yarım düzineden fazla tu-

runcu ilaç kutusu vardı. Aklıma Curry ve koparılmış gül dikenleri geldi.

"Ağrı kesici ister misin? Bazıları çok iyidir."

"Düşünme kabiliyetimi korumaya çalışsam daha iyi olacak," dedim ama ne kadar ciddi olduğundan emin değildim. "Kendi eczaneni kurmuşsun bakıyorum."

"Ay, tabii. Çok şanslıyım." Domates suyuyla karışık ilaç hırsının kokusunu alabiliyordum. "OxyContin, Percocet, Percodan, son doktorumun zulasındaki tüm yeni haplar. Ama itiraf etmeliyim, çok iyi vakit geçirtiyorlar." Birkaç yuvarlak tableti avcunda yuvarladıktan sonra kutuya geri koydu ve gülümsedi.

"Senin neyin var?" diye sordum, alacağım cevaptan korkarak.

"İşte en güzel yanı da bu, tatlım. Kimse bilmiyor. Biri lupus diyor, öteki eklem romatizması diyor, bir üçüncüsü bağışıklık sendromu diyor, dördüncü ve beşincisi de her şeyin kafamda bittiğini söylüyor."

"Sence?"

"*Bence* mi?" diyerek gözlerini devirdi. "Haplarım olduğu sürece, umrumda bile değil." Tekrar güldü. "Gerçekten çok eğlenceli haplar."

Ya yiğitlik yapıyordu ya da gerçekten bağımlıydı, kestiremiyordum.

"Adora'nın hastalık moduna girmemiş olmasına şaşırıyorum aslında," dedi fettanca. "Hastalığımı duyar duymaz, bahisleri yükseltmesi gerekirdi, öyle değil mi? Tabii asla lupus gibi saçma bir hastalık ona uymazdı. Daha iyisini bulurdu... Ne bileyim, belki beyin kanseri. Ne dersin?"

Bloody Mary'sinden bir yudum aldığında, üst dudağı kırmızıya ve tuza bulandı. Bu haliyle dudağı daha da şişmiş görünüyordu. İkinci yudumuyla sakinleştikten sonra, tıpkı Natalie'nin cenaze töreninde olduğu gibi, yüzümü hatırlamaya çalışıyormuşçasına bana baktı.

"Aman tanrım, bu kadar büyüdüğünü görmek çok tuhaf," dedi dizimi okşayarak. "Neden geldin, canım? Evde her şey yolunda mı? Muhtemelen değildir. Yine... yine annen mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil." Bu kadar kolay okunmaktan nefret ediyordum.

"Ah." Cesareti kırılmışçasına siyah beyaz bir filmden fırlamış gibi eli kaftanının üzerinde uçuştu. Dedikoduya çanak tutmanın moda olduğu bir yerde, önünü keserek hata etmiştim.

"Yani, aslında kusura bakma, dürüst değildim. Annem hakkında konuşmak istiyordum."

Jackie anında neşelendi. "Onu hala anlayamıyorsun, değil mi? Melek mi, şeytan mı, yoksa her ikisi birden mi?" Jackie minik poposunun altına yeşil satenden bir yastık koyup ayağını kucağıma doğru uzattı. "Şekerim, biraz ovar mısın? Ayaklarım temiz." Cadılar Bayramından tanıdık gelen, minik çikolata paketini kanepenin altından çekerek karnının üzerine koydu. "Bir gün bunlardan kurtulacağım ama öyle lezzetliler ki."

Bu mutlu anı fırsat bildim. "Annem hep... şimdi olduğu gibi miydi?" Sorunun acayipliğinden büzüşmüştüm, Jackie ise cadı gibi kıkırdadı.

"Ne demek istiyorsun, şekerim. Güzel? Etkileyici? Sevgi dolu? Kötücül?" Çikolatalardan birini açarken ayak

başparmağını salladı. "Ovala." Soğuk ayağını yoğurmaya başladım, ayak tabanı kaplumbağa kabuğu kadar sertti. "Adora. Kahretsin. Adora zengindi, güzeldi ve kafayı sıyırmış ailesi, kasabanın önde gelenleriydi. O lanet olasıca domuz çiftliğini Wind Gap'e getirip yüzlerce insana iş imkanı verdiler. Tabii bir de kereste fabrikası vardı. Buralarda onların borusu ötüyordu. Herkes Preaker'ların kıçını yalıyordu."

"Öyle bir evde... nasıl bir hayat yaşıyordu?"

"Adora... Onun üzerine çok titriyorlardı. Büyükannen Joya'nın, ona ne sevgi dolu dokunduğunu ne de gülümsediğini gördüm, yine de ellerini üzerinden çekemezdi. Sürekli saçını düzeltir, giysilerini çekiştirir ve... ah, tabii bir de o tuhaf davranışı. Başparmağını yalayıp yüzündeki bir lekeyi silmek yerine, doğrudan Adora'yı yalardı. Yani kafasını tutar ve öylece yalardı. Güneş yanığından derisi soyulmaya başladığında -evet, o günlerde ultraviyole ışınlar konusunda sizin kadar bilgili değildik- Joya, Adora'nın yanına oturur, üstünü çıkarır ve uzun şeritler halinde derisini soyardı. Joya bu işe bayılırdı."

"Jackie..."

"Yalan söylemiyorum. Düşünsene, gözünün önünde arkadaşının derisi soyuluyor... ve sonra süsleniyor. Eh tabii, annenin neden sürekli hasta olduğunu anlamak için alim olmaya gerek yoktu. Sürekli iğneler, tüpler ve benzer şeylerle yatağında yatardı."

"Hastalığı neydi ki?"

"Her şeyden biraz. Çoğu, Joya ile yaşamanın getirdiği stresten kaynaklanıyordu. Böyle, adamlarınki gibi uzun, ojesiz tırnakları vardı. Ve ağarmış uzun saçlarını sırtından aşağı salardı."

"Bunlar olurken büyükbabam ne yapıyordu?"

"Bilmem. Adını bile hatırlamıyorum. Herbert? Herman? Hiç ortalıkta görünmezdi, göründüğü zaman da sessiz ve... uzak olurdu. Bilirsin işte. Alan gibi."

Bir çikolatayı daha ambalajından soyup ellerimin arasındaki ayak parmaklarını oynattı. "Biliyor musun, sana hamile kalmak aslında anneni mahvetmiş olmalıydı." En basit bir işi bile beceremiyormuşum gibi sesi sitemliydi. "O zamanlar Wind Gap'te evlenmeden önce hamile kalan kızların hayatları resmen kayardı," diye devam etti Jackie. "Ama annen her zaman insanların gönlünü eylemeyi, sevimli olmayı becerirdi. İnsanlar, sadece oğlanlar değil, anneler, öğretmenler; tabii kızlar hariç."

"Neden öyle?"

"Tatlı Camille, cici kız rolünü iyi oynayanlar her tür dertten başını kurtarır. Bunu biliyor olman gerekir. Böyle bir yüzün olmasa, senin için kılını kıpırdatmayacak o oğlanları düşünsene. Eh, oğlanlar iyi olunca, kızlar da iyidir. Adora hamileliği gayet güzel oynadı. Gururlu, ama hafif kırılmış ve tabii ki, gizemli. Babanın o korkunç ziyaretinden sonra birbirlerini bir daha hiç görmediler. Annen adını hiç ağzına almadı. Daha en başından beri sen tümüyle ona aittin. İşte Joya'yı delirten de buydu. Sonunda Adora, içinde Joya'nın erişemeyeceği bir şeye kavuşmuştu."

"Joya öldükten sonra annemin hastalıkları azaldı mı?"

"Bir süre gayet iyiydi," dedi Jackie bardağının üzerinden. "Ama bu durum Marian doğana kadar sürdü ve zaten o sıralarda hastalanacak zamanı da yoktu."

"Annem..." Boğazımda büyüyen düğümü hissedebiliyordum, hemen içkimle aşağı yolladım. "Annem... iyi bir insan mıydı?"

Jackie yine kıkırdadı. Ağzına attığı çikolatadan bir parça fındık dişine yapışmıştı. "Bunu mu öğrenmek istiyorsun? İyi bir insan olup olmadığını mı?" Duraksadı. "*Sence*?" diye ekledi dalga geçercesine.

Jackie tekrar çekmeceye uzanarak üç ilaç kutusunu açtı, her birinden birer tablet aldı ve sol avcunda büyükten küçüğe dizdi.

"Bilmiyorum. Onunla hiç yakın olmadık," dedim.

"Onunla *gayet* yakındınız. Benimle dalga geçme, Camille. Beni yoruyorsun. Annenin iyi bir insan olduğunu düşünseydin nasıl bir insan olduğunu sormak için onun en yakın arkadaşına gelmezdin."

Jackie en büyüğünden başlayarak hapları ağzına attı, bir parça çikolatayla birlikte yuttu. Çikolataların parlak kağıtları göğsünde parıldıyor, dudağının üzerindeki kırmızı iz hala duruyor, kalın bir çikolata tabakası dişlerini kaplıyordu. Ellerimin arasındaki ayakları terlemeye başlamıştı.

"Özür dilerim. Haklısın," dedim. "Ben sadece... Sence o hasta mı?"

Jackie ağzındakini çiğnemeyi bıraktı, elimi tuttu ve derin bir iç çekti.

"Bunu sesli söylememe izin ver, çünkü uzun zamandır düşünüyorum ve bazen düşüncelerim benimle küçük oyunlar oynuyor. Bir anda oraya buraya kaçışıyorlar, bilirsin. Çıplak elle balık tutmaya çalışmak gibi." Doğrularak kolumu sıktı.

"Adora seni yiyip bitiriyor ve onu engellersen senin için çok daha kötü olacak. Amma'nın haline bak. Marian'in başına gelenlere bak."

Evet. Tam sol göğsümün altında, *bağ* kelimesi karıncalanmaya başladı.

"Yani sence?" diye üsteledim. *Hadi ağzındaki baklayı çıkar.*

"Bence hasta ve hastalığı her neyse, bunun bulaşıcı olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadı Jackie. Elinin titremesiyle bardağındaki buzlar şıngırdıyordu. "Ve artık senin gitme zamanın geldi, cicim."

"Özür dilerim, bu kadar uzun kalmayı planlamamıştım."

"Ben Wind Gap'ten gitmenden bahsediyorum. Burası senin için emniyetli değil."

Jackie'yi şömine üzerinden kendisini yiyecekmiş gibi bakan fotoğrafıyla başbaşa bırakıp kapıyı ardımdan kapatmam bir dakikadan az sürdü.

On Dördüncü Bölüm

Bacaklarım boşandığı için Jackie'nin merdivenlerinden inerken neredeyse düşüyordum. Arkamdan oğlanların haykırarak Calhoon futbol marşını söylediklerini duyabiliyordum. Arabamla bir köşeyi döndükten sonra dut ağaçlarının altına park ettim ve başımı direksiyona dayayarak biraz dinlendim.

Annem gerçekten hasta mıydı? Ya Marian? Amma ve ben? Bazen hastalığın, zamanı geldiğinde tomurcuklanmak üzere her kadının içinde beklediğini düşünürdüm. Hayatım boyunca bir sürü *hasta* kadın tanımıştım. Sayısız hastalığa gebe, kronik ağrılarıyla bir sürü kadın. *Sağlık* sorunları olan bir sürü kadın. Erkeklerin kemikleri kırılır, sırtları ağrır, bir ya da iki ameliyat geçirirler, bademciklerini aldırırlardı. Kadınlarsa çürürdü. Kadın bedenindeki inanılmaz trafik göz önüne alınırsa şaşırtıcı değildi. Tamponlar ve jinekolojik aletler. Penis-

ler, parmaklar, vibratörler ve bir sürü şey, sürekli bacak aralarına, arkalarına, ağızlarına girer çıkardı. Erkekler kadınların içine bir şeyler sokmaktan hoşlanırdı, öyle değil mi? Salatalıklar, muzlar, şişeler, bir dizi inci, gazlı kalemler, yumruk. Bir keresinde herifin biri, içime telsiz telefonu sokmak istemişti. Reddetmiştim.

Hasta, daha hasta, en hasta... Hangisi gerçekti, hangisi sahte? Amma gerçekten hastaydı da annemin ilaçlarına ihtiyaç mı duyuyordu, yoksa annemin verdiği ilaçlar mı Amma'yı hasta ediyordu? Verdiği mavi hap mı kusmama neden olmuştu, yoksa hapı almasaydım daha mı kötü hasta olurdum?

Adora gibi bir annesi olmasaydı, Marian bugün yaşıyor olur muydu?

Richard'ı aramam gerektiğini biliyordum ama ona ne söyleyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Korkuyordum. Cezalandırılmıştım.

Ölmek istiyordum. Arabamla annemin evinin önünden geçip doğuya, domuz çiftliğine yöneldim ve Heelah'nın önüne park ettim. Patronun kızını tanıyan insanlarla dolu, penceresi olmayan, bu kutu gibi barda, rahatsız edilmeyeceğimden emindim.

Bar, domuz kanı ve sidiği kokuyordu. Bara dizilmiş kaselerdeki patlamış mısırlara bile çiğ et kokusu sinmişti. Beyzbol kepli ve deri ceketli birkaç adam, palabıyıkları ve çatık kaşlarıyla başlarını kaldırıp bana baktı, sonra tekrar biralarıyla ilgilendiler. Barmen, bir şey söylememe gerek kalmadan, bir kadehe viski doldurdu. Hoparlörlerden bir Carole King şarkısı

vızıldıyordu. İkinci içkimi verirken barmen başıyla işaret ederek sordu, "Onu mu arıyorsun?"

John Keene, barın tek locasında, içkisinin üzerine eğilmiş, masanın dökülmeye başlamış kenarını didikliyordu. Beyaz teni, içkiyle pembeye dönmüştü, ıslak dudakları ve dilini şaklatma şeklinden, az önce kustuğunu tahmin edebiliyordum. İçkimi alıp karşısına oturdum, bir şey söylemedim. Gülümseyerek elini masanın üzerinde kaydırarak benimkinin üzerine koydu.

"Selam Camille. Nasılsın? İyi ve temiz görünüyorsun." Etrafına bakındı. "Burası... Burası çok pis."

"İyiyim, sanırım, John. Sen iyi misin?"

"Ah tabii, ben süperim. Kızkardeşim öldürüldü, her an tutuklanabilirim ve bu çürümüş kasabaya taşındığımdan beri dibimden ayrılmayan kız arkadaşım, artık beni hayatının en büyük ödülü olarak görmüyor. Gerçi çok da umursamıyorum. O iyi bir kız ama pek..."

"Şaşırmadım," diye onu cesaretlendirdim.

"Evet. Evet. Natalie olayı olmadan önce, ondan ayrılmak üzereydim. Şimdiyse ayrılamıyorum."

Öyle bir şey yapsa, bütün kasaba onu didik didik eder, ayrılmanın nedenlerini araştırırdı, Richard dahil. *Bu ne anlama geliyor şimdi? Bu durum suçunu nasıl kanıtlar?*

"Ailemin evine geri dönmeyeceğim," diye söylendi. "Natalie'nin üstüme üstüme gelen eşyalarıyla karşılaşmaktansa, lanet olası ormana gider, kendimi öldürürüm daha iyi."

"Seni suçlamam."

Tuzluğu eline alıp masanın üzerinde döndürmeye başladı.

"Beni anlayan bir sen varsın, sanırım," dedi. "Senin de kızkardeşin öldü ve ölümün üstesinden gelmen beklendi. Hayatına devam etmen beklendi. Üstesinden *gelebildin mi*?" Kelimeler ağzından öylesine zehir dolu dökülüyordu ki bir an dili kararacak sandım.

"Hiçbir zaman üstesinden gelemezsin," dedim. "Ölümcül bir hastalık gibi içine işler. Beni mahvetmişti." Bunu yüksek sesle söylemek iyi gelmişti.

"Natalie'nin yasını tutmamı neden herkes tuhaf karşılıyor?" John elinden kaçırınca, tuzluk gürültüyle yere düştü. Barmen bizim tarafa doğru kızgın bakışlar fırlattı. Tuzluğu alıp masanın kenarına koydum. Masanın üstüne dökülenleri toplayıp omuzlarımızın üzerinden geri attım.

"Sanırım genç olduğunda insanlar bazı şeyleri daha kolay kabullenmeni bekliyor," dedim. "Sen bir erkeksin. Erkeklerin nazik duyguları olmaz."

Somurttu. "Ailem bana ölümle ilgili bir kitap almış: *Yastaki Erkek*. Bazen, sadece inkar etmek için oluruna bırakmak gerektiği yazıyordu. İnkar erkekler için iyi olabiliyormuş. Ben de birkaç saat, sanki umrumda değilmiş gibi davranmaya çalıştım. Hatta bir anlığına gerçekten de umrumda değildi. Meredith'lerdeki odamda oturdum ve... saçma sapan şeyler hakkında düşündüm. Küçük kare pencereden mavi gökyüzüne bakıp sürekli *tamam, tamam, tamam,* deyip durdum. Sanki yine çocuk olmuştum. Oysa tamam olduğunu hissettiğimde, artık hiçbir şeyin, hiçbir zaman tamam olmayacağından emindim. Bu işi yapan yakalansa bile, tamam olmayacaktı. Neden, biri yakalandığında kendimizi daha iyi hissedeceğimizi söyle-

diklerini bilmiyorum. Üstelik halihazırda tutuklanacak olan benmişim gibi görünüyor." Homurdanarak gülüp başını salladı. "Bu çok çılgınca." Sonra aniden, "Bir içki daha ister misin? Benimle bir içki daha içer misin?" diye sordu.

Çoktan sarhoş olmuştu, fena yalpalıyordu, acı çeken birini şuursuzluğa giden yolda asla yalnız bırakmazdım. Bazen en mantıklı yol budur. Cam gibi gözlerle ayık olmanın, taş kalplilere göre olduğunu düşünmüştüm hep. John'un sarhoşluğuna yetişebilmek için, barda bir kadeh daha yuvarlayıp iki viskiyle birlikte masaya döndüm. Benimki dubleydi.

"Sanki, Wind Gap'te kendilerine çok benzeyen iki kızı seçip öldürdüler," dedi John. Viskisinden bir yudum aldı. "Sence kızkardeşinle benimki arkadaş olur muydu?"

Marian'in asla yaşlanmadığı ve ikisinin de hala hayatta olduğu, hayali bir dünyada olabilirdi tabii.

"Hayır," dedim ve birden gülme tuttu. O da güldü.

"Ölü kızkardeşin, benim ölü kızkardeşim için fazla iyiydi, diyorsun yani?" diye yumurtladı. İkimiz de yine güldük ama kısa sürede suratlarımızı ekşiterek içkilerimize döndük. Çakır keyif olmaya başlamıştım.

"Natalie'yi ben öldürmedim," diye fısıldadı.

"Biliyorum."

Elimi iki eliyle sarmaladı.

"Tırnakları boyalıydı. Onu bulduklarında yani. Birisi tırnaklarını boyamış," diye geveledi.

"Belki kendisi boyamıştır."

"Natalie öyle şeylerden nefret ederdi. Saçını bile zor taratırdı."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Carole King, yerini Carly Simon'a bırakmıştı. Kasap barında, kadın halk şarkıcıları...

"Çok güzelsin," dedi John.

"Sen de öylesin."

Park yerinde John, beceriksizce anahtarlarını cebinden çıkarırken, araba kullanmak için fazla sarhoş olduğunu söylediğimde hiç itiraz etmeden anahtarları bana uzattı. Ben de az sarhoş değildim gerçi. Bulanık bir görüş mesafesiyle arabayı Meredith'lere doğru sürmeye başladım, ama eve yaklaştığımızda John başını iki yana sallayıp onu kasaba dışındaki motele götürmemi istedi. Kasabaya gelmeden önce kaldığım motele doğru yola çıktım. Wind Gap'in ağır havasına katlanamayanlar için, harika bir kaçamak yeriydi.

Arabanın camları açıktı. Sıcak gece yeli üzerimize esiyor, John'un tişörtünü göğsüne yapıştırıyor, gömleğimin kollarını uçuşturuyordu. Gür saçlarına rağmen, vücudu neredeyse tüysüzdü. Kolları bile çok ince ve seyrek bir tüy tabakasıyla kaplıydı. Örtünmeye ihtiyaç duyarken aslında neredeyse çırılçıplaktı.

9 numaralı odanın parasını ödedim, çünkü John'un kredi kartı yoktu. Sonra odanın kapısını açtım, onu yatağa oturttum, plastik bir bardakta ılık su verdim. O ise ayaklarına bakmakla yetinip suyu içmeyi reddetti.

"John, biraz su içmen lazım."

Suyu bir yudumda içip bardağı yatağın kenarına bıraktı. Elimi tuttu. Geri çekmeye çalıştım -daha çok içgüdüsel bir hareketti- ama daha da sıkı kavradı.

"Bunu geçen gün de görmüştüm," dedi parmağını gömleğimin altından, bileğimde görünen *sefil* kelimesinin *s* harfi üzerinde dolaştırarak. Öteki elini uzatıp yanağımı okşadı. "Bakabilir miyim?"

"Hayır." Elimi tekrar geri çekmeye çalıştım.

"Bırak da göreyim, Camille."

"Olmaz, John. Kimse göremez."

"Ben görürüm."

Gömleğimin kolunu yukarı çekip gözlerini kıstı. Tenimdeki çizgileri kavramaya çalışıyordu. Bunu yapmasına neden izin verdiğimi bilmiyordum. Yüzünde sevimli bir merak ifadesi vardı. Gün boyunca zayıf düşmüştüm. Dahası artık saklanmaktan çok yorulmuştum. On yıldan daha fazla bir süredir, kendimi gizliliğe adamıştım. Hangi yara izimin görüneceğini düşünüp endişelenmeden, tek bir insani -bir arkadaş, röportaj yaptığım biri, süpermarketteki kasiyer kız- temasım olmamıştı.

Bırak John görsün. Ne olur görsün. Şuurunu yitirmeye en az benim kadar ihtiyaç duyan biri karşısında saklanmam gerekmiyordu.

Gömleği iyice sıyırdığında kollarım benim de nefesimi kesen çıplaklığıyla ortaya çıktı.

"Bunları kimse görmedi mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Bunu yapman ne kadar sürdü, Camille?"

"Çok uzun sürdü."

Kollarıma bakarken gömleği daha da sıyırıyordu. Sonra *bezgin* kelimesinin tam üstünden öptü.

"İşte ben de böyle hissediyorum," dedi, parmaklarını yara izlerimin üzerinde dolaştırırken. Tüylerim diken diken olmuştu. "Hepsini görmek istiyorum."

Gömleğimi başımın üzerinden çıkarırken uslu bir çocuk gibi oturdum. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardı, pantolonumu aşağı indirdi. Sutyen ve külotumla kalınca, buz gibi odada titredim. Klima üzerime buz püskürtüyor gibiydi. John, yatağın örtülerini açıp içine girmem için işaret ettiğinde ateşle buzu aynı anda hissederek dediğini yaptım.

Kollarımı ve bacaklarımı kaldırdı, yüzüstü döndürdü. Beni okudu. Kelimeleri yüksek sesle, hem kızgın bir şekilde hem de anlam yüklemeden okudu: *fırın, tatsız, kale.* Eşitliği bozduğunu hissedince kıyafetlerini çıkarıp hepsini yere yığdı ve okumaya devam etti. *Topuz, kindar, arapsaçı, fırça.* Sutyenimi hızlı parmak hareketleriyle çıkardı. *Gonca, dozaj, şişe, tuz.* Sertleşmişti. Kendimi kesmeye başlamadan hemen önce, bir erkeğin yapmasına izin verdiğim şeyi yaptı, göğüs uçlarımı ağzına aldı. On dört yıl olmuştu.

Elleri her yerimdeydi ve ben karşı koymuyordum. Sırtımda, göğüslerimde, kalçalarımda, omuzlarımda. Dili ağzımda, boynumda, göğüs uçlarımda, bacaklarımın arasında, sonra yine ağzımdaydı. Onda kendi tadımı alabiliyordum. Kelimeler sessizdi. Arınmış hissediyordum.

Bedenim içime girmesi için rehberlik etti, hızlı ve yoğun bir şekilde boşaldım, sonra yine boşaldım. İçimde gidip gelirken omzuma damlayan gözyaşlarını hissedebiliyordum. Birbirimize dolanmış halde uyuyakaldık (bir bacak orada, bir kol, başın arkasında) ve sadece tek bir kelime, o da bir kereliği-

ne bir şarkı gibi mırıldandı: *Alamet*. İyi mi kötü mü bilmiyordum. O an için iyi olduğunu düşünmeyi tercih ettim. Aptal kız.

Sabaha karşı şafak, pencereden görünen ağaç dallarını yüzlerce minik el gibi parlatıyordu. Bardağımızı suyla doldurmak için çıplak olduğum halde lavaboya yürüdüm, ikimiz de akşamdan kalmaydık ve susamıştık. Zayıf güneş ışığı, yara izlerimin üzerine düştü ve kelimeler yeniden hayat buldu. İyileşme sona ermişti. Üst dudağım, kontrolüm dışında, cildimin görüntüsüne hırladı. Yatağa girerken bir havluya sarındım.

John bir yudum su içti, başımı sallayıp bir parça suyu ağzıma akıttı, sonra geri kalanını yuttu. Parmaklarıyla havluyu çekiştiriyordu. Sıkıca tutunup başımı iki yana salladım.

"Bu ne şimdi?" diye fısıldadı kulağıma.

"Bu, sabahın acımasız ışığı," diye geri fısıldadım. "Yanılsamanın sonu."

"Ne yanılsaması?"

"Her şeyin tamam olabileceği yanılsaması," deyip yanağından öptüm.

"Sona erdirmek için henüz erken," derken kollarıyla beni sardı. İnce, kılsız kollar. Bir oğlan çocuğunun kolları. Kendi kendime bunları söylüyordum, bir taraftan da kendimi güvende ve iyi hissediyordum. Güzel ve temiz. Burnumu boynuna dayayıp onu kokladım. İçki ve buz mavisi kıvamında tıraş losyonu kokuyordu. Gözlerimi tekrar açtığımda pencerenin dışında dönen kırmızı polis lambalarını gördüm.

Pat pat pat. Kapı, her an yıkılabilirmiş gibi sarsıldı.

"Camille Preaker. Ben Şerif Vickery. İçerideyseniz kapıyı açın."

Dağılan kıyafetlerimizi toparlarken John'un gözleri küçük bir kuşunki kadar şaşkındı. Kemer tokaları ve giysi hışırtıları, dışarıdakilere odada olanları anlatmaya yetiyordu. Telaşlı, suçluluk duygusu taşıyan gürültüler. Yatağın üzerini örttükten sonra saçlarımı parmaklarımla taradım, John ise parmaklarını kemerine geçirmiş, tuhaf bir şekilde, sanki bir şey olmamış gibi arkamda duruyordu. Kapıyı açtım.

Richard. Ütülü beyaz gömlek, sıkı bağlanmış kravat, John'u görür görmez suratından silinen gülümseme.

Vickery onun yanında durmuş, sanki uyuz olmuş gibi bıyıklarını sıvazlıyor, bir John'a bir bana, sonra Richard'a bakıyordu.

Richard bir şey söylemeden sadece kırgın bir şekilde bana baktı. Kollarını kavuşturdu ve derin bir nefes çekti. Eminim oda seks kokuyordu.

"Eh, görünüşe bakılırsa gayet iyisin," dedi, zorlama bir gülümsemeyle. Zorlama olduğunu biliyordum çünkü gömlek yakasının üstünden itibaren, kızgın çizgi film karakterleri gibi kızarmıştı. "Nasılsın, John? İyi misin?"

"İyiyim, teşekkürler," dedi John ve arkamdan yanıma geçti.

"Bayan Preaker, birkaç saat önce anneniz aradı ve eve gelmediğinizi söyledi," diye ağzının içinde geveledi Vickery. "Hasta ve halsiz olduğunuza dair bir şeyler söyledi. Gerçekten endişeliydi. Gerçekten. Üstelik kasabada yaşanan çirkin olaylardan sonra, ne kadar dikkatli de olsanız, tehlikeli. Sanırım burada... olduğunuzu duyunca memnun olacak."

Son kısmı, cevap vermeye hiç niyetimin olmadığı bir soru gibi yöneltilmişti.

"Annemi kendim arayabilirim, teşekkürler. Beni aramaya çıktığınız için de teşekkürler."

Richard ayaklarına baktı, dudağını ısırdı. Onu ilk defa bu kadar sıkıntılı görüyordum. Midem endişeyle buruldu. Uzun bir nefes verip elini beline koydu ve önce bana, sonra John'a baktı. Yaramaz çocuklar, yaramazlık yaparken yakalanmıştı.

"Hadi gel John, seni eve götürelim," dedi Richard.

"Camille beni götürür, yine de teşekkürler, dedektif Willis."

"Senin yaşın kaç, evlat?" diye sordu Vickery.

"On sekiz," dedi Richard.

"Eh, iyi o zaman, siz ikinize iyi günler," diyen Vickery, Richard'a bakarak bir kahkaha attı, sonra da yarım ağızla, "İyi bir gece geçirilmiş zaten," dedi.

"Seni sonra ararım, Richard," dedim.

Arabaya dönerken eliyle havaya bir fiske savurdu.

Yolda John'la pek bir şey konuşmadık, ailesinin evinde, bodrum katında biraz uyumaya çalışacaktı. Eski bir şarkıyı mırıldanırken parmakuçlarıyla kapı kolunda tempo tutuyordu.

"Sence çok mu kötü oldu?" diye sordu sonunda.

"Senin açından muhtemelen pek kötü değil. En azından kadınlara ve sıradan sekse karşı sağlıklı bir ilgisi olan, iyi bir Amerikan genci olduğunu gösterdin."

"Sıradan değildi. Hem de hiç öyle hissetmiyorum. Sen?"

"Hayır. Yanlış kelime kullandım. Tam tersiydi," dedim. "Ama senden en az on yaş daha büyüğüm ve yazdığım haber... yani, bu bir çıkar çatışması. Benden çok daha iyi gazeteciler bile böyle şeyler yaptıkları için işlerinden oldu." Sabah güneşinin yüzüme, gözlerimin kenarındaki kırışıklıklara, gösterdiğim yaşa vurduğunun farkındaydım. John'un yüzüyse, akşamdan kalmalığa ve uykusuzluğa rağmen, bir çiçek yaprağı kadar tazeydi.

"Dün gece... Beni kurtardın. Yanımda kalman beni kurtardı. Benimle kalmasaydın, kötü bir şey yapabilirdim. Bundan eminim, Camille."

"Sen de kendimi güvende hissetmemi sağladın," dedim ve bunu söylerken içtendim ama ağzımdan dökülen kelimeler, annemin samimiyetsiz konuşma şeklinden farklı değildi.

John'u ailesinin evinden önceki sokakta bıraktığımda, çeneme kondurduğu ani öpücük, sıçrayıp kendimi geri çekmeme neden oldu. *Aramızda bir şey olduğunu kimse ispatlayamaz*, diye düşündüm o an.

Ana Cadde'ye dönerek karakolun önüne park ettim. Sokak lambalarından biri hala yanıyordu. Sabah 5.47... Lobideki karşılama masasında kimse yoktu, o yüzden gece zilini çaldım. Başımın üzerindeki oda spreyi, omzuma limonlu kokusunu püskürttü. Zili tekrar çaldığımda ofislere açılan ağır camlı kapının ardında Richard göründü. Bir an bana bakarak durdu. Tam arkasını dönüp gideceğini düşünüyordum ki -öyle yapmasını diledim- kapıyı açıp lobiye girdi.

"Nereden başlamak istersin, Camille?" Kabarık koltuklardan birine oturup başını ellerinin altına aldığında kravatı bacaklarının arasından sarkıyordu.

"Göründüğü gibi değil, Richard," dedim. "Kulağa ne kadar klişe geldiğini biliyorum ama gerçekten öyle." *İnkar inkar inkar.*

"Camille, seks yapmamızdan sadece kırk sekiz saat sonra, seni çocuk cinayetleri soruşturmamın baş şüphelisiyle bir otel odasında buluyorum. Göründüğü gibi olmasa bile, yeterince kötü görünüyor."

"Cinayetleri o işlemedi, Richard. Bundan çok eminim."

"Gerçekten mi? Seni becerirken bunu mu konuşuyordunuz?"

İyi, kızgın, diye düşündüm. *Bununla başa çıkabilirim. Başı-ellerinin-arasında bedbahtlığından çok daha iyi.*

"Öyle bir şey olmadı, Richard. Heelah'da onunla karşılaştığımda ayakta duramayacak kadar sarhoştu ve kendisine zarar verebileceğinden korktum. Onu motele götürdüm çünkü göz kulak olabilmek için yanında kalmak istedim. Haberim için ona ihtiyacım var. Ve ne öğrendim biliyor musun? Soruşturma bu oğlanı mahvetmiş, Richard. Daha da kötüsü, bu işi onun yaptığına senin de inanmadığından eminim."

Sadece son cümlem doğruydu, üstelik kelimeler ağzımdan dökülene kadar bunun farkına varmamıştım. Richard zeki bir adam, harika bir polisti. Birisini tutuklayabilmesinin önünde duran kasaba halkına rağmen, ilk büyük davasında son derece hırslıydı, öte yandan henüz bir yere varamamıştı. John'la ilgili elinde bir şey olsaydı, onu günler önce tutuklamış olurdu.

"Camille, ne düşünürsen düşün, soruşturmayla ilgili bilmediğin şeyler var."

"Richard, inan bana, asla her şeyi bildiğimi düşünecek kadar salak değilim. En başından beri davadan dışlandığım dışında bir şey bilmiyorum. Beni yatağa atmış olmana rağmen, ketumluğun hala devam ediyor. Hiçbir bilgi vermiyorsun."

"Ah, demek buna kızgınsın? Yeterince olgun bir kız olduğunu sanıyordum."

Sessizlik. Limon kokulu bir tıslama. Neredeyse Richard'ın kolundaki saatin tıklamalarını duyabiliyordum.

"Bırak da sana nasıl yardımcı olabileceğimi göstereyim," dedim. Yine otomatik pilota bağlamıştım, tıpkı eski günlerdeki gibi. Kabul görmeye ne kadar aç olduğunu göster, kendisini iyi hissettir, senden yine hoşlanmasını sağla. Dün gece, birkaç dakikalığına bile olsa kendimi huzurlu hissetmiştim ve Richard'ın otel kapısında karşıma çıkması, o küçücük huzur anından geri kalan ne varsa hepsini silip süpürmüştü.

Dizlerimin üstüne çöküp pantolonunun fermuarını açmaya başladım. Bir an elini başımın arkasına koydu. Sonra aniden sert bir şekilde omzumu kavradı.

"Camille, aman tanrım, sen ne yapıyorsun?" Omzumu acıttığını farkedip elini gevşetti ve beni ayağa kaldırdı.

"Ben sadece aramızı düzeltmeye çalışıyorum." Gömlek düğmelerinden biriyle oynarken gözlerimi gözlerinden kaçırdım.

"Böyle olmaz, Camille," dedi. Neredeyse iffetli bir öpücükle dudaklarımdan öptü. "Daha ileri gideceksek bunu anlaman gerekiyor. Bunu çok iyi anlaman gerekiyor."

Sonra gitmemi istedi.

Arabamın arkasında birkaç saat uyumaya çalıştım. Uyumaya çalışmak, önümden geçen tren vagonlarının arkasındaki bir tabelayı okumaya çalışmak gibiydi. Ter içinde ve sinirli bir şekilde uyandım. FaStop'tan diş macunu ve diş fırçasının yanı sıra, ağır bir kokusu olan bir losyon ve elime geçen ilk saç spreyini aldım. Benzin istasyonundaki kızlar tuvaletinde dişlerimi fırçaladım, sonra losyonla kollarımı ve bacaklarımın arasını ovaladım, saçlarımı kaskatı olana kadar spreyledim. Sonuç, çilek ve aloe kokularıyla perdelenen ter ve seks kokusuydu.

Henüz evde annemle karşılaşmaya hazır değildim ve bir taraftan da deli gibi iş düşünüyordum. (Sanki hikayeyi yazmaya devam edecekmişim gibi. Sanki her şey iyice çığırından çıkmamış gibi.) Geri Shilt'in Katie Lacey'den bahsedişi hala aklımdayken ona gitmeye karar verdim. Okulda hem Ann'in hem de Natalie'nin sınıfında yardımcı anneydi. Adora da okuldaki yardımcı annelerdendi. Sadece işi olmayan kadınların gönüllü olduğu seçkin bir pozisyon; haftada iki kere sınıflarda görün, resim, el işi, müzik ve perşembe günleri dikiş derslerinde kızlara yardımcı ol. Benim zamanımda dikiş dersi vardı. Şimdi muhtemelen daha modern ve cinsel ayrımcılık yapmayan bir müfredat uyguluyorlardı. Bilgisayar ya da yeni başlayanlar için mikrodalga fırın dersleri gibi.

Annem gibi Katie de kasabanın tepelerinden birinde oturuyordu. Evin kıvrılan merdivenleri çimle kaplıydı ve iki yanı ayçiçekleriyle süslenmişti. İrikıyım bir meşenin gölgesindeki incecik bir karameşe ağacı, zarif bir eş gibi tepede duruyordu.

Saat daha on olmasa da incecik ve güneşten bronzlaşmış Katie, yanında küçük bir vantilatörle verandada güneşlenmeye başlamıştı bile. Isınmadan güneşlenme. Tek eksiği, kanser tehlikesi olmadan bronzlaşmanın bir yolunu bulmak olmalıydı. Ya da en azından cilt kırışıklarını engelleyecek bir yol. Merdivenlerden çıktığımı gördüğünde koyu yeşil çimlerin ötesinden sinirli bir şekilde kıpırdandı, sonra beni daha iyi görebilmek için elini gözlerine siper etti.

"Kim o?" diye seslendi. Lisedeyken doğal buğday rengindeki saçları, şimdi midilli kuyruğu gibi tepesinden sarkan madeni platin rengindeydi.

"Selam, Katie. Camille ben."

"Ca-miiil! Aman Tanrım, hemen geliyorum yanına."

Beklediğimden daha sıcak karşılamıştı, oysa Angie'deki Sızlanma Partisinden sonra sesi soluğu çıkmamıştı. Zaten Katie'nin kızgınlığı, yaz meltemi kadar geçici olmuştu her zaman.

Kapıya fırladı, parlak mavi gözleri bronz yüzünde ışıldıyordu. Bir çocuğu andıran kahverengi kolları, Alan'ın bir keresinde satın aldığı Fransız sigaralarını hatırlatıyordu. Annem, ancak sigara odası olarak duyurduğu bodrum katında içmesine izin veriyordu. Tabii Alan kısa zamanda sigaralardan vazgeçip Porto şarabına geçmişti.

Katie bikinisinin üzerine neon pembesi, askılı bir bluz giymişti, 80'li yıllarda, ıslak tişört yarışmalarına katılan kızlar gibiydi. Kakao yağına bulanmış kollarıyla sarılıp beni eve soktu. "Annen gibi ben de klima sevmiyorum," diye açıkladı. Ama yatakodalarına duvar tipi bir klima taktırmışlardı. Herhalde

çocuklar terlese de olurdu. Gerçi çocukları ihmal ettikleri söylenemezdi. Evin doğu kanadı, tam teşekküllü, kapalı bir oyun alanıydı. İçinde sarı plastikten bir ev, bir kaydırak ve tasarımcı elinden çıktığı belli olan bir sallanan at vardı. Hepsi yepyeni görünüyordu. Duvara büyük harflerle Mackenzie ve Emma yazılmıştı. Buldog burunlu, cam gözlü minik sarışınlar, duvardaki fotoğraflardan gülümsüyordu. Yakın plan hiçbir fotoğrafları yoktu ve giydikleri kıyafet renklerine uygun olarak çerçevelenmişlerdi. Sevimli kıyafetleriyle *gerçekten* sevimli çocuklar. Ayaküstü Wind Gap'in minik ikoncanları için bir slogan uyduruvermiştim.

Katie Lacey Brucker, cuma sabahı onu niye ziyaret ettiğimi umursamıyor gibi görünüyordu. Bir ünlünün yazdığı kitaptaki dedikodulardan bahsediyor, oradan çocuk güzellik yarışmalarına atlıyordu. *Mackenzie manken olmak için yanıp tutuşuyor.* Eh, annesi kadar güzel olduğuna göre, onu kim suçlayabilirdi ki? *Gerçekten mi? Camille, böyle söylemen çok şeker – güzel olduğumu düşündüğün aklıma gelmezdi.* Ay olur mu öyle şey, aptal olma. *Bir şey içmek ister misin?* Kesinlikle. *Ama evde içki barındırmıyoruz.* Elbette, ben de içki istemiyorum zaten. *Aromalı çay?* Aromalı *çay harika olur, Chicago'da bulmak zor oluyor, bazen bu tür küçük bölgesel tatları özlüyor insan, oradakilerin yedikleri jambonu bir görsen. Evde olmak çok güzel.*

Katie, kristal bir sürahide aromalı çay getirdi. Oturma odasında otururken onun buzdolabından plastik bir sürahi çıkardığını gördüğüm için tuhaf gelmişti. Bu halini hor görmem, aslında benim de pek dürüst olmadığımı hatırlattı. Kendimi sahte bitkilerin yoğun koku tabakasının altına

saklamıştım. Aloe ve çilek kokularına, omzumdan yayılan oda spreyinin limon kokusu da eklenmişti.

"Çay harika olmuş, Katie. Yemin ederim her öğün içebilirim."

"Oralardakiler jambonu nasıl yiyor?" Ayağını bacaklarının altına alıp öne eğildi. Lisede olduğu gibi, sanki bir kasanın şifresini hatırlamaya çalışıyormuşçasına ciddi bakışlarını takınmıştı yine.

Jambon yemezdim, çocukluğumdan beri yememiştim. Bir keresinde aile işini ziyarete gitmiştim. Kesim günü bile değildi ama görüntü uykularımı kaçırmıştı. Minicik kafeslere tıkılmış hayvanlar, hareket bile edemiyorlardı, her yeri saran kan ve dışkı kokusu genzimi yakmıştı. Gözünü kırpmadan kafesleri seyreden Amma'yı hatırladım.

"Yeterince esmer şeker kullanmıyorlar."

"Mmmhmm. Yeri gelmişken, sana bir sandviç falan yapayım mı? Annenin çiftliğinden jambonum var, Deacon'lardan biftek, Covey'den tavuk almıştım. Ah bir de Lean Cuisine'den hindi var."

Katie bütün gün ortalıkta koşuşturan, mutfak seramiklerini diş fırçasıyla temizleyen, yer döşemelerinin arasında toplanan kirleri kürdanla ayıklayan ve kendisini rahat hissetmeyeceği konulardan uzak duran tiplerdendi. Tabii bir de sürekli ayıktı. Yine de adını saklı tutacağımı garanti ederek onu Ann ve Natalie ile ilgili konuşmaya razı ettim ve kayıt cihazımı çalıştırdım. "Kızlar tatlıydı, sevimliydi ve çok sevgi doluydu," diye olmazsa olmaz gördüğü coşkun bir yapmacıklıkla konuşmaya başladı.

"Dikiş gününde Ann'le küçük bir kazamız olmuştu." Demek hala dikiş dersi gündemdeydi. Niyeyse kendimi iyi hissettim. "Elindeki iğneyi Natalie Keene'in yanağına batırdı. Sanırım asıl hedefi kızın gözüydü. Biliyorsundur, Natalie de Ohio'da aynı şeyi küçük bir kıza yapmış." *Philadelphia.* "Bir an için yan yana, gayet sessiz ve düzgün oturuyorlardı. Arkadaş değillerdi, farklı sınıftaydılar ama dikiş dersi bütün sınıflara açık. Ann, kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu ve o sırada tıpkı küçük bir anneye benziyordu. Sonra olan oldu."

"Natalie'nin yarası kötü müydü?"

"Mmm, o kadar da değil. İkinci sınıf öğretmeni Rae Whitescarver ile birlikte... Kızlık soyadı Little'dı[1], bizden birkaç sınıf alttaydı... ve *pek küçük* sayılmazdı. Yani en azından o zamanlar pek küçük sayılmazdı, şimdi birkaç kilo verdi. Her neyse, ikimiz Ann'i kızın üstünden aldık. İğne, Natalie'nin gözünün iki üç santim altında duruyordu. Kız ne ağladı ne de sesini çıkardı. Sadece, kızışmış bir at gibi nefes alıp veriyordu."

Ann'i gözümde canlandırdım. İğneyi kumaşa daldırıp çıkarıyor, Natalie'yi ve makas hikayesini, kızı bu kadar farklı yapan şiddet olayını hatırlıyor. Daha bunu düşündüğü anda iğneyi ete batırıyor, sandığından çok daha kolay oluyor, tek bir hamlede iğneyi kemiğe dayıyor. Natalie'nin suratında minik bir gümüş zıpkın gibi iğne saplı duruyor.

"Ann bunu neden yaptığını söyledi mi?"

"O ikisi hakkında bildiğim bir şey varsa, isyan başlatmak için hiçbir sebebe ihtiyaç duymadıklarıdır."

1 Little: Küçük. (Ç.N.)

"Diğer kızlar onlara kötü davranıyor muydu? Stres altında mıydılar?"

"Ha Ha!" Gerçekten şaşırdığını gösteren bir kahkahaydı ama ağzından "Ha Ha!" kahkahasına benzemeyen bir mükemmellikte çıkmıştı. Suratınıza bakıp "Miyav" diyen bir kedi gibiydi.

"Eh, okula koşa koşa gittiklerini söyleyemem," dedi Katie. "Ama bunu küçük kızkardeşine sorsan daha iyi olur."

"Amma'nın onlarla uğraştığını bili..."

"Lise çağına geldiğinde nasıl biri olabileceğini hayal etmek bile istemiyorum."

Sessiz kalarak Katie Lacey Brucker'ın, kızkardeşimle ilgili vites yükseltmesini bekledim. *Sanırım daha kötü şeyler duyacağım*, diye düşündüm. Katie, beni gördüğüne boşuna sevinmemişti.

"Lise zamanlarımızı hatırlıyor musun? Havalı olduğunu düşündüğümüz şeyler, havalı sayılıyor, hazzetmediğimiz insanlardan herkes nefret ediyordu." Sanki aklında dondurma ülkesi ve tavşancıklar varmış gibi, masalsı havaya bürünmüştü. Başımı sallamakla yetindim. Kendi acımasızlıklarımdan birini hatırlıyordum. İlkokuldan beri tanıdığım fazlasıyla ağırbaşlı LeeAnn, sürekli ruh halim için endişeleniyor, depresyonda olabileceğimi söylüyordu. Bir gün okulun bahçesinde, koşa koşa benimle konuşmaya geldiğinde bileisteye ona çok kötü davranmıştım. Onu hala gözümde canlandırabiliyordum. Kolunun altına sıkıştırdığı kitaplar, tuhaf desenli eteği, benimle konuşurken başını hafifçe yere eğmesi. Ona sırtımı dönmüş, o sırada beraber olduğum kızlarla arasına girmiş, tutucu kili-

se kıyafetleriyle dalga geçmiştim. Kızlar da bana ayak uydurmuştu. Bütün hafta boyunca bütün kızlar onunla uğraşmış, işkence etmişti. Sonraki iki yıl boyunca, öğle yemeklerini hep öğretmenleriyle yemişti. Onunla uğraşılmasını tek bir sözümle engelleyebilirdim ama yapmamıştım. Benden uzak durmasını istiyordum.

"Kızkardeşin bizden üç kat daha beter. Ve çok kötü bir damarı var."

"Kötü damar derken?"

Katie komodinin çekmecesinden bir paket sigara çıkarıp uzun şömine kibritiyle bir sigara yaktı. Hala gizli tiryakiydi demek.

"Ah, o ve şu üç kız. Koca memeleriyle o küçük sarışınlar, bütün okula hükmediyor ve Amma da onlara hükmediyor. Cidden, çok kötüler. Yani bazen eğlenceli falan oluyorlar ama genelde çok kötüler. Şişko bir kıza her gün öğle yemeklerini getirtiyorlar ve kız yanlarından ayrılmadan önce, ona ellerini kullandırtmadan, bir domuz gibi tabaktan yemek yediriyorlar." Burnunu ekşitti, onun dışında çok da rahatsız olmuş görünmüyordu. "Başka bir küçük kızı da köşeye sıkıştırıp gömleğini kaldırmasını ve oğlanlara göstermesini sağlamışlar. Çünkü henüz göğüsleri çok küçükmüş. Üstelik bunu yaptırırken ayıp şeyler söyletmişler. Bir rivayete göre, artık görüşmedikleri eski arkadaşları Ronna Deel'i bir partiye götürmüşler, sarhoş etmişler, sonra da... daha büyük oğlanlara peşkeş çekmişler. Hatta oğlanlar işlerini bitirene kadar kapının önünde bekçilik yapmışlar."

"Henüz *on üç* yaşında bile sayılmazlar," dedim. O yaşlarda kendi yaptıklarımı düşündüm. Hayatımda ilk defa, ne kadar küçük bir yaş olduğunu farketmiştim.

"Bunlar büyümüş de küçülmüş cimcimeler. Biz de o yaşlarda az yaramazlık yapmadık." Katie'nin sesi sigaradan daha da çatlamıştı. Dumanı üfleyip üzerimizde yükselişini seyretti.

"Biz bu kadar acımasız şeyler yapmadık."

"Sınırlarda dolaşıyorduk, Camille." *Sen dolaşıyordun, ben değil.* Birbirimize bakarken güç oyunundaki konumlarımızı değerlendiriyorduk.

"Neyse işte, Amma, Ann ve Natalie'yle çok uğraştı," dedi Katie. "Annenin kızlarla ilgilenmesi büyük incelikti."

"Annem, Ann'in derslerine yardımcı oluyormuş, biliyorum."

"Ah, sınıfta yardımcı olur, onları eve alır, okuldan sonra beslerdi. Bazen teneffüs süresince okul bahçesinin çitlerinin ardında durur, onları oyun oynarken seyrederdi."

Parmaklarını çite geçirmiş, iştahla çocukları seyreden annem gözümde canlandı. Başka bir görüntü: Bembeyaz, göz kamaştıran beyazlıktaki annem, Natalie'yi bir kolundan tutuyor ve parmağını dudaklarına koyup James Capisi'ye sesini çıkarmamasını işaret ediyor.

"Bitti mi?" diye sordu Katie. "Bu konular beni çok yoruyor." Kayıt cihazına uzanıp düğmesinden kapattı.

"Eee? Sen ve şu yakışıklı polis hakkında bir şeyler geliyor kulağıma," diye gülümsedi Katie. Tepesine topladığı atkuyruğu saçlarından bir tutam saç tokadan kurtulunca eğilmiş ayak tırnaklarını boyarken, göz koyduğu bir basketçiyle aramızda

neler olduğunu soruşunu hatırladım. Richard bahsi açılınca irkilmemeye çalıştım.

"Aman, dedikodu işte," diye gülümsedim. "Bekar adam, bekar kız... keşke hayatım o kadar ilginç olsa."

"John Keene böyle söylemezdi herhalde." Başka bir sigara çekip yaktı, bir nefes aldı, dumanı salarken porselen mavisi gözlerini üzerime dikti. Bu sefer gülümsemiyordu. Önümde iki yol vardı. Olan bitenle ilgili bir şeyler çıtlatıp onu mutlu edebilirdim, ki John meselesi daha saat on olmadan Katie'ye kadar ulaşmışsa, öğlene kalmadan bütün kasaba duymuş olacaktı. Ya da bana kızmasını ve canayakınlığını kaybetmeyi göze alarak inkar edebilirdim. Hem artık röportajımı bitirdiğim için hanımefendinin huzurunda kalmak gibi bir niyetim yoktu.

"Aman. O da dedikodu. Ağızları torba değil ki büzesin şekerim. İnsanların kendilerini meşgul edecek hobiler bulması lazım buralarda."

"Öyle mi? Doğrusu ben şaşırmazdım. İyi vakit geçirmeye hep açık olmuşsundur."

Ayrılmak üzere ayağa kalktım. Katie yanağını çiğneyerek arkamdan geldi.

"Zaman ayırdığın için teşekkürler, Katie. Seni görmek güzeldi."

"Seni de, Camille. Chicago'ya dönene kadar evinde olmanın keyfini çıkar." Bana tekrar seslendiğinde kapıdan çıkmış, merdivenlerden iniyordum.

"Camille?" Döndüğümde aynı lisedeki gibi, Katie'nin sol bacağını bükerek durduğunu gördüm.

"Arkadaş tavsiyesi, eve git ve temizlen. Leş gibi kokuyorsun."

Eve gittim. Beynim annemin türlü görüntüleriyle doluydu, hepsi tekinsiz görüntülerdi. *Alamet.* Kelime yine etimi yaktı. Joya, vahşi saçları ve uzun tırnaklarıyla annemin güneş yanığı derisini soyuyordu. İlaçları ve şurup delisi annem, saçımı kesiyordu. Marian kurumuş sarı buklelerini tutan beyaz saten kurdelesiyle, kurumuş bir çiçek buketi gibi tabutunun içinde iskelet halinde yatıyordu. Annem o küçük, vahşi kızlarla ilgileniyordu. Ya da en azından çabalıyordu. Natalie ve Ann, buna katlanacak kızlar değildi. Adora, annelik çabalarına saygı göstermeyen küçük kızlardan nefret ediyordu. Boğazlamadan önce Natalie'nin tırnaklarını boyamış mıydı? Yoksa öldürdükten sonra mı boyamıştı?

Böyle düşündüğün için delisin sen. Bunları düşünmemek için deliriyorsun.

On Beşinci Bölüm

Arkalarında beyaz sepetleri ve gidonlarından sarkan kurdelelerle üç küçük, pembe bisiklet, verandanın önünde sıralanmıştı. Sepetlerden birine göz attığımda kocaman bir dudak parlatıcısı ve sandviç çantasına saklanmış bir sigara gördüm.

Yan kapıdan gizlice içeri girip merdivenlerden çıktım. Kızlar Amma'nın odasında yüksek sesle kıkırdıyor, neşeyle ciyaklıyordu. Kapıyı çalmadan açtım. Kaba bir hareketti ama bir şeyler kaynatırken, birden masumane pozlara bürünmelerine katlanamazdım. Üç sarışın Amma'nın etrafında toplanmıştı.

Mini şortları ve etekleri, tıraş edilmiş sıska bacaklarını gözler önüne seriyordu. Amma yere oturmuş, yanında bir tüp yapıştırıcıyla bebek eviyle uğraşıyordu. Saçlarını mavi renkli kalın bir kurdeleyle topuz yapmıştı. "Selam," diye seslendiğim-

de küçük kuşlar gibi telaşlı ve abartılı gülücüklerle tekrar cıvıldadılar.

"Selam, Mille," dedi Amma yarım ağızla. Bandajları alınmıştı ama hala halsiz ve ateşi varmış gibi görünüyordu. "Bebeklerimle oynuyorduk. Benimki dünyanın en güzel bebek evi değil mi?" 1950'lerin aile dizilerindeki çocuklar gibi ağdalı konuşuyordu. İki gece önce bana uyuşturucu hap veren, rivayetlere göre sadece biraz eğlenebilmek için arkadaşlarını yaşı büyük oğlanlara peşkeş çeken Amma'yla, bu kızı bağdaştırmak çok zordu.

"Eee Camille, sen de Amma'nın bebek evine bayılmıyor musun?" diye onu destekledi cırtlak sesiyle sarışınlardan biri. Sadece Jodes bana bakmıyordu, sanki içine girmek istiyormuş gibi gözlerini bebek evine dikmişti.

"Daha iyi misin, Amma?"

"Ah, aslında iyiyim, canım ablacığım," diye mızmızlandı. "Umarım sen de iyisindir."

Kızlar yine kıkırdadıklarında tüylerim diken diken oldu. Ne tür bir oyun oynadıklarını anlayamadığımdan rahatsız olarak kapıyı kapattım. "İstersen Jodes'u da yanına alabilirsin," diye seslendi içlerinden biri kapalı kapının arkasından. Demek Jodes artık gruptan sayılmıyordu.

Sıcak havaya rağmen sıcak suyu açtım -küvetin porseleni bile sıcak suyla pembeleşiyordu- ve su yavaşça bedenimi sarana kadar çenemi dizlerime dayayıp çırılçıplak küvetin içinde oturdum. Banyo, naneli sabun ve kadın seksi kokuyordu. Hassastım, kullanılmış ve iyi hissediyordum. Gözlerimi yumup suyun kulaklarıma girmesine izin vererek su-

yun içine yattım. *Yalnız.* Kelimeyi derime kazımak isterken, şaşırarak bu kelimenin vücudumu süslemediğini farkettim. Adora'nın başımda açtığı kel bölge, ürpertileriyle bu göreve talip olduğunu anlatmaya çalışıyordu sanki. Serinliği yüzümde de hissedince gözlerimi açtım. Annem, yüzünü çevreleyen uzun sarı saçlarıyla oval küvetin ucunda duruyordu.

Silkinerek doğrulup göğüslerimi kapatmaya çalışırken pembe elbisesine birkaç damla su sıçradı.

"Tatlım, nereye gittin? Aklımı kaçırıyordum. Seni aramaya çıkmalıydım ama Amma dün gece çok kötüydü."

"Amma'nın nesi var?"

"Dün gece neredeydin?"

"Amma'nın nesi var, anne?"

Elini yüzüme uzattığında geri çekildim. Kaşlarını çatıp tekrar uzandı, yanağımı okşadı ve ıslak saçlarımı arkaya itti. Elini geri çektiğinde sanki cildi mahvolmuş gibi afallamış gözlerle ıslak eline baktı.

"Onunla ilgilenmem gerekiyordu," dedi öylesine. Koluмdaki tüyler diken diken oldu. "Üşüyor musun, canım? Meme uçların dikilmiş."

Bir bardakta mavimsi renkli süt getirmişti, bir şey söylemeden bana verdi. *Ya bana içirdiği şeyler beni hasta ediyor, çünkü kafayı yemediğimi biliyorum ya da aslında beni hasta etmiyor ve ben, kendimi nefret dolu bir yaratık gibi hissediyorum.* Annem bir melodi mırıldanıp -neredeyse müstehcen sayılabilecek bir coşkuyla- dilini üst dudağında gezdirirken sütümü içtim.

"Küçükken de asla iyi bir kız olmadın," dedi. "Her zaman dikbaşlıydın. Belki biraz olsun törpülenmişsindir. İyi yönde yani. Aynen olması gerektiği gibi."

Annem gittikten sonra bir saat kadar ne olacağını görmek için küvette oturdum. Mide bulantısı, baş dönmesi, ateş. Uçaktayken de kılımı kıpırdatmazdım, en küçük bir hareketimin hepimizi yere çakacağından korkardım. Bir şey olmadı. Banyonun kapısını açtığımda yatağımın üzerinde Amma'yı gördüm.

"Çok iğrençsin," dedi, tembelce kollarını başının altına koyarak. "Bir *bebek katiliyle* düzüştüğüne inanamıyorum. Onun söylediği kadar iğrençmişsin."

"Annemi dinleme, Amma. O güvenebileceğin bir insan değil. Ve..." *Ne? Onun verdiği hiçbir şeyi içme mi? Ne düşünüyorsan açıkça söyle, Camille.* "Bana yüz çevirme, Amma. Bu ailede birbirimizi korkunç bir kolaylıkla incitebiliyoruz."

"Bana aletini anlatsana, Camille. İyi miydi?" Daha önce de duyduğum gibi sesinde bezdirici, sahte bir tını vardı ama tamamen ilişkimizi koparmış gibi görünmüyordu. Vahşi bakan gözleri ve kırmızı suratıyla, yatağımdaki örtülerin altına girmişti.

"Amma, seninle bunları konuşmak istemiyorum."

"Birkaç gece önce büyükler gibi davranmıyordun, ablacığım. Artık arkadaş değil miyiz?"

"Amma, artık yatmam lazım."

"Zor geceydi, ha? Eh, bekle de gör, her şey daha kötüye gidecek." Yanağımdan öpüp yataktan dışarı kaydı, sonra kocaman plastik sandaletleriyle koridorda uzaklaştı.

Yirmi dakika sonra kusma, kıvranma, bütün iç organlarımı kavuran terli havaleler başladı. Üstüme bol gelen bir tişörtle, iki kusma arası sırtımı duvara dayayarak tuvaletin yanında oturdum. Dışarıda kuzgunların birbirleriyle didiştiklerini duyabiliyordum. İçeride annem Gayla'ya seslendi. Bir saat sonra hala kusuyordum. Rengi kaçmış, iğrenç yeşil safra, bir şurup kadar ağır ve kesintisiz bir sıvı gibi ağzımdan boşalıyordu.

Üzerime bir şeyler giyip yavaşça dişlerimi fırçaladım. Diş fırçasını es kaza ağzıma çok fazla sokarsam boğazımdaki kasılmalar ve kusma isteğim yine başlıyordu.

Alan ön verandada oturmuş, üstünde sadece *Atlar* yazan kalın, deri kaplı bir kitap okuyordu. Sallanan koltuğun kolunda duran turuncu tabağın ortasında yeşil bir puding vardı. Mavi çizgili bir takım giymiş, başına hasır şapka takmıştı. Kış mevsiminde bir göl kadar sakindi.

"Annenin evden çıktığından haberi var mı?"

"Birazdan dönerim."

"Son günlerde onunla çok daha iyi anlaşıyorsun, Camille, bunun için teşekkür ederim. Gelişmeden oldukça etkilenmiş gibi görünüyor. Hatta... Amma'yla bile daha kolay baş ediyor." Sanki müstehcen bir çağrışım yapıyormuş gibi, kızının adını söylemeden önce hep duraksardı.

"Güzel, Alan, güzel."

"Umarım sen de kendini iyi hissediyorsundur, Camille. İnsanın kendisini sevmesi, önemli bir şeydir. İyi bir tavır, kötü olanları kolayca iyi yönde etkiler."

"Atların keyfini çıkar."

"Hep öyle yaparım."

Arabayı Woodberry'ye sürerken mide bulantısı yüzünden duruyor, kaldırım kenarına bir miktar safra ve biraz kan kusuyordum. Üç kere durdum, bir seferinde de kapıyı zamanında açamadığım için arabanın kenarına kustum. Ağzımdaki tadı silmek için bayatlamış çilek suyunu ve votkayı içtim.

Woodberry'deki St. Joseph's Hastanesi, sarı tuğladan inşa edilmiş devasa bir küptü. Kehribar renkli pencere pervazları yan yana sıralanıyordu. Marian burayı gofrete benzetirdi. Birçok insan zorunlu olarak buraya gelirdi. Batıda yaşayanlar Poplar Bluff'a, kuzeydekiler Cape Girardeau'ya giderdi. Woodberry'ye gelenlerse, Missouri'nin topuğunda kapana kısılmış olanlardı.

Göğüs çeperi komik bir şekilde silindiri andıran iri bir kadın, karşılama masasının arkasından *rahatsız etmeyin* sinyalleri yolluyordu. Karşısında durup bekledim. Dikkatle bir şey okuyormuş gibi yapıyordu. Biraz daha yaklaştım. Parmağını okuduğu derginin her bir satırında gezdirerek okumasına devam etti.

"Afedersiniz," dedim, sesimdeki huysuzluk ve kafa tutma tonu beni bile rahatsız etmişti.

Dudağının üstündeki bıyığı, sigara içmekten sararmış parmakuçları ve dudaklarının arasından görünen uzun ve kahverengi köpek dişleri tam bir uyum içindeydi. Beni süsleme çabalarına her karşı koyuşumda, *dünyaya sunduğun yüzün, insanların sana nasıl davranması gerektiğini söyler,* derdi annem. Bu kadına iyi davranmak mümkün değildi.

"Birtakım sağlık kayıtlarına bakmam gerekiyor."

"Doktorunuzdan randevu alın."

"Kızkardeşimin kayıtları."

"Kızkardeşinizin doktorundan randevu alın." Derginin sayfalarından birini çevirdi.

"Kızkardeşim öldü." Bunu söylemenin daha kibar yolları vardı belki ama kadının irkilmesini istiyordum. Buna rağmen, hala ters davranıyordu.

"Ah! Başınız sağolsun. Burada mı öldü?"

Başımla onayladım. "Yolda gelirken öldü. Burada kurtarmaya çalıştılar, doktoru da bu hastanede çalışıyor."

"Hangi tarihte ölmüştü?"

"1 Mayıs 1988."

"Tanrım. Üzerinden çok zaman geçmiş. Umarım sabırlı bir kadınsınızdır."

İki ilgisiz hemşireyle çığlık çığlığa kapışma, soluk yüzlü bir hastane görevlisiyle umutsuz bir flörtleşme ve tuvalette üç kusmanın ardından, dört saat sonra Marian'in dosyaları kucağımdaydı.

Her yaşı için bir ayrı dosya vardı, yaşı büyüdükçe dosyalar kalınlaşıyordu. Doktorun karaladığı notların yarısını anlayamıyordum. Birçoğu defalarca tekrarlanan ama işe yaramayan testlerle ilgiliydi. Beyin ve kalp taramaları. Marian'in parlak sıvıyla doldurulan midesini incelemek için boğazından sarkıtılan bir kamera. Kalp ritmi tabloları. Olası tanılar; diyabet, kalp üfürüğü, reflü, ciğer iltihabı, akciğer kaynaklı hipertansiyon, depresyon, ince bağırsak hastalığı, lupus... Sonra pembe çizgili bir kağıt parçası buldum. Not kağıdı, Marian'in mide

testleri için hastanede kaldığı bir haftalık dönemde yazılmış bir rapora zımbalanmıştı. Düzgün, feminen ve yuvarlak hatlarla ama kızgın bir ruh haliyle yazılmıştı – kelimeler kağıda derin bir şekilde kazılmıştı sanki. Şöyle diyordu:

> *Daha önceki sayısız seferde olduğu gibi, bu hafta testler için hastaneye yatırılan Marian Crellin ile ilgilendim. Bu çocuğun hasta olmadığına dair çok güçlü* -'çok güçlü' kelimelerinin altı iki kere çizilmişti- *düşüncelerim var. Bence annesi olmasa, çok sağlıklı olur. Çocuk annesiyle yalnız vakit geçirdikten sonra hastalık belirtileri gösteriyor, kendisini iyi hissettiği günlerde bile annesi ziyarete geldikten sonra değişiyor. Marian iyi olduğunda annesi onunla hiç ilgilenmiyor, hatta sanki onu cezalandırıyormuş gibi görünüyor. Anne, çocuğa sadece hasta olduğunda ya da ağladığında sarılıyor. Ben ve politik nedenlerle tutanağımı imzalamaktan çekinen diğer birçok hemşire, çocuk ve ablasının, daha ayrıntılı gözlem için aile evinden alınması gerektiğine güçlü bir şekilde inanıyoruz.*
>
> Beverly Van Lumm

İçten gelen bir öfke. Keşke daha ileri gitseymiş. Beverly Van Lumm'u gözümde, koca memeli, ince dudaklı, saçlarını gevşek bir topuz yapmış bir kadın olarak canlandırdım. Adora, hemşireyi ağlayarak tekrar çağırana kadar, dermanı kalmamış Marian'i annemin kollarına bırakmak zorunda kaldıktan

sonra, yan odaya geçip kağıda kazırcasına bu notu yazıyordu hayalimde.

Bir saat geçmeden, hemşireyi çocuk hastalıkları bölümünde buldum. Bölüm dediğim aslında ikisi dolu, dört yataktan oluşan büyük bir odadan ibaretti. Küçük bir kız uysalca kitap okuyor, küçük bir oğlansa boynundan omurgasına vidalanmış gibi görünen metal bir boğazlıkla yatakta oturduğu halde uyuyordu.

Beverly Van Lumm, hayal ettiğim kadınla hiç benzemiyordu. Muhtemelen ellilerinde olan bu minyon kadın, gümüş beyazı saçlarını sıkıca tepesinde toplamıştı. Çiçekli bir hemşire pantolonu ve parlak mavi bir ceket giymiş, kulağının arkasına da bir kalem yerleştirmişti. Kendimi tanıttığımda beni anında hatırladı, hatta sonunda ortaya çıktığıma şaşırmamış gibi görünüyordu.

"Seni buraya getiren nedenlerden nefret etsem de, yıllar sonra tekrar görüşmek gerçekten çok güzel," dedi sıcak ve derinden gelen bir sesle. "Bazen, Marian'in kucağında bir ya da iki bebeğiyle kapıdan girdiğini hayal ediyorum. Gündüz düşleri tehlikeli olabilir."

"Notunuzu okuduğum için size geldim."

Somurtup kalemiyle oynadı.

"O kadarını yapmış olmam bile büyük cesaret. Çok gençtim. Öte yandan etrafta dolanan doktor bozuntularına sinirlenmemiş, aptallıklarından dehşete düşmemiş olsaydım, o notu yazmaktan daha fazlasını yapardım. Tabii o zamanlar, anneleri böylesi şeylerle suçlamak duyulmuş şey değildi. Neredeyse işimden oluyordum. İnsan böyle şeylere asla inanmak

istemez. MBP, insanların kulağına Grimm masallarından fırlamış bir şey gibi geliyordu."

"MBP?"

"Munchausen by Proxy sendromu. Vekaleten hastalık yani. Bakıcı, genellikle anne, hatta neredeyse her zaman anne, ilgi çekebilmek için çocuğunu hasta eder. Sadece Munchausen'den muzdarip olanlar, ilgi çekmek için kendilerini hasta eder. MBP'den muzdaripsen, ne kadar ilgili ve titiz bir anne olduğunu göstermek için çocuğunu hasta edersin. Grimm Kardeşler'in masalları gibi, değil mi? Bunu ancak kafayı sıyırmış bir peri kraliçesi yapabilirdi. Bu sendromu duymamış olmana şaşırdım."

"Tanıdık geliyor," dedim.

"Artık iyi bilinen hastalıklardan biri oldu. Çok popüler. İnsanlar yeni ve tüylerini ürperten şeylere bayılıyor. Seksenli yıllara anoreksiya hastalığı damgasını vurmuştu. Konuyla ilgili televizyon filmlerinin sayısı arttıkça daha çok sayıda kız, kendisini açlığa mahkum ediyordu. Gerçi sen hep çok iyi görünüyordun. Buna seviniyorum."

"İyiyim ben... genelde. Marian'den sonra doğan bir kızkardeşim daha var, onun için endişeleniyorum."

"Endişelenmelisin. Bir MBP annesiyle başa çıkmaya çalışmak, insanın isteyebileceği son şeydir. Annen seninle fazla ilgilenmediği için kendini şanslı saymalısın."

Parlak yeşil ameliyat önlüğüyle bir genç, tekerlekli sandalyesiyle koridordan geçti, onu arkasından benzer şekilde giyinmiş iki tombul genç gülerek takip ediyordu.

"Tıp öğrencileri," dedi Beverly gözlerini devirerek.

"Doktorlardan hiçbiri raporunu dikkate almadı mı?"

"Benim rapor dediğim şeye, onlar çocuk kıskançlığıyla yazılmış hemşire çıkıntılığı diyorlardı. Dediğim gibi, o zaman işler farklı yürüyordu. Bugün hemşireler hiç olmazsa *biiirazcık* daha fazla saygı görüyor. Ve dürüst olmam gerekirse, ben de şansımı çok fazla zorlamamıştım, Camille. Daha yeni boşanmıştım, işime ihtiyacım vardı ve kısacası, birilerinin yanıldığımı söylemesi işime gelirdi. Yanıldığına inanmak istiyor insan. Marian öldüğünde, üç gün boyunca içtim. Başhekime notumu görüp görmediğini sormaya cesaret ettiğimde Marian gömülmüştü bile. Bir hafta izin yapmam söylendi. Şu isterik kadınlar gibiydim."

Aniden dolan gözlerimi gördüğünde elimi tuttu.

"Üzgünüm, Camille."

"Tanrım, o kadar kızgınım ki." Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elimin tersiyle sildim, Beverly bir paket kağıt mendil verdi. "Bütün bu olanlara, anlamamın bu kadar uzun sürmesine o kadar kızgınım ki."

"Eh, o senin annen, tatlım. Buna katlanmanın senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. En azından şimdi adalet yerini bulacak gibi görünüyor. Dedektif uzun zamandır dava üzerinde çalışıyor."

"Dedektif?"

"Adı Willis, değil mi? Yakışıklı çocuk, üstelik zeki de. Marian'in dosyasındaki her bir kaydın fotokopisini çekti, ağzımdaki dolgular sızlayana kadar beni sorguladı. Bir küçük kızın daha tehlikede olduğunu söylemedi, ama senin iyi olduğunu söyledi. Sanırım sana karşı bir şeyler hissediyor, sen-

den ne zaman bahsetse, utangaç bir şekilde kıvranmaya baş lıyor."

Ağlamayı kesip mendilleri topladım ve kitap okuyan kızın yanındaki çöp kutusuna attım. Sanki postacı mektup getirmiş gibi, küçük kız merakla çöp kutusuna baktı. Beverly'ye teşekkür ettikten sonra, bir parça mavi gökyüzü ihtiyacı ve içimdeki yangınla dışarı çıkmaya hazırlandım.

Beverly, asansörü benim için çağırırken ellerimi tuttu. "Kızkardeşini o evden uzaklaştır, Camille. Büyük tehlikeyle karşı karşıya."

Woodberry ve Wind Gap arasındaki 5 numaralı kavşakta, kimlik göstermeye gerek kalmadan bira satılan bir motorcu barı vardı. Lisedeyken sık sık oraya giderdim. Dart tahtasının yanında jetonlu bir telefon duruyordu. Bozukluklarımı avcuma yığıp Curry'yi aradım. Telefonu her zamanki gibi yumuşak ve kara gün dostu sesiyle Eileen açtı. Daha adımı söyleyemeden ağlamaya başladım.

"Camille, tatlım, ne oldu? Sen iyi misin? Tabii ki iyi değilsin. Ay, kusura bakma. Son aramandan sonra Frank'e seni geri çağırmasını söylemiştim. Ne oldu?"

Ağlamaktan söyleyecek söz bulamıyordum. Dart tahtasına atılan ok gürültüyle çarptı.

"Sen... kendine yine zarar vermiyorsun, değil mi? Camille? Tatlım, beni korkutuyorsun."

"Annem..." dedim, ama sonra yine tıkandım. Ağlamaktan neredeyse iki büklüm olmuştum, karın kaslarım ağrıyordu.

"Annen mi? O iyi mi?"

"Değiiiiiil." Çocuksu bir inleme. Eileen elini ahizeye dayayarak aceleyle Frank'in adını çağırdı, *bir şeyler olmuş*... kötü... İki saniyelik sessizlik ve sonra bardağın masaya bırakılma sesini duydum. Curry hızla masadan kalkarken viski bardağının altlığı yere yuvarlandı. Gözümde canlandırmaya ihtiyacım vardı.

"Camille, söyle bana, neler oluyor." Curry'nin aksi sesi, sanki kollarımdan tutup beni sarsıyordu.

"Kimin yaptığını biliyorum, Curry," diye tısladım. "Biliyorum."

"İyi de, ağlaman için yeterli bir açıklama değil bu, evlat. Polis birisini tutukladı mı?"

"Henüz değil. Kimin yaptığını biliyorum." Dart tahtasına yeni bir ok, *küt* diye çarptı.

"Kim? Camille, konuş benimle."

Ahizeyi ağzıma yapıştırıp fısıldadım, "Annem."

"Kim? Camille, seni duyamıyorum. Bir barda falan mısın?"

"Annem yaptı," diye telefona bağırdım, kelimeleri tükürükler saçarak haykırmıştım.

Uzun bir sessizlik. "Camille, büyük stres altındasın ve bu kadar kısa sürede... seni oraya göndermekte hata ettim. Şimdi, en yakın havaalanına git ve derhal buraya gel. Kıyafetlerini alma, arabayı orada bırak ve hemen eve dön. Bütün bunlarla daha sonra ilgileniriz. Bileti sen öde, eve geldiğinde ben sana veririm. Ama senin hemen eve dönmen lazım."

Ev ev ev. Sanki beni hipnotize etmeye çalışıyordu.

"Benim hiç evim olmayacak," diye hıçkırdıktan sonra yine ağlamaya başladım. "Bu işi çözmem gerekiyor, Curry." Bana itiraz ederken telefonu yüzüne kapattım.

*

Richard'ı Gritty's'de yemek yerken buldum. Natalie'nin makaslı saldırısıyla ilgili Philadelphia gazetelerinden kesilmiş kupürleri inceliyordu. Karşısına oturduğumda isteksizce başını sallayarak selamladı, tabağındaki yağlı peynir kızartmalarına baktı, sonra başını kaldırarak şişmiş yüzümü inceledi.

"İyi misin?"

"Sanırım Marian'i annem öldürdü ve Ann'le Natalie'yi de onun öldürdüğünü düşünüyorum. Senin de böyle düşündüğünden eminim. Woodberry'den geliyorum şimdi, seni pislik herif."

5 numaralı kavşakla 2 numaralı kavşak arasında bir yerlerde, üzüntüm öfkeye dönüşmüştü. "Bunca zamandır benimle oyun oynadığına inanamıyorum, benden annemle ilgili bilgi almaya çalışıyordun, değil mi? Sen ne biçim bir adamsın be?" Kelimeler ağzımdan dökülürken tir tir titriyordum.

Richard cüzdanından bir onluk çıkarıp tabağının altına sıkıştırdıktan sonra masadan kalktı ve kolumdan tuttu. "Gel, dışarı çıkalım, Camille. Burası yeri değil." Beni kapıdan çıkarıp kolumu bir saniye bile bırakmadan arabanın yolcu koltuğuna oturttu.

Kayalıklara doğru sessizce arabayı sürerken bir şey söylemek üzere ağzımı açmaya kalktığım her seferinde eliyle beni susturuyordu. Sonunda ona sırtımı dönüp pencereye baktım ve arabanın hızıyla mavi-yeşil bir bulamaca dönüşen ormanları seyrettim.

Haftalar önce nehre bakmak için geldiğimiz yerde park etti. Karanlık nehir altımızdan akıyor, suyun akıntısı ayışığın-

dan yakalayabildikleriyle parça parça ışıldıyordu. Sanki bir böcek, sonbahar yapraklarının altında sürükleniyordu.

"Klişe sırası bende," dedi Richard bana bakmadan. "Evet, önce seninle ilgilendim çünkü annenle ilgileniyordum. Ama sonra sana karşı bir şeyler hissetmeye başladım. Sense birine karşı bir şeyler hissettiğin oranda, ona karşı kendini kapatıyorsun. Neden böyle olduğunu anlamıyor değilim. İlk başta seni resmi sorguya almayı düşündüm ama Adora'yla ne kadar yakın olduğunuzu kestiremiyordum ve ona bir şeyler çıtlatmanı istemiyordum. Üstelik emin de değildim, Camille. Bir süre daha onu araştırmam gerekiyordu. Elimde yalnızca sezgilerim vardı. Tam anlamıyla sezgi. Senin hakkında, Marian hakkında, Amma ve annen hakkında bir sürü dedikodu vardı. Öte yandan profile uymuyordu. Çocuk cinayetleri işleyen bir seri katilin profiline hiç uymuyordu. Sonra farklı bir açıdan bakmayı denedim."

"Nasıl?" Sesim bir teneke parçası kadar duygusuzdu.

"Şu James Capisi. Dönüp dolaşıp onun masallardan fırlamış kötü cadısına geliyordum." Beverly'nin Grimm Kardeşler sözleri kulağımda çınladı. "Hala onun gerçekten anneni gördüğünü sanmıyorum ama bir şey hatırladığını düşünüyorum. Bir his ya da bilinçsiz bir korku, o insanda şekillenmiş olabilirdi. Nasıl bir kadının küçük kızları öldürüp dişlerini çalabileceğini düşünmeye başladım. Kontrol manyağı bir kadın olmalıydı. Annelik dürtüleri sapıtmış bir kadın olmalıydı. Hem Ann hem de Natalie öldürülmeden önce... biri onlarla bir anne gibi ilgilenmişti. Her ikisinin de ailesi, birbirini tutmayan ayrıntılara takılıyordu. Natalie'nin tırnakları parlak pem-

be ojeyle boyanmıştı. Ann'in bacakları tıraş edilmişti. Her ikisine de ruj sürülmüştü."

"Peki, ya dişler?"

"Bir kızın en büyük silahı gülümsemesi değil midir?" dedi Richard. Sonunda bana dönüp yüzüme baktı. "Özellikle ölen iki kız için, gülümsemeleri tam anlamıyla bir silahtı. Isırmalarla ilgili anlattıkların bir şeyleri daha rahat görmemi sağladı. Katil, kadının gücünü reddeden, bunun bayağılık olduğunu düşünen bir kadındı. Küçük kızlara annelik yapmaya, onlara hükmetmeye, onları kendi vizyonuna göre dönüştürmeye çalışıyordu. Kızlar karşı çıkınca bocalayan katil, büyük öfkeye kapılmış olmalıydı. Kızların ölmesi gerekiyordu. Boğazlama, hükmetmenin tam karşılığıdır. Ağır çekimde ölüm. Ofisimde bu profili oluşturduktan sonra gözlerimi yumdum ve gözlerimin önüne annenin yüzü geldi. Ani şiddet, ölen kızlarla ilişkisi – cinayet gecelerinde nerede olduğu da kanıtlanamıyordu. Üstüne bir de Beverly Van Lumm'un Marian'le ilgili sezgilerini ekle... Tabii daha sağlam bir kanıt elde edebilmek için Marian'in mezarını açmamız gerekecek. Zehir ya da ona benzer bir şey var mı diye araştırmamız gerekiyor."

"Bırak huzur içinde yatsın."

"Yapamam, Camille. Bunu yapmak zorunda olduğumuzu sen de biliyorsun. Onu incitmemek için elimizden geleni yapacağız." Elini kalçama koydu. Ne elime ne de omzuma, doğrudan kalçama.

"John hiç şüpheli olmadı mı yani?" Elini çekti.

"Adı sürekli ortalıkta dolanıyordu. Vickery onu resmen takıntı haline getirmişti. Natalie şiddete düşkünse, belki John'un

da kızkardeşi gibi olduğunu düşünüyordu. Dahası kasaba dışındandı ve kasaba dışından olanlara nasıl şüpheyle bakıldığını sen de bilirsin."

"Annemle ilgili elinde hiç kanıt var mı, Richard? Yoksa bütün bunlar şüpheden mi ibaret?"

"Yarın arama izni çıkarttıracağız. Dişleri saklıyor olmalı. Bütün bunları samimiyetimden dolayı anlatıyorum. Sana saygı duyuyorum ve güveniyorum."

"Ne demezsin," dedim. *Düşüş* kelimesi sol dizimde yanıp söndü. "Amma'yı o evden çıkarmam lazım."

"Bu gece bir şey olmayacak. Eve gidip her zamanki gibi davran. Mümkün olduğunca doğal ol. İfadeni yarın alabilirim, davanın çözülmesine çok yardımı olur."

"Bana ve Amma'ya zarar veriyordu. Bizi uyuşturuyor, zehirliyordu. Ne verdiğini bilmiyorum." Yine midemin bulandığını hissettim.

"Camille, neden daha önce bir şey söylemedin? Sana test yaptırırdık. Davada çok işimize yarayabilirdi. Lanet olsun."

"Endişelendiğin için teşekkürler, Richard."

"Sana hiç fazla hassas olduğunu söyleyen oldu mu, Camille?"

"Hiç olmadı."

Tepedeki evimizin gözcü hayaleti Gayla, kapıda duruyordu. Bir anda gözden kayboldu. Verandada kenarlara tutunarak ilerlerken yemek odasının ışıkları yandı.

Jambon. Daha kapıya varmadan koku burnuma çarptı. Artı lahana ve mısır kokusu. Hepsi perdenin açılmasını bek-

leyen oyuncular gibi sessizce oturuyordu. Sahne: Yemek vakti. Annem masanın başına oturmuştu, Alan ve Amma iki yanına yerleşmişti, masanın öteki ucundaki yer bana ayrılmıştı. Gayla sandalyeyi benim için çekerken hemşire kılığıyla mutfağa doğru bir şeyler fısıldadı. Hemşire görmekten içim kıyılmıştı. Döşemenin altından her zamanki gibi çamaşır makinesinin gürültüsü geliyordu.

"Merhaba, canım, günün iyi geçti mi?" dedi annem yüksek sesle. "Hadi otur, yemek için seni bekliyorduk. Sen gitmeden önce, şöyle güzel bir aile yemeği yiyelim diye düşündüm."

"Gitmek mi?"

"Şu ufaklık arkadaşını tutuklamaya hazırlanıyorlar, canım. Sakın bana bir gazeteciye haber atlattığımı söyleme." Alan'la Amma'ya gülümseyip canayakın bir hostes gibi onlara başlangıçları uzattı. Minik çanını çaldığında, Gayla gümüş bir tepsi içinde yağlı jöleyle kaplı jambonları getirdi. Vıcık vıcık bir ananas dilimi, etlerin arasından görünüyordu.

"Sen kes, Adora," dedi Alan, annemin soru soran kaşlarına karşılık.

Parmak kalınlığında dilimleri keserken sarı saçları hafifçe dalgalanıyordu, sonra tabaklarımıza almamız için tabağı dolaştırdı. Amma almam için uzattığında, başımı iki yana salladım, o da tabağı Alan'a uzattı.

"Jambon yemeyecek misin?" diye söylendi annem. "Hala eski alışkanlıklar, Camille."

"Jambon sevmemek mi? Evet, hala."

"Sence de John'u idam etmezler mi?" diye sordu Amma bana. "Sevgili John'un, ölüm hücresinde!" Annem ona, üze-

rinde pembe fiyonklar olan beyaz bir elbise giydirmiş, saçlarını iki yandan sıkı bir şekilde örmüştü. Öfkeyle burnundan soluyordu.

"Missouri'de hala idam cezası var ve bu tür cinayetler, idamı kesinlikle hak ediyor," dedim.

"Hala elektrikli sandalye var mı?" diye sordu Amma.

"Hayır," dedi Alan. "Şimdi etini ye."

"Zehirli iğne," diye mırıldandı annem. "Tıpkı kedileri uyuttukları gibi."

Annemi sedyeye bağlanmış, zehirli iğne koluna batırılmadan önce, doktorla nazik nazik sohbet ederken gözümde canlandırdım. Zehirli iğneyle ölüme yatmak, tam ona göreydi.

"Camille, eğer bir masal kahramanı olsaydın, kim olmak isterdin?" diye sordu Amma.

"Uyuyan güzel." Bütün hayatını rüyada geçirmek, kulağa gerçekten çok güzel geliyordu.

"Ben Persephone olmak isterdim."

"Kim olduğunu bilmiyorum," dedim. Gayla tabağıma biraz lahana ve taze mısır koydu. Mısır tanelerini teker teker yerken, her çiğneyişte kusma isteğim artıyordu.

"Ölülerin Kraliçesi o," dedi Amma gözleri parlayarak. "Güzelliğine hayran kalan Hades, onu kaçırıp yeraltı dünyasında karısı yaptı. Ama annesi o kadar kızmıştı ki Hades'i Persephone'yi geri vermeye zorladı. Sonunda Hades yılda sadece altı ay geri dönmesine razı oldu. Bu yüzden Persephone altı ayını ölülerle, yılın geri kalanını yaşayanlarla geçiriyordu."

"Amma... Nasıl oluyor da böylesi bir yaratık ilgini çekiyor?" dedi Alan. "Bazen beni dehşete düşürüyorsun."

"Persephone için üzülüyorum, çünkü yaşayanların arasına döndüğünde, insanlar nereden geldiğini bildikleri için ondan çok korkuyor," dedi Amma. "Dahası annesinin yanında olmasına rağmen, gerçekten mutlu olmuyor, çünkü yeraltına geri dönmesi gerektiğini biliyor." Adora'ya bir sırıtış fırlatırken dişleriyle bir parça jambonu koparak çiğnemeye başladı.

"Gayla, şeker getir!" diye bağırdı Amma kapıya doğru.

"Çanı kullan, Amma," dedi annem. O da yemeğini yemiyordu.

Gayla bir kaseyle gelip bir kaşık dolusu şekeri, jambonun ve dilimlenmiş domateslerin üzerine serpti.

"*Ben* yaparım," diye sızlandı Amma.

"Bırak Gayla yapsın," dedi annem. "Sen şekeri abartıyorsun."

"John ölürse üzülür müsün, Camille?" dedi Amma, bir parça jambonu emerken. "John mu ölürse daha fazla üzülürsün, yoksa ben mi?"

"Kimsenin ölmesini istemiyorum," dedim. "Bence Wind Gap'te haddinden fazla ölüm var."

"Al benden de o kadar," dedi Alan tuhaf bir neşeyle.

"Bazıları ölmeli. John ölmeli," diye devam etti Amma. "O kızları öldürmemiş olsa bile ölmeli. Kızkardeşi öldüğü için zaten mahvolmuş durumda."

"Aynı mantıkla, kızkardeşim öldüğü ve kendimi mahvolmuş hissettiğim için ben de ölmeliyim," dedim bir mısır tanesini çiğnerken. Amma dikkatle beni süzdü.

"Belki de. Ama senden hoşlanıyorum, o yüzden umarım ölmezsin. Sen ne düşünüyorsun?" derken Adora'ya döndü. O

an Adora'yla konuşurken ona hiçbir ismiyle hitap etmediğini farkettim; ne anne diyordu, ne de Adora diye seslenivordu. Sanki annemin adını hatırlayamıyormuş da çaktırmamaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Marian çok ama çok uzun zaman önce öldü ve bazen keşke hepimiz onunla birlikte ölmüş olsaydık diye düşünüyorum," dedi annem bezgin bir ifadeyle. Sonra birden neşelendi. "Ama ölmedik ve hayatlarımıza devam ediyoruz, öyle değil mi?" Çanı çaldığında, Gayla yaşlı bir kurt gibi masanın etrafında dolanıp tabakları topladı.

Tatlı niyetine kan portakalı sorbe servis edildi. Annem bir şey söylemeden kilere gidip elinde iki ince kristal şişe ve nemli pembe gözleriyle geri döndü. Midem buruldu.

"Camille'le yatakodamda bir şeyler içeceğiz," diye duyurdu diğerlerine, bir taraftan da duvardaki aynada saçlarını düzeltiyordu.

Odasına çıkmak üzere hazırlandığını farkettim, geceliğini giymişti bile. Çocukken çağırıldığım zamanlarda olduğu gibi merdivenlerde onu takip ettim.

Sonra odasındaydım işte, hayatım boyunca olmak istediğim yerde. Devasa yatağın üzerindeki yastıklar, kayalara yapışmış midyeler gibi görünüyordu. Bir duvar boydan boya aynayla kaplıydı. Ve meşhur fildişi yer döşemesi, sanki ayışığında karla kaplı bir yerde yürüyormuşum gibi, etrafimdaki her şeyi aydınlatıyordu. Yastıkları yere atıp örtüleri çekti ve yatağa oturmam için işaret etti, sonra yanıma oturdu. Marian öldükten sonra kendisini odasına kapattığı aylar boyunca bile, annemin yatağına oturduğumu hayal etmeye cesaret edeme-

miştim. Şimdiyse, on beş yıllık gecikmeyle buradaydım, odasındaydım.

Parmaklarıyla saçlarımı tarayıp içkimi verdi. Çaktırmadan kokladım, çürük elma gibi kokuyordu. Bardağı sıkıca kavradım ama içmedim.

"Küçücük bir kızken annem beni Kuzey Ormanları'na götürüp bırakmıştı," dedi Adora. "Kızgın ya da sinirli görünmüyordu. Normal görünüyordu. Hatta neredeyse ruhsuz bir hali vardı. Nedenini açıklamadı. Daha doğrusu, bana tek bir kelime bile söylemedi. Sadece arabaya binmemi söyledi. Yalın ayaktım. Oraya ulaştığımızda elimden tuttu ve uzun bir patika boyunca beni yürüttü, sonra patikadan uzaklaştık. Elimi bırakıp orada kalmamı ve peşinden gitmememi söyledi. Sekiz yaşındaydım, küçücüktüm. Eve döndüğümde ayaklarım paramparçaydı, gazetesinden başını kaldırıp şöyle bir baktı ve odasına gitti. Yani bu odaya geldi."

"Bana bunları neden anlatıyorsun?"

"O yaştaki bir çocuk, annesinin kendisini umursamadığını farkettiğinde, kötü şeyler olur."

"İnan bana, nasıl bir duygu olduğunu çok iyi biliyorum," dedim. Elleri hala saçlarımda dolaşıyor, bir parmağı başımdaki kel yuvarlakla oynuyordu.

"Seni sevmek istedim, Camille. Ama kolay bir kız değildin. Marian, çok daha kolaydı."

"Yeter, anne," dedim.

"Hayır. Yetmez. Bırak annen olayım, Camille. Bir kez olsun, bana ihtiyacın olduğunu göster."

Bitsin. Bütün bunlar sona ersin.

"İstediğin gibi olsun," dedim. İçkiyi bir yudumda içtim, ellerini başımdan çektim ve sesimin titrememesi için uğraştım.

"Sana her zaman ihtiyaç duydum, anne. Gerçekten. Senin gibi, canın çektiğinde yanımda olup istemediğinde kendi köşene çekilmen gibi değil. Ve Marian'in başına gelenler için seni asla affetmeyeceğim. O daha küçücük bir bebekti."

"O her zaman benim bebeğim olacak," dedi annem.

On Altıncı Bölüm

Vantilatörü açmadan uyuyakalmıştım, çarşaflara yapışmış halde uyandım. Terlemiştim ve altıma işemiştim. Dişlerim takırdıyor, kalbim sanki gözlerimin arkasında atıyordu. Yatağımın yanındaki çöp kutusunu kapıp içine kustum. Sıcak kusmuğun üstünde dört mısır tanesi yüzüyordu.

Kendimi tekrar yatağa çekmeden önce annem odaya geldi. Sanırım koridorda, Marian'in fotoğrafının yanındaki sandalyeye oturmuş, çorap yamayarak kusmamı bekliyordu.

"Hadi gel, bebeğim. Hadi küvete," diye mırıldandı. Tişörtümü başımın üstünden çıkarıp pijamamı aşağı çekti. Keskin mavi gözleri her saniye boynumda, gözlerimde, kalçamda, göğüslerimde, bacaklarımda dolaşıyordu.

Küvete vardığımızda tekrar kustum, annem düşmemem için elimi tutuyordu. Daha fazla sıcak kusmuk, küvetin porse-

lenine çarptı. Adora havluların arasından birini çekip üzerine alkol döktü ve neredeyse cam siler gibi, titizlikle beni baştan aşağı ovaladı. Ateşimi düşürmek için başımdan aşağı bardakla soğuk su boşaltırken küvetin içinde oturdum. İki hap daha yutturup uçuk mavi renkli bir bardak süt içirdi. İki gündür biriktirdiğim acı bir intikam duygusuyla hepsini içtim. *Daha yıkılmadım, başka neyin var?* Zafer benim olsun istiyordum. En azından bu kadarını Marian'e borçluydum.

Küvete kustum, küveti boşalttık, yeniden doldurduk, yeniden boşalttık. Omuzlarımda ve bacaklarımın arasında buz paketleri. Alnımda ve dizlerimde sıcak su keseleri. Bileğimdeki yaranın kabuklarını soyan cımbız ve ardından alkolle ovalama. Pembeye dönen su. Ensemde yalvaran kelime *kaybol, kaybol, kaybol.*

Adora bütün kirpiklerini yolmuştu, sol gözünden iri yaşlar süzülüyordu, üst dudağını sürekli diliyle yalayarak ıslatıyordu. Kendimi bilinçsizliğin kucağına teslim ederken şöyle düşünüyordum: *Benimle ilgileniyor. Annem, bana annelik yapmak için ter döküyor. Çok hoş. Başka hiç kimse, benim için bunları yapmazdı. Marian. Marian'i kıskanıyorum.*

Çığlıklar atarak uyandığımda, ılık suyla yarı dolu küvetin içinde yüzüyordum. Yorgun bedenimle ateşten titreyerek banyodan çıkıp ince keten bir bornoza sarındım -annemin tiz çığlıkları kulaklarımı tırmalıyordu- ve kapıyı açtığımda Richard içeri daldı.

"Camille, iyi misin?" Annemin vahşi ve çılgın feryatları evin içini yarıyordu.

Sonra, kelimenin tam anlamıyla ağzı açık kaldı. Başımı tutup yana eğdi ve boynumdaki kesiklere baktı. Bornozumu açtığında irkildi.

"Aman tanrım." Psikolojik bir yalpalama. Kahkaha ve dehşet arasında gidip geldi.

"Annemin nesi var?"

"Senin neyin var? Kendini mi kesiyorsun?"

"Kelimeleri derime kazıyorum," diye homurdandım, sanki bir farkı varmış gibi.

"Kelimeler, evet, görebiliyorum."

"Annem niye çığlık atıyor?" Sersemlemiş bir şekilde sertçe yere oturdum.

"Camille, sen hasta mısın?"

Başımı salladım. "Bir şey buldun mu?"

Vickery'yle birlikte birkaç polis memuru, odamın önünden koşar adım geçtiler.

Birkaç saniye sonra da annem, ellerini saçlarına yapıştırmış halde, defolmalarını, biraz saygılı olmalarını, bu davranışları nedeniyle daha sonra çok üzüleceklerini haykırarak arkalarından kovaladı.

"Henüz bulamadım. Ayağa kalkabilecek durumda mısın?" Alnımdan ateşimi kontrol etti, bornozumun kuşağını bağladı ve yüzüme bakmamaya çalıştı.

Küskün bir çocuk gibi omuzlarımı silktim.

"Herkesi evden çıkarıyoruz, Camille. Üstüne bir şey giy de seni doktora götüreyim."

"Tabii, kanıta ihtiyacın var. Umarım damarlarımda hala yeterince zehir vardır."

*

Akşam boyunca, annemin çekmecesinde aşağıdaki eşyaları buldular:

Üzerinde yabancı ülke etiketleri olan sekiz şişe sıtma ilacı; büyük, mavi haplar ateşi düşürmeye ve bulanık görüşü tedavi etmeye yarıyordu. Toksikoloji testlerimde ilacın izleri bulundu.

Yetmiş iki adet endüstriyel müshil tableti; çiftlik hayvanlarının bağırsaklarını çözmek için kullanılıyordu. Testlerimde bu ilacın da izleri bulundu.

Üç düzine kadar nöbet ilacı; yanlış kullanımı, baş dönmesi ve mide bulanmasına neden oluyordu. Toksikoloji testlerimde izi bulundu.

Üç şişe ipeka şurubu; zehirlenme durumunda ishalle birlikte, kusturmaya yarıyordu. Toksikoloji testlerimde izi bulundu.

Yüz altmış bir adet yüksek dozlu yatıştırıcı tablet; atlar ve büyükbaş hayvanlar için kullanılan cinsten. Toksikoloji testlerimde izlerine rastlandı.

İçinde Adora'nın hiçbir işine yaramayacak düzinelerce hap, küçük ilaç şişesi ve şırıngalar olan bir hemşire çantası. Hiçbiri iyi bir işe yaramazdı.

Annemin şapka kutusundan, mahkemede de kanıt olarak kullanılacak çiçekli bir günlük bulundu, aşağıdakiler gibi notlar içeriyordu:

14 EYLÜL 1982

Bugün Camille yerine Marian'le ilgilenmeye karar verdim. Camille hiçbir zaman iyi bir hasta olmadı – hastalanmak onu öfkelendiriyor ve inatçı yapıyor. Ona dokunmamdan hoşlanmıyor. Böylesini de hiç duymamıştım. Joya'nın cadılığını almış. Ondan nefret ediyorum. Oysa Marian hasta olduğunda tatlı bir bebecik oluyor, bana düşkünlüğü dehşetli bir şekilde artıyor ve her an yanında olmamı istiyor. Onun gözyaşlarını silmeyi seviyorum.

23 MART 1985

Marian'i yine Woodberry'ye götürmek zorunda kaldık, sabahtan beri nefes almakta zorlanıyor ve karnı ağrıyor. Sarı St. John takımımı giydim, ama pek de memnun kalmadım – sarı saçlarım, banyodan yeni çıkmışım gibi görünüyordu. Hatta yürüyen bir ananas gibiydim! Dr. Jameson işinin uzmanı, üstelik çok nazik. Marian ile ilgilenirken *işgüzarlık* yapmıyor. Benden çok etkilenmişe benziyor. Bir melek olduğumu ve her çocuğun benim gibi bir anneye sahip olması gerektiğini söyledi. Alyanslarımıza rağmen biraz flörtleştiğimizi itiraf etmeliyim. Hemşireler her fırsatta sorun çıkarıyor. Muhtemelen kıskanıyorlar. Bir dahaki gelişimde onları mutlu etmeliyim (ameliyat ihtimali var!) Belki Gayla'ya köftelerinden yaptırırım. Hemşireler molaları için ikramlara bayılıyorlar. Kavanoza kalın yeşil bir kurdele sararım belki? Bir sonraki acil durum için saçlarımı yaptırmam lazım... umarım Dr. Jameson (Rick) nöbette olur...

10 MAYIS 1988

Marian öldü. Duramadım. Tam 6 kilo verdim, bir deri bir kemik kaldım. Herkes inanılmaz derecede iyi davranıyor. İnsanlar öyle harika olabiliyorlar ki.

En önemli kanıt, Adora'nın odasındaki sarı brokar koltuğun kırlentleri altında bulundu: Küçük ve kadınsı, paslanmış bir kerpeten. Aletin üzerindeki kan izleri, yapılan DNA testlerinde Ann Nash ve Natalie Keene'in kanıyla uyuştu.

Dişler, annemin evinde bulunamadı. Haftalar boyunca nereye kaybolduklarını gözümde canlandırmaya çalıştım. Bebek mavisi, üstü açılır bir arabanın camından bir kadının eli çıkıyor, Kuzey Ormanları'na giden yolun kenarındaki sık ağaçlığa doğru dişleri fırlatıyor. Falls Creek'te, dere kenarında bir çift şık terlik çamura bulanıyor, dişler suya düşüyor. Pembe bir gecelik, Adora'nın gül bahçesinde uçuşuyor. Eller toprağı kazıyor, dişler minik kemikler gibi gömülüyor.

Bunların hiçbirinde dişler bulunamadı. Polise kontrol ettirmiştim.

On Yedinci Bölüm

Adora Crellin 28 Mayıs günü Ann Nash, Natalie Keene ve Marian Crellin cinayetleri nedeniyle tutuklandı. Alan hemen kefaletini ödeyerek davanın sonuna kadar annemin, evinin rahatlığında kalmasını sağladı. Şartları değerlendiren mahkeme, üvey kızkardeşimin velayetinin bende olmasına karar verdi. İki gün sonra Amma'yla birlikte kuzeye, Chicago'ya doğru yola çıktım.

Beni çileden çıkardı. Amma durmaksızın bir şeyler istiyordu ve sürekli öfkeden köpürüyordu – kızgın soruları (Burası neden bu kadar gürültülü? Bu kadar küçük bir yerde nasıl yaşayacağız? Dışarısı tehlikeli değil mi?) ve her an ona olan sevgimi kanıtlamamı istemesiyle, kapana kısılmış bir kaplan gibiydi. Son birkaç ayda beni yatalak olmaktan alıkoyan enerjimden geri kalanı pervasızca sömürüyordu.

Ağustos ayına geldiğimizde kadın katillere kafayı takmıştı: Lucretia Borgia, Lizzie Borden, cinnet geçirerek üç kızını suda boğan Floridalı kadın... "Bence çok özel insanlar," diyordu Amma meydan okurcasına. Terapisti, annesini affetmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını söylemişti. Amma kadınla iki kere biraraya gelmişti, sonra üçüncü ziyarete gitmemek için kelimenin tam anlamıyla kendini yere fırlatıp çığlıklar atmıştı. Günün büyük bölümünü, Adora bebek eviyle ilgilenerek geçiriyordu. "Başa çıkmaya çalıştığı çirkin olaylar orada oldu," diyordu terapisti telefonda. "O zaman oyuncak evi yakıp yıksa daha iyi olur," diye cevap vermiştim. Adora bebek evindeki yatak için yanlış tonda mavi bir kumaş getirdiğimde Amma suratıma tokat attı. Gerçek meşeden yapılmış oyuncak bir kanepeye 60 dolar vermeyi reddettiğimde yere tükürdü. Kucaklama terapisi denedim. Kıvranarak benden kaçmaya çalışan Amma'yı kendime yapıştırıp sürekli, *seni seviyorum seni seviyorum seni seviyorum,* dememi gerektiren komik bir terapiydi. Dört kere benden uzaklaşmayı başardı ve bana orospu diye bağırarak kapıyı çarptı. Beşinci seferinde ikimiz de kahkahalarla gülüyorduk.

Alan, kesenin ağzını açarak -kitap ve malzeme masrafları hariç yıllık 22.000 dolar- Amma'nın dokuz sokak ötedeki Bell School'a yazılmasını sağladı. Amma, cici kızlardan oluşan küçük bir grupla hemen arkadaş oldu, hepsi de Missori'de olanları öğrenmek için yanıp tutuşuyordu. İçlerinde en çok Lily Burke adındaki kızdan hoşlanmıştım. Amma kadar zekiydi ama çevresine daha fazla ışık saçıyordu. Yüzü çillerle kaplıydı,

ön dişleri kocamandı ve Amma'nın yatakodamdaki halıyla aynı renk olduğunu söylediği çikolata rengi saçları vardı. Yine de ondan hoşlanıyordum.

Lily, bir süre sonra eve gelip gitmeye başladı, yemek yapmama yardım ediyor, ödevleriyle ilgili sorular soruyor, oğlanlarla ilgili hikayeler anlatıyordu. Lily'nin her ziyaretinden sonra Amma daha sessizleşiyordu. Ekim ayında, Lily'nin yine uğradığı bir gün, kapısını gürültüyle çarparak odasına kapandı.

Bir gece uyandığımda, Amma yatağımın başında duruyordu.

"Lily'yi benden daha çok seviyorsun," diye fısıldadı. Ateşi vardı, geceliği terli vücuduna yapışmıştı, dişleri takırdıyordu. Onu banyoya götürüp klozetin üstüne oturttum, lavabodan akan soğuk ve metalik suyla bir bezi ıslatıp alnını sildim. Sonra birbirimize baktık. Tıpkı Adora'nınkiler gibi suçlayıcı mavi gözler. Boş bakıyordu. Donmuş bir göl gibi.

Avcuma iki aspirin alıp şişeye geri koydum, sonra tekrar avcuma boşalttım. Bir ya da iki hap... Vermek o kadar kolaydı ki. Daha fazlasını verebilir miydim? Hasta ve küçük bir kıza bakmak hoşuma gider miydi? Titrek ve hasta haliyle başını kaldırıp bana baktığında biliyordum: *Annem burada.*

Amma'ya iki aspirin verdim. Hapların kokusu ağzımı sulandırdı. Geri kalanını lavaboya döktüm.

"Şimdi beni küvete sokup yıkaman gerekiyor," diye sızlandı.

Başının üzerinden geceliğini çıkardım. Çıplak hali çarpıcıydı: Küçük kızlara özgü sıska bacaklar, kalçasında yarım bir

şişe kapağını andıran yuvarlak, tırtıklı bir yara izi, bacaklarının birleştiği noktada ayva tüyler. Dolgun, şehvetli göğüsler. Yaş on üç.

Küvete girip dizlerini çenesine çekti.

"Vücudumu alkolle ovman gerekiyor," diye inledi.

"Hayır, Amma, sadece rahatlamaya çalış."

Amma'nın yüzü pembeye döndü, sonra ağlamaya başladı.

"Ama o hep öyle yapar," diye fısıldadı. Gözyaşları önce hıçkırıklara, sonra acı dolu bir ulumaya dönüştü.

"Bir daha onun yaptıklarını yapmayacağız," dedim.

12 Ekim'de, Lily Burke okuldan eve dönerken kayboldu. Dört saat sonra kızın cesedi, bizim evden üç sokak ötedeki bir apartmanın çöp bidonun arkasına özenle yerleştirilmiş olarak bulundu. Sadece altı dişi sökülmüştü; öndeki büyük olanlar ve alt öndeki dört diş.

Wind Gap'i aradım ve polis annemin evde olduğunu doğrulayana kadar on iki dakika boyunca telefonda bekledim.

Önce ben buldum. Polisin keşfetmesini sağladım, ama onlardan önce ben buldum. Amma kızgın bir köpek gibi peşimden gelirken eve dalıp, koltuk kırlentlerini altüst edip çekmeceleri boca ettim. *Sen ne yaptın, Amma?* Odasına girdiğimde, sakindi. Kendini beğenmişlik. Külotlarını dağıttım, çekmecesini dibine kadar boşalttım, yatağını ters çevirdim.

Çalışma masasına gidip tüm kalemlerini, etiketlerini ve çamaşır suyu kokan kupasını kontrol ettim.

Bebek evini oda oda boşalttım, dört direkli yatağımı, Amma'nın şezlongunu, limon sarısı koltuğunu paramparça ettim. Annemin büyük yatağını çıkardığımda ve makyaj masasını parçaladığımda, ya Amma ya da ben çığlık attık. Belki ikimiz birden çığlık atmışızdır. Annemin yatakodasındaki yer döşemesi... Muhteşem fildişi karolar. İnsan dişinden yapılmıştı. Çamaşır suyuyla beyazlatılmış elli altı minik diş, minik odanın zemininde parıldıyordu.

Wind Gap'teki diğer kızlar da çocuk cinayetlerine bulaşmıştı. Cezalarını psikiyatrik koğuşta çekmek karşılığında, üç sarışın, Ann ve Natalie'yi öldürürken Amma'ya yardım ettiklerini itiraf ettiler. Adora'nın golf arabasına atlamış, Ann'in evinin civarında oyalanmışlardı, sonra da kızı gezintiye çıkarma bahanesiyle yanlarına almışlardı. *Annem seni görmek istiyor.*

Kızlar, Kuzey Ormanı yoluna çıkmış, sanki bir çay partisine gidiyorlarmış gibi yapmışlardı. Ann'i süslemiş, biraz onunla oynamış, birkaç saat sonra sıkılmışlardı. Sonra Ann'i dere kenarına götürmüşlerdi. Küçük kız, diğer kızların tuhaflıklarından şüphelenip kaçmaya çalışınca, Amma peşine düşüp onu yakalamıştı. Kıza taşla vurmuştu. Ann, Amma'yı ısırmıştı. Banyodayken kalçasındaki yara izini görmüştüm, ama tırtıklı yarım ay şeklindeki izin ne anlama geldiğini kavrayamamıştım.

Amma komşu bahçeden çaldığı bir çamaşır ipiyle kızı boğarken, üç sarışın Ann'i kollarından ve bacaklarından tutmuştu. Jodes'u sakinleştirmeleri bir saat sürmüştü, Jodes ağlamaya devam ederken Amma'nın dişleri sökmesi bir saat daha sür-

müştü. Sonrasında dört kız, cesedi suyun kenarına taşıyıp oracığa bırakmış, aceleyle Kelsey'lerin evine dönmüş, arka garajda temizlenmiş ve bir film seyretmişlerdi. Hiçbiri neler olduğunu konuşmamıştı. Kavun yediklerini ve Kelsey'nin annesi bir anda damlarsa diye Sprite şişelerinden beyaz şarap içtiklerini hepsi hatırlıyordu.

James Capisi, hayalet kadından bahsederken yalan söylememişti. Amma, evdeki eski beyaz çarşaflarımızdan birini aşırmış, antik yunan kıyafetleri gibi üzerine kuşanmış, açık sarı saçlarını toplamış ve parlayana kadar her yanına pudra sürmüştü. Kan avcısı Artemis olmuştu. Amma Natalie'nin kulağına, *Bu bir oyun. Hadi benimle gel, oyun oynayacağız*, diye fısıldadığında kız şaşırmıştı. Natalie'ye ormanın içinde rehberlik etmiş, Kelsey'lerin garajına götürmüş, orada kırk sekiz saat boyunca onunla ilgilenmiş, bacaklarını tıraş etmiş, giydirmiş ve diğer kızlarla nöbetler halinde beslemiş, bütün bu süre zarfında giderek artan ağlama krizlerinin keyfini çıkarmıştı. 14'ünde geceyarısını biraz geçe, Amma Natalie'yi boğazlarken arkadaşları yine kızı yerde tutarak ona yardım etmişlerdi. Amma yine dişleri kendisi sökmüştü. Anlaşılan, kerpetene yeterince güç uygulanınca, çocuk dişi sökmek o kadar da zor değildi. Dahası, dişleri sökerken zarar görmelerinden endişelenmiyorsan, iş daha da kolaylaşıyordu. (Amma'nın bebek evinde, mozaiği andıran döşemedeki kırık, tırtıklı dişlerin hatırası.)

Kızlar yine Adora'nın golf arabasıyla, sabahın dördünde Ana Caddenin arka sokağına gitmişlerdi. Nalburiye dükkanıyla güzellik salonunun ortasındaki aralık, Amma ve Kelsey'nin

Natalie'yi el ve ayaklarından tutup, öteki tarafa götürebilecekleri kadar genişti, sonra cesedi keşfedilmek üzere orada bırakmışlardı. Jodes yine ağlamıştı. Kızlar daha sonraki günlerde, kendilerini ele verebileceğini öne sürerek Jodes'u da öldürmeyi kendi aralarında tartışmışlardı. Annemin tutuklandığı gün, düşüncelerini neredeyse hayata geçirmek üzereymişler.

Amma Lily'yi kendi başına öldürmüştü, başının arkasına bir taşla vurmuş, sonra çıplak elleriyle boğmuş, altı dişini sökmüş ve saçını kesmişti. Her şey cesedin bulunduğu aralıkta, çöp bidonunun hemen arkasında olup bitmişti. Taşı, kerpeteni ve makası, ona aldığım çingene pembesi sırt çantasında okula götürmüştü.

Amma, Lily Burke'ün çikolata rengi saçlarıyla, bebek evindeki odam için bir halı örmüştü.

Son

Adora, Marian'e yaptıkları için birinci derece cinayetten suçlu bulundu. Avukatı temyize gitmek için çoktan hazırlıklara başlamıştı. Temyiz hazırlıkları, annem için bir grup tarafından açılan web sitesinde (adorayaozgurluk.org) coşkuyla takip ediliyor. Alan, Wind Gap'teki evi kapattı ve Vandelia'da hapishaneye yakın bir daire aldı. Annemi ziyaret edemediği günlerde ona mektup yazıyor.

Kısa zamanda, cani ailemizle ilgili kitaplar yayınlanmaya başladı; kitap yazmam için bana da teklif yağıyordu. Curry tekliflerden birini kabul etmem için ısrar ediyor, sonra hızla geri kaçıyordu. Akıllı adamdı. John bana nazik ve acıklı bir mektup gönderdi. Başından beri Amma'dan şüphelendiğini, "gözaltında tutmak için" Meredith'lere taşındığını söylüyordu. Kızkardeşinin yasını tuttuğu için dalga geçtiğine şahit olduğum Amma'yla konuşma tarzı da böylece açıklığa kavuş-

muş oluyordu. Flörtün acı veren bir türü. Can acıtan bir yakınlık, tıpkı annemin, bileğimdeki yaranın kabuklarını cımbızla yolması gibi. Wind Gap'teki diğer aşk macerama gelince... Richard'dan bir daha hiç ses çıkmadı. Yara iziyle dolu vücuduma bakışından sonra, onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum.

Amma, on sekizinci doğum gününe kadar kilit altında kalacak ve sanırım daha sonra hapisten çıkması çok zor. Ayda iki kez ziyaretçi kabul ediliyor. Bir kere gittim ve dikenli tellerle çevrili oyun alanında onunla oturdum. Hapishane eşofmanları ve tişörtleriyle küçük kızlar, şişko olduğu kadar kızgın görünen bir kadın gardiyanın gözetiminde, küçük maymunlar gibi demir çubuklardan ve jimnastik halkalarından sarkıyorlardı. Üç kız yamulmuş bir kaydıraktan kayıyor, merdivenleri tırmanıyor, sonra kayıyorlardı. Tekrar tekrar... Orada olduğum sürece sessizce kaymaya devam ettiler.

Amma saçlarını neredeyse sıfır numaraya vurdurmuştu. Daha sert görünmek istemiş olabilirdi, ama bu saç kesimi ona dünyadışı ya da perilere özgü bir hava katmıştı. Elini tuttuğumda, terden sırılsıklamdı. Geri kaçırdı.

Ona cinayetlerle ilgili sormayacağıma, ziyaretlerimi olduğunca hafif tutacağıma dair kendime söz vermiştim. Oysa sorular, kendimi tutamadan ağzımdan dökülüvermişti. Neden dişler, neden o ilginç ve hayat dolu kızlar? Ona ne zararları olmuştu? Bunu nasıl yapabilmişti? Son soru azarlarcasına çıkmıştı ağzımdan, sanki ben evde değilken parti verdiği için ona nutuk çekiyordum.

Amma, kaydıraktaki üç kıza buruk gözlerle baktı ve buradaki herkesten nefret ettiğini, kızların hepsinin ya kafayı sıyırmış ya da aptal olduklarını söyledi. Çamaşır yıkamaktan ve başkalarının eşyalarına dokunmaktan nefret ediyordu. Sonrasındaki bir dakikalık sessizlikte, sorularımı duymazdan geleceğini düşündüm.

"Onlarla bir süre arkadaştık," dedi sonunda, göğsüne doğru konuşarak. "Ormanda koşuştururken eğleniyorduk. Vahşiydik. Birlikte bir şeylere zarar veriyorduk. Bir keresinde bir kedi öldürdük. Ama sonra o..." Her zaman olduğu gibi, yine Adora'nın adını ağzına almıyordu, "onlarla ilgilenmeye başladı. Kendime ait bir şey olmasına izin vermiyordu. Artık benim sırrım olmaktan çıkmışlardı. Sürekli eve geliyorlardı. Bana hasta olmakla ilgili sorular sormaya başladılar. Her şeyi mahvedeceklerdi. Oysa o bunun farkında bile değildi." Amma sertçe kısacık saçlarını ovaladı. "Ve Ann, onu... neden ısırmıştı? Bunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Neden Ann onu ısırabiliyordu da, ben ısıramıyordum."

Daha fazlasını söylemeyi reddetti, sadece iç çekişlerle ve öksürüklerle cevap verdi. Dişler konusunu açınca, sadece ihtiyacı olduğu için dişleri söktüğünü söyledi. Bebek evi mükemmel olmalıydı, tıpkı Amma'nın sevdiği diğer şeyler gibi.

Daha fazlası olduğunu düşünüyorum. Ann ve Natalie, Adora onlarla ilgilendiği için ölmüştü. Amma, bunu haksızlık olarak görüyordu. Onca yıllar boyunca, annemin kendisini hasta etmesine izin vermişti. *Bazen insanların sana bir şey yapmasına izin verirken, aslında sen onlara bir şey yapıyorsundur.* Amma, Adora'nın kendisini hasta etmesine izin vererek aslın-

da Adora'yı kontrol altında tutuyordu. Bunun karşılığında da rakipsiz bir sevgi ve sadakat bekliyordu. Lily Burke'ü de aynı nedenlerle öldürmüştü. Çünkü Amma, kızdan daha çok hoşlandığımdan şüphelenmişti.

Amma'nın neyi neden yaptığına dair binlerce başka tahminde bulunabilirdi tabii. Sonuçta, ortada apaçık bir gerçek vardı: Amma can yakmaktan hoşlanıyordu. *Şiddetten hoşlanıyorum,* diye bana haykırmıştı. Bunun için annemi suçluyorum. Zehirle emzirilen bir çocuk, huzuru can yakmakta bulur.

Amma'nın tutuklandığı gün, yani her şeyin sonunda tamamen aydınlığa kavuştuğu gün, Curry ve Eileen endişeli birer tuzluk ve biberlik gibi kanepeme konuşlandı. Gömlek koluma bir bıçak saklayıp banyoya gittim ve gömleğimi çıkarıp sırtımdaki mükemmel pürüzsüzlükteki yuvarlak bölgeye bıçağı derince sapladım. Derim parçalanana kadar bıçağı ileri geri oynattım. Tam yüzüme geçiyordum ki Curry banyoya daldı.

Curry'le Eileen, eşyalarımı toplayıp beni evlerine götürdüler ve geniş bir oda diyebileceğim bodrum katında bana bir yatak verdiler. Tüm keskin eşyalar bir yerlere kilitlendi, ama zaten onlara zorluk çıkarmaya niyetim yoktu.

İlgilenilmeyi öğreniyorum. Bir aile tarafından korunmayı öğreniyorum. Çocukluğuma, olay yerine döndüm. Eileen ve Curry beni sabahları uyandırıyor, geceleri öpücüklerle uykuya yatırıyorlar (daha doğrusu Curry çenemin altını okşuyor). Curry'nin bayıldığı üzümlü meşrubattan daha sert bir şey içmiyorum. Eileen benim için banyoyu hazırlıyor, bazen

saçlarımı fırçalıyor. Tüylerim diken diken olmadığı için, bunun iyiye işaret ettiğini düşünüyoruz.

Takvimler 12 Mayıs'ı göstermek üzere; Wind Gap'ten döneli neredeyse bir yıl olmuş. 12 Mayıs, bu yıl aynı zamanda Anneler Günü'ne denk geliyor. Komik. Bazen Amma'yla ilgilendiğim geceyi ve onu sakinleştirme konusunda ne kadar iyi olduğumu düşünüyorum. Amma'yı yıkadığım ve alnını kuruladığım düşler görüyorum. Midem burularak, üst dudağım terlemiş halde uyanıyorum. Amma'ya benimle yaşarken, onunla iyiliğimden mi ilgilenmiştim? Yoksa Adora'nın hastalığı bende de olduğu için Amma'ya annelik mi yapmaya çalışıyordum? Özellikle geceleri, cildim nabız gibi atmaya başladığında iki olasılık arasında gidip geliyorum.

Son zamanlarda, iyi biri olduğumu düşünmeyi öğrendim.

Teşekkürler

Bütün bu ilk kitap işlerini mükemmel yürüttüğü için temsilcim Stephanie Kip Rostan'a ve hikayemi şekillendirirken sorduğu keskin sorular ve ortaya attığı sayısız cevaplar için editörüm Sally Kim'e çok teşekkür ederim.

Tıp, dişçilik ve polis işleriyle ilgili konularda yardımlarından dolayı D. P. Lyle, M.D., Dr. John R. Klein ve Lt. Emmet Helrich'e, aynı zamanda *Entertainment Weekly*'deki editörüm Henry Goldblatt ve yönetici editör Rick Tetzeli'ye çok şey borçluyum.

Özellikle yazdıklarımı tekrar tekrar okuyup, öneriler getiren ve *Keskin Şeyler*'i yazarken beni cesaretlendiren harika arkadaşlarıma: Dan Fierman, Krista Stroever, Matt Stearns, Katy Caldwell, Josh Wolk, Brian "Ives!" Raftery ve tam kitabı yakmaya hazırlanırken hayati noktalardaki kelimeleri önerdikleri için dört çılgın kardeş-kuzinime (Sarah, Tessa, Kam ve Jessie)

büyük teşekkür borçluyum. Dan Snierson, belki de yeryüzündeki en iyimser ve düzgün insandır – asla sarsılmayan güvenin için teşekkür ederim (lütfen Jurgis'e kitabımı eleştirirken insaflı olmasını söyle). Emily Stone ta Vermont, Chicago'dan ve Antarctica'dan hem rehberlik etti hem de moralimi hep yüksek tuttu; Susan ve Erol Stone'a göl evindeki kulübe için ayrıca teşekkür ederim. Dünyanın en iyi okuru Brett Nolan, hikayemle bilmeden yer verdiğim Simpsons referanslarından uzaklaşmamı sağladı ve iyi yolda olduğuma inanmamı sağlayan iki kelimelik e-posta mesajının da yazarıdır. Mick'imin Canavarı, Scott Brown, zavallı şey, sayısız kere *Keskin Şeyler*'in taslaklarını okudu ve gerçekliğe kaçma ihtiyacı duyduğumda hep yanımda oldu – ben Scott ve baba kompleksli nevrotik bir oğlak. Hepsine teşekkürler.

Son olarak, Missouri'deki kalabalık aileme sevgilerimi sunuyorum – kitabımdaki karakterlere kesinlikle ilham vermediklerini söyleyebildiğim için çok mutluyum. Bana her zaman inanan annem ve babam, daha üçüncü sınıftayken büyüyünce yazar ya da çiftçi olacağımı söylediğimden beri yazmam için beni yüreklendirdiler. Çiftçilik meselesi hiç gündeme gelmedi, o yüzden umarım kitabımı beğenmişsinizdir.

"ZEKİ VE ZORLAYICI BİR ÜSLUPLA YAZILMIŞ BİR İLK KİTAP. GERÇEK BİR BAŞYAPIT."
- HARLAN COBEN

ANNE, KALBİNDEKİ YARAYDI

Kelimeler gazeteci Camille Preaker'ın zorlu geçmişine uzanan bir yol haritasıydı. Akıl hastanesindeki kısa misafirliğinden sonra Camille, çalıştığı ikinci sınıf gazetedeki görevi gereği, iki küçük kızın cinayetini araştırmak için, istemeye istemeye büyüdüğü kasabaya gidecekti.

GEÇMİŞ, SIRTINDAKİ YÜKTÜ

Camille kasabadan ayrılalı sekiz yıl olmuştu ve o zamandan beri nörotik, kuruntulu annesi ve doğru dürüst tanımadığı, tüm kasabayı parmağında oynatan, on üç yaşındaki üvey kardeşiyle neredeyse hiç konuşmamıştı. Şimdi ailesiyle birlikte kaldığı süre boyunca, hafızasından silip atmaya çalıştığı çocukluk trajedileriyle yeniden yüzleşecekti.

ÇOCUKLUK, PARMAKLARINA KAZILIYDI

Genç kadın, vahşi cinayetleri araştırırken kurbanların hikayelerine kendini fazlaca kaptıracaktı. İçindeki şeytanlardan kurtulamayan Camille, ailesinin evindeki bu ziyareti sağ salim atlatmak istiyorsa geçmişiyle yüzleşmek zorundaydı.

GILLIAN FLYNN

Kansas City'de büyüdü. *San Francisco Examiner, U.S. News&World Report* ve *Seventeen*'de yazdı. Halihazırda *Entertainment Weekly*'nin baş TV eleştirmeni. Chicago'da yaşıyor.

"Flynn, tüylerimizi diken diken eden, heyecan dolu ilk romanında sorunlu aile kavramına yepyeni bir anlam kazandırıyor. Korkunun sinsice peşimizde dolaştığı kitapta Flynn, okuru yanlış yönlendirip şok edici, unutulmayacak bir sonla sürpriz şekilde buluşturuyor. *Entertainment Weekly*'nin TV eleştirmeni Flynn, şimdiden Stephen King, Harlan Coben gibi ustaların saygısını kazandı."
- Kirkus Review

"Deneyimli bir yazarın elinden çıkmış klasik eserler gibi okunan bir ilk roman. Sizi içine alan, saf ama ürkütücü bir bağımlılıkla okumaya zorlayan bir hikaye. Flynn'in kitabı sıradan bir korku hikayesinden çok daha derin. İnanılmaz bir çıkış romanı."
- The Chicago Tribune

"Psikolojik bir gerilim, baş döndürücü bir çıkış romanı. Flynn, şaşırtıcı düğümler ve çözümlerle alışılmadık bir suç hikayesini zekice anlatıyor. Türün sadık okurları için tatmin edici dozda gerilim taşıyan roman, Flynn'in güçlü ana karakterleriyle seyirlik bir hikaye sunuyor."
- Chicago Sun-Times

"Agatha Christie ve Joyce Carol Oates geleneğini takip eden bu roman, okurları çok rahatsız edecek. İlk satırdan itibaren yetenekli ve olağanüstü başarılı bir yazarın ellerinde olduğunuzu anlayacaksınız."
- The Boston Globe

Facebook Artemis Severler!
ISBN 978-605-4377-86-2
ARTEMİS
9 786054 377862
www.artemisyayinlari.com